

Ms 13023A

การพัฒนาทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสม
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

นายศรธรรม จำเริญพัฒน์

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHONGSAKUL UNIVERSITY

สำนักวิทยบริการ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม	
วันรับ.....	
วันลงทะเบียน.....	265130
เลขทะเบียน.....	อ.
เลขเรียกหนังสือ.....	372.86 ศ177ก 2564

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
พ.ศ. 2564

สงวนลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ใบอนุญาตวิทยานิพนธ์
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของ นายศรธรรม จำเริญพัฒน์ แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรกานต์ จังหาร)

กรรมการ ว่าที่ร้อยตรี

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ชวลิต ชูกำแหง)

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อริญ ชูยกระเดื่อง)

กรรมการ

กรรมการ

(อาจารย์ ดร.ประยงค์ หัตถพรหม)

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภูษิต บุญทองเถิง)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์กนกวรรณ ศรีวาปี)

คณบดีคณะครุศาสตร์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพศาล วรคำ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่.....เดือน 23 ส.ค. 2564 ปี.....

ชื่อเรื่อง : การพัฒนาทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวีส์
ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ผู้วิจัย : นายศรธรรม จำเริญพัฒน์

ปริญญา : ครุศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรและการเรียนการสอน)
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

อาจารย์ที่ปรึกษา : อาจารย์ ดร.ประยงค์ หัตถพรหม
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภูษิต บุญทองเถิง

ปีการศึกษา : 2564

บทคัดย่อ

การวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้น ตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) ตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อศึกษาทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวีส์ประกอบสื่อประสม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามเกณฑ์ร้อยละ 80 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้น ตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลทุ่งมน อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 33 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้ 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3) ทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้น และ 4) แบบสอบถามความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t – test (One Sample) ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้น ตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 86.24/85.86 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80 2) นักเรียน มีทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้น ตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสม มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 86.24 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสม โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.52, S.D.=0.61$)

คำสำคัญ : ทักษะปฏิบัติ; สื่อประสม; แนวคิดของเดวีส์; ฟุตบอล

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

Title : Development of the activity learning for Futsal basic skills using Davies instructional model with multimedia for Prathomsuksa 6 students

Author : Mr.Sornram Jumroenpat

Degree : Master of Education (Curriculum and Instruction)
Rajabhat Maha Sarakham University

Advisors : Dr. Prayong Hattaprom
Assistant Professor Dr. Pusit Bunthongthueng

Year : 2021

ABSTRACT

The objective of this study were to 1) effectively of activity learning for Futsal basic skills using Davies instructional model with multimedia for Prathomsuksa 6 students. 2) to compare the performance skills for Prathomsuksa 6 students to learning for futsal basic skills using Davies instructional model with multimedia after learning. And 3) to student's satisfaction to learning for Futsal basic skills Using Davies Instructional Model with multimedia For Prathomsuksa 6 Students. The sample consisted of 33 Prathomsuksa 6 students, attending Anuban Thungmon School, in the First semester of the academic year of 2020, who were selected by purposive random sampling technique. The instruments used in this study were instructional plans for learning activities; performance test of Futsal Basic playing skills; Achieve test of Futsal basic and satisfaction questionnaire toward Futsal basic playing skills. The statistics used for analyzing data were percentage, mean, standard deviation, and t-test (One Samples) was employed for testing hypotheses. The research results were as follows; 1) Develop of learning for Futsal basic skills using Davies Instructional model with multimedia for Prathomsuksa 6 Students was 86.24/85.86. 2) The Learning for Futsal basic skills after using Davies instructional model with multimedia was significantly higher at .05 level. And 4) The student's satisfaction

questionnaire towards the Learning for Futsal basic skills using Davies Instructional Model with multimedia was highest (\bar{X} =4.52, S.D.=0.61).

Key word : basic skills; multimedia; Davies instructional model; Futsal

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

Major Advisor

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงด้วยดี เพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจากอาจารย์ ดร.ประยงค์ หัตถพรหม อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภูษิต บุญทองเถิง อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ ในการให้คำปรึกษา คำแนะนำ และแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ จนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จได้ด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรกานต์ จังหาร ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.ชวลิต ชูกำแพง กรรมการ (ผู้ทรงคุณวุฒิ) และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ว่าที่ ร.ต.ดร. อรรณู ชุยกะเดื่อง (ผู้ทรงคุณวุฒิ) ที่ได้กรุณาให้คำชี้แนะและแนวทางแก้ไข ปรับปรุงวิทยานิพนธ์ ให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ นายอภิรักษ์ ภูผาดาว ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา นายกิตติศักดิ์ ศรีธา ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา นางหทัยกานต์ ศรีธา ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมาน เอกพิมพ์ ผู้เชี่ยวชาญด้านความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพศาล วรคำ ผู้เชี่ยวชาญด้านสถิติ การวิจัย และด้านการวัดและประเมินผล ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญ ในการตรวจสอบเครื่องมือ ความเหมาะสมของเนื้อหา ภาษา และให้คำแนะนำ แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ จนได้เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลที่มีคุณภาพสำหรับการวิจัยใน ครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อ คุณแม่ และอาจารย์ตลอดจนญาติพี่น้องที่ให้กำลังใจช่วยเหลือ สนับสนุนมาโดยตลอดคุณค่าและประโยชน์จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณบิดามารดา ครู อาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านที่ให้การอบรมสั่งสอน ให้มีความรู้มีสติปัญญาส่งผลให้ผู้วิจัย ประสบความสำเร็จในการดำเนินชีวิต และก้าวหน้าในหน้าที่การงาน

นายศรธรรม จำเริญวัฒน์

สารบัญ

หัวเรื่อง	หน้า
บทคัดย่อ	ค
ABSTRACT	ง
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง	ฌ
สารบัญภาพ	ญ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย	4
1.3 ขอบเขตการวิจัย	5
1.4 นิยามศัพท์เฉพาะ	6
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	8
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม	9
2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ สุขศึกษาและพลศึกษา.....	9
2.2 กีฬาฟุตบอล	16
2.3 ทักษะปฏิบัติ	19
2.4 แนวคิดเกี่ยวกับสื่อประสม	27
2.5 แผนการจัดการเรียนรู้	34
2.6 การหาประสิทธิภาพ	40
2.7 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	45
2.8 ความพึงพอใจ	59
2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	64
2.10 กรอบแนวคิดในการวิจัย	72
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	73
3.1 กลุ่มเป้าหมายที่ศึกษา	73
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	73

หัวเรื่อง	หน้า
3.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	74
3.4 แบบแผนการวิจัย	87
3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล	88
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล	88
3.7 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	89
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	93
4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลวิเคราะห์ข้อมูล	93
4.2 ลำดับขั้นตอนในเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	94
4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	94
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	98
5.1 สรุปผล	98
5.2 อภิปรายผล	99
5.3 ข้อเสนอแนะ	103
บรรณานุกรม	105
ภาคผนวก	113
ภาคผนวก ก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	114
ภาคผนวก ข เครื่องมือประเมินคุณภาพการจัดการเรียนรู้	135
ภาคผนวก ค ผลการประเมินคุณภาพเครื่องมือการจัดการเรียนรู้	150
ภาคผนวก ง คະແນນการจัดการเรียนรู้	157
ภาคผนวก จ หนังสือขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญ	162
การเผยแพร่ผลงานวิจัย	170
ประวัติผู้วิจัย	171

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1	มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา 13
2.2	มาตรฐาน พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬาปฏิบัติ เป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณ ในการแข่งขัน และชื่นชม ในสุนทรียภาพของการกีฬา 14
2.3	เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามวัดความพึงพอใจ 61
3.1	เนื้อหาในการจัดทำแผนการจัดการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เรื่อง การเล่นฟุตบอลเบื้องต้น เวลาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ 75
3.2	จำนวนข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ออกและใช้จริง 83
3.3	แบบแผนการทดลอง 87
4.1	ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของการพัฒนาทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้น ตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 94
4.2	ผลการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 95
4.3	ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิด ของเดวีส์ ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 96
ค.1	ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อแผนการจัดการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ ตามแนวคิดของ เดวีส์ 151
ค.2	ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อความสอดคล้องของแบบประเมิน ทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้น 152
ค.3	ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อความสอดคล้องของคะแนน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 153
ค.4	ค่าความยาก (p) ค่าอำนาจจำแนก (B) และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัด ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 155
ค.5	ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อความสอดคล้องของแบบสอบถาม ความพึงพอใจสำหรับผู้เชี่ยวชาญ 156

- ง.1 คະแนนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้น
ตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 158

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
2.1 กรอบแนวคิดการวิจัย	72

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

การพัฒนาทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวีส์
ประกอบสื่อประสม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

นายศรราม จำเริญพัฒน์

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

พ.ศ. 2564

การพัฒนาทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสม
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

นายศรราม จำเริญวัฒน์

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
พ.ศ. 2564

สงวนลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ตามหลักสูตรหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่ได้มีการพัฒนา มาจากหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 โดยมีวิสัยทัศน์ที่มุ่งเน้นในการพัฒนาผู้เรียน ให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ ดังนั้นการจัดการ เรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถตามมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด สมรรถนะสำคัญและ คุณลักษณะอันพึงประสงค์โดยยึดหลักว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุดโดยเชื่อว่าทุกคนมีความสามารถ เรียนรู้ และพัฒนาตนเองได้ จึงจะยึดประโยชน์ที่เกิดกับผู้เรียน กระบวนการจัดการเรียนรู้ต้องส่งเสริม ให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล และพัฒนาการทางสมอง เน้นให้ความสำคัญทั้งความรู้ ควบคู่ไปกับคุณธรรม ผู้สอนต้องคัดสรร กระบวนการเรียนรู้ การออกแบบการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับศักยภาพและบริบทของผู้เรียนเพื่อพัฒนา ผู้เรียนให้มีมาตรฐานการเรียนรู้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 3) ตามหลักสูตรหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่ได้มีการพัฒนามาจากหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 โดยมีวิสัยทัศน์ที่มุ่งเน้นในการพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ ดังนั้นการจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถตามมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด สมรรถนะสำคัญและคุณลักษณะอันพึงประสงค์โดยยึด หลักว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุดโดยเชื่อว่าทุกคนมีความสามารถเรียนรู้ และพัฒนาตนเองได้ จึงจะยึด ประโยชน์ที่เกิดกับผู้เรียน กระบวนการจัดการเรียนรู้ต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติ และเต็มตามศักยภาพ โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลและพัฒนาการทางสมอง เน้นให้ ความสำคัญทั้งความรู้ ควบคู่ไปกับคุณธรรม ผู้สอนต้องคัดสรรกระบวนการเรียนรู้ การออกแบบการเรียนรู้ ที่สอดคล้องกับศักยภาพ และบริบทของผู้เรียนเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีมาตรฐานการเรียนรู้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 3)

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 การจัดการเรียนรู้ด้านสุขภาพจึงมีเป้าหมาย เพื่อการดำรงสุขภาพ การสร้างเสริม สุขภาพและการพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคล ครอบครัว และชุมชนให้ยั่งยืน สุขศึกษาจึงมุ่งเน้นให้ ผู้เรียนได้พัฒนาพฤติกรรมด้านความรู้ เจตคติ คุณธรรม ค่านิยม และการปฏิบัติเกี่ยวกับสุขภาพควบคู่

ไปด้วยกัน ส่วนพลศึกษา มุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหว การออกกำลังกายการเล่นเกมส์ และกีฬา เป็นเครื่องมือในการพัฒนาโดยรวมทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมสติปัญญา รวมทั้งสมรรถภาพเพื่อสุขภาพและกีฬา (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2561, น. 1) และวิชาพลศึกษา เป็นเนื้อหาที่อยู่ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา พลศึกษาเป็นวิชาที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนารวมทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สติปัญญาและสังคมด้วยการเข้าร่วมในกิจกรรมการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา โดยกิจกรรมเหล่านั้นได้รับการคัดสรรมาเป็นอย่างดีแล้ว ดังที่ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2558, น. 248) ได้กล่าวไว้ว่า วิชาพลศึกษาเป็นวิชาหนึ่งที่มีความสำคัญในการที่จะพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนที่มีสมบูรณ์ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และได้มีการบรรจุไว้ในหลักสูตรของโรงเรียนทุกระดับชั้นและเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้วว่ากิจกรรมพลศึกษาเป็นกิจกรรมที่ใช้ร่างกายเป็นสื่อในการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ และมีผลต่อการพัฒนาทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญา กิจกรรมพลศึกษามีส่วนในการตอบสนองความต้องการของเด็กในการเคลื่อนไหว รวมทั้งการประสานสัมพันธ์ของอวัยวะและการทรงตัวช่วยให้เด็กเกิดความมั่นใจในการเคลื่อนไหว ซึ่งจะส่งผลถึงบุคลิกภาพของเด็กอีกทั้งยังสามารถปลูกฝังความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา รู้แพ้ รู้ชนะ รู้จักการให้อภัย มีคุณธรรม มีความเอื้อเฟื้อ และสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข อันจะนำไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองของสังคมคุณลักษณะเหล่านี้สามารถเกิดขึ้นได้จากการเข้าร่วมกิจกรรมในชั่วโมงพลศึกษาในโรงเรียน ซึ่งควรต้องเริ่มต้นในวัยเด็กก่อนช่วงชีวิตอื่นเพราะเด็กอยู่ในวัยที่สอนง่ายรับรู้และเรียนรู้ได้เร็วเด็กที่มีพื้นฐานดีจะเป็นผู้ใหญ่ที่มีประสิทธิภาพต่อไป สอดคล้องกับแนวคิดของทิศนา ขัมมณี (2555, น. 7) ได้กล่าวไว้ว่าการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เคลื่อนไหวร่างกายซึ่งก็หมายถึงการจัดกิจกรรมที่มีลักษณะหลากหลายเอื้ออำนวยให้ผู้เรียนได้เคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกายจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความพร้อมในการเรียนรู้ มีความกระฉับกระเฉง ตื่นตัวไวต่อการรับรู้ข้อมูลข่าวสารและพฤติกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น

ฟุตซอลเป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมในหมู่ของประชาชนคนไทยทั่วไปเป็นอย่างมาก และเป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมทั่วโลก เนื่องจากฟุตซอลเป็นกีฬาที่มีความสนุกสนาน ตื่นเต้นเร้าใจ เป็นการเล่น 2 ทีม แต่ละทีมมี 5 คน รวมผู้รักษาประตูด้วย ซึ่งถือว่าเป็นกีฬาที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนในระดับประถมศึกษา และกีฬาฟุตซอล ก็ต้องใช้ทักษะในการเล่นอย่างถูกต้องจึงจะเป็นการพัฒนาทักษะการเล่นให้ดีขึ้น ทำให้นักเรียนมีความรู้ในเรื่องกีฬาฟุตซอล เข้าใจในกฎ กติกาการแข่งขันมากยิ่งขึ้น สามารถนำทักษะที่ได้เรียนรู้ไปใช้แข่งขันในระดับที่สูงขึ้นไป ตลอดจนมีความพึงพอใจที่ดีและเห็นความสำคัญของกีฬาฟุตซอล (ประพันธ์ เปรมศรี และไมตรี กุลบุตร, 2558, น. 23)

จากการศึกษาสภาพปัญหาในโรงเรียนที่ผู้วิจัยได้ปฏิบัติการสอนในรายวิชาพลศึกษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า โรงเรียนอนุบาลทุ่งมน ได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้านกีฬาฟุตซอล สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อย่างต่อเนื่อง แต่ผู้เรียนยังไม่ได้รับการแนะนำ และฝึกปฏิบัติทักษะกีฬา

ฟุตบอลตามขั้นตอนที่เหมาะสมอย่างสม่ำเสมอ และไม่สามารถรับรองความรู้มาปฏิบัติทักษะทางด้านกีฬาได้ในสถานการณ์จริงได้ อาจเนื่องจากการฝึกทักษะกีฬาฟุตบอลต้องใช้เวลาในการฝึกที่ต่อเนื่องสม่ำเสมอ ต้องฝึกด้วยขั้นตอนที่เป็นระบบชัดเจน นอกจากนี้การจัดการเรียนรู้ยังขาดความหลากหลาย สื่อยังไม่ชัดเจน ยังไม่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ขาดความมั่นใจในการปฏิบัติกิจกรรมร่วมกับเพื่อนในการเล่นฟุตบอล ทำให้การจัดการเรียนที่ผ่านมาไม่บรรลุผลตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร (โรงเรียนอนุบาลทุ่งมน, 2563, น. 13)

จากสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยได้ศึกษา และมีความสนใจที่จะพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้น ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการนำแนวคิดการจัดรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นทักษะปฏิบัติของเดวิส มาใช้ในการจัดการเรียนซึ่งมีวิธีการและขั้นตอนที่เหมาะสมกับบริบทของผู้เรียน โดย “เดวิส” ได้นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะปฏิบัติไว้ว่า ทักษะเป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับพัฒนาการของผู้เรียน ทักษะปฏิบัติจะเกิดขึ้นได้ด้วยการฝึกฝน โดยมีกระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ คือ ขั้นการรับรู้ ขั้นการเตรียมความพร้อม ขั้นการสนองตอบภายใต้การควบคุม ขั้นการให้ลงมือกระทำจนกลายเป็นกลไกที่สามารถกระทำตัวเอง ขั้นการกระทำอย่างชำนาญ ขั้นการปรับปรุงและประยุกต์ใช้ และขั้นการคิดริเริ่ม และร่วมกับแนวคิดการจัดการเรียนตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ซึ่ง “เดวิส” ได้จัดลำดับขั้นของการเรียนรู้ทางด้านทักษะปฏิบัติไว้ 5 ขั้น โดยเริ่มจากระดับที่ซับซ้อนน้อยไปจนถึงระดับที่มีความซับซ้อนมาก ลำดับขั้นตอนการเรียนการสอนจะประกอบด้วยขั้นการเลียนแบบ ขั้นการลงมือกระทำตามคำสั่งขั้นการกระทำอย่างถูกต้องสมบูรณ์ และขั้นการแสดงออกและการกระทำอย่างเป็นธรรมชาติ เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตัวเอง และเน้นการฝึกทักษะ จากทักษะย่อย ๆ ไปสู่ทักษะรวม วิธีสอนแบบนี้สนองความแตกต่างระหว่างบุคคล ยั่วยุให้ผู้เรียนสนใจที่จะเรียน ประหยัดเวลาทั้งผู้เรียนและผู้สอนและยังช่วยส่งเสริมความร่วมมือในการทำงานกลุ่มซึ่งจะเกิดผลดีต่อนักเรียน โดยเรียงลำดับจากการฝึกปฏิบัติที่ง่ายไปยากมีตัวอย่างเหมาะสมกับระดับขั้นของผู้เรียนทำให้นักเรียนเกิดความสามารถที่จะคิดแก้ปัญหาทักษะในการปฏิบัติในเรื่องที่จะเรียนกับความรู้เดิมที่เข้าใจแล้วด้วยเทคนิควิธีการต่าง ๆ ของแต่ละคนจนพัฒนาความสามารถทำให้เกิดเป็นทักษะปฏิบัติที่ชำนาญได้ (ทิตสนา แคมมณี, 2558 น. 98)

นอกจากนี้ผู้วิจัยเห็นว่าสื่อการเรียนรู้เป็นเครื่องมือส่งเสริมสนับสนุนการจัดการกระบวนการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเข้าถึงความรู้ ทักษะปฏิบัติ กระบวนการเรียน และคุณลักษณะตามมาตรฐานของหลักสูตรได้อย่างมีประสิทธิภาพ สื่อการเรียนรู้มีหลากหลายประเภททั้งสื่อธรรมชาติ สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อเทคโนโลยี และเครือข่ายการเรียนรู้ต่าง ๆ ที่มีในท้องถิ่น การเลือกใช้สื่อควรเลือกให้มีความเหมาะสมกับระดับพัฒนาการ และลีลาการเรียนรู้ที่หลากหลายของผู้เรียนและชัชยงค์ พรหมวงศ์ (2561, น. 100) กล่าวว่า การใช้สื่อการเรียนการสอนหลายชนิดในการสอนแต่ละคาบโดยให้สัมพันธ์กัน เป็นไปอย่างมีระบบในรูปของสื่อประสมจะเป็นผลดีกว่าการใช้สื่ออย่างใดอย่างหนึ่งเพียงแต่อย่าง

เดียว ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าว ของวิชัย วงษ์ใหญ่ (2561, น. 29) ที่กล่าวไว้ว่าการสอนโดยใช้สื่อ การสอนในรูปสื่อประสมที่มีระบบการผลิตโดยนำเอาสื่อการเรียนหลาย ๆ อย่างมาสัมพันธ์กันและมีคุณค่าส่งเสริมกันแล้วจะทำให้ครูมีความมั่นใจในการสอนเด็กเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยที่ยุพิน พิพิธกุล และอรพรรณ ต้นบรรจง (2560, น. 17-18) ได้กล่าวอีกว่า ครูจะใช้สื่ออย่างใด อย่างหนึ่งเพียงอย่างเดียวไม่ได้ ครูจะต้องนำสื่อการเรียนหลาย ๆ อย่างมาประกอบกัน อันได้แก่ สื่อประสม เพราะสื่อประสมจะช่วยให้ผู้เรียนที่มีความสามารถในการเรียนรู้เข้าสามารถเรียนรู้ได้เร็วขึ้น และจะทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ดีกว่าใช้สื่ออย่างใดอย่างหนึ่งเพียงอย่างเดียว ด้วยเหตุนี้เอง ทางผู้วิจัย จึงสนใจที่จะนำสื่อประสมที่เชื่อมโยงเนื้อหา กับสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน มาใช้ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อเป็นตัวกลางในการถ่ายทอดความรู้ ที่เป็นนามธรรมให้เป็นรูปธรรมมากขึ้นรวมทั้งสร้างความสนใจของผู้เรียน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพเกิดทักษะปฏิบัติด้านกีฬา ฟุตซอลของผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพ

จากหลักการและเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเลือกรูปแบบการเรียนตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบ สื่อประสม มาใช้กับทักษะกีฬาฟุตซอล ซึ่งรูปแบบการจัดการจัดการเรียนรู้นี้ดังกล่าวช่วยให้ผู้เรียนใช้ ความสามารถของตนเอง มาพัฒนาทักษะกีฬาฟุตซอลที่ถูกต้องทำให้เกิดความชำนาญเพื่อใช้ในการ แข่งขันจริง และช่วยสร้างสัมพันธ์ที่ดีกับสมาชิกภายในกลุ่ม ช่วยเหลือซึ่งกันและกันมีน้ำใจ รู้จัก เสียสละ รู้จักแบ่งปันเป็นผลทำให้ผลการเรียนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.2.1 เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตซอลเบื้องต้นตามแนวคิดของ เดวีส์ ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) ตาม เกณฑ์ 80/80

1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตซอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวีส์ประกอบ สื่อประสม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามเกณฑ์ร้อยละ 80

1.2.3 เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตซอลเบื้องต้น ตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

1.3 ขอบเขตการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

1.3.1 กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 33 คน โรงเรียนอนุบาลทุ่งมน อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563

1.3.2 ตัวแปรในการวิจัย

1.3.2.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ได้แก่ กิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวิสประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

1.3.2.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ได้แก่

- 1) ทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอล
- 2) ความพึงพอใจของนักเรียน

1.3.3 เนื้อหาสาระสำคัญที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ เนื้อหาตามกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เวลาที่ใช้ในการเรียนจำนวน 16 ชั่วโมง จำนวน 10 แผน ประกอบด้วยเนื้อหาดังต่อไปนี้

1.3.3.1 ประวัติของกีฬาฟุตบอล การเตรียมความพร้อม และการอบอุ่นร่างกาย

1.3.3.2 การสร้างความคุ้นเคยกับลูกฟุตบอล

1.3.3.3 การเตะลูกฟุตบอล

1.3.3.4 การเลี้ยงลูกฟุตบอล

1.3.3.5 การส่งลูกฟุตบอล

1.3.3.6 การหยุดลูกฟุตบอล

1.3.3.7 การเตะลูกฟุตบอล

1.3.3.8 การยิงประตู

1.3.3.9 การปฏิบัติตามกฎ กติกาการแข่งขัน

1.3.3.10 การเล่นเป็นทีม

1.3.4 ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย คือ ปีการศึกษา 2563

1.4 นิยามศัพท์เฉพาะ

กีฬาฟุตซอล หมายถึง กีฬาประเภทหนึ่งที่มีลักษณะการเล่นเหมือนฟุตบอลแต่เป็นการเล่นในร่ม โดยกีฬาเป็นองค์กรที่ควบคุมการเล่นฟุตซอลทั่วโลก การเล่นฟุตซอลแบ่งออกเป็น 2 ทีม โดยแต่ละทีมมีทั้งหมด 5 คน รวมผู้รักษาประตูข้างละ 1 คน ลูกบอลที่ใช้เล่นมีขนาดเล็กกว่าและหนักกว่าฟุตบอลทั่วไป

กิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิส หมายถึง กระบวนการของบุคคลในการทำงานอย่างใดอย่างหนึ่งที่แสดงออกมา ซึ่งเกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างพุทธิพิสัย กับสิ่งเร้าภายนอกจนเกิดเป็นพฤติกรรมทางด้านทักษะพิสัย โดยบุคคลนั้นได้ลงมือปฏิบัติตามแบบซ้ำหลาย ๆ ครั้ง ตั้งแต่ขั้นความรู้ความเข้าใจและการลงมือฝึกปฏิบัติจนผู้เรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรมตามที่กำหนดได้

ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำเป็นขั้นที่ให้นักเรียนได้เห็นทักษะหรือการกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ในภาพรวม ครูสาธิตให้นักเรียนดูทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบ ทักษะหรือการกระทำที่สาธิตให้นักเรียนดูนั้น จะต้องเป็นการกระทำในลักษณะที่เป็นธรรมชาติ ไม่ช้าหรือเร็วเกินไป ก่อนการสาธิต ครูควรให้คำแนะนำแก่นักเรียนในการสังเกตควรชี้แนะจุดสำคัญที่ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษในการสังเกต

ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้นักเรียนปฏิบัติทักษะย่อย เมื่อนักเรียนได้เห็นภาพรวมของการกระทำหรือทักษะทั้งหมดแล้ว ครูเปิดสื่อประสมประกอบต่าง ๆ เช่น วิดีโอ ภาพประกอบ สไลด์ เป็นต้น ครูควรแตกทักษะทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อย ๆ หรือแบ่งสิ่งกระทำออกเป็นส่วนย่อยแต่ละส่วนให้นักเรียนสังเกตและทำตามไปทีละส่วนอย่างช้า ๆ

ขั้นที่ 3 ขั้นให้นักเรียนปฏิบัติทักษะย่อย เป็นขั้นที่นักเรียนลงมือปฏิบัติ ทักษะย่อยโดยไม่มีการสาธิตหรือมีแบบอย่างให้ดู หากติดขัดจุดใด ครูควรให้คำชี้แนะ และช่วยแก้ไขจนกระทั่งนักเรียนทำได้ เมื่อได้แล้วครูจึงเริ่มสาธิตทักษะย่อยส่วนต่อไป และให้นักเรียนปฏิบัติทักษะย่อยนั้นจนทำได้ทำเช่นนี้เรื่อยไปจนกระทั่งครบทุกส่วน

ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ คือ เมื่อนักเรียนปฏิบัติได้แล้ว ครูอาจแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้นักเรียนสามารถทำงานนั้นได้ดีขึ้น เช่น ทำได้ประณีตสวยงามขึ้น ทำได้รวดเร็วขึ้น ทำได้ง่ายขึ้น หรือสิ้นเปลืองน้อยลง เป็นต้น

ขั้นที่ 5 ขั้นให้นักเรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ เมื่อนักเรียนสามารถปฏิบัติแต่ละส่วนได้แล้ว จึงให้นักเรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบและฝึกปฏิบัติหลาย ๆ ครั้งจนกระทั่งสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างชำนาญ

สื่อประสม หมายถึง การนำเอาสื่อการสอนหลาย ๆ อย่างที่สัมพันธ์กันมาใช้ในการจัดการเรียน การสอนอย่างมีระบบ มีคุณค่าส่งเสริมซึ่งกันและกัน โดยสื่ออย่างหนึ่งอาจใช้เพื่อสร้างความสนใจใน ขณะที่อีกอย่างหนึ่งใช้เพื่ออธิบายข้อเท็จจริงของเนื้อหา และป้องกันการเข้าใจความหมายผิดซึ่งจะ ช่วยให้นักเรียนมีประสบการณ์จากประสาทสัมผัสที่ผสมผสานจนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้ง ไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพในการวิจัยครั้งนี้ สื่อประสม ได้แก่ วีดิทัศน์ คลิปวิดีโอ และภาพประกอบ

แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง รายละเอียดขั้นตอนกระบวนการเรียนรู้ กลุ่มสาระการ เรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยออกแบบการเรียนรู้ที่ให้นักเรียนได้แสดง ความสามารถใช้กิจกรรมตามแนวคิดของเดวีส์ 5 ด้านเพื่อพัฒนาความสามารถในการเล่นฟุตบอล มีจำนวน 10 แผน เวลา 16 ชั่วโมง แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แสดงรายละเอียดเกี่ยวกับ สาระสำคัญ จุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการสอน การวัดผลประเมินผล เอกสารประกอบการเรียน แบบวัดทักษะปฏิบัติ และแบบทดสอบย่อยหลังแผน

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง เครื่องมือวิธีการวัดประเมินผลการเรียนรู้เป็น ข้อสอบแบบเลือกตอบ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบ เลือกตอบเนื่องจากเป็นแบบทดสอบที่สามารถวัดพฤติกรรมทั้ง 6 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้ ด้านความ เข้าใจ ด้านการนำไปใช้ ด้านการวิเคราะห์ ด้านการสังเคราะห์และด้านการประเมินค่า จำนวน 30 ข้อ

ประสิทธิภาพ หมายถึง ผลที่เกิดจากการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติกีฬาฟุตบอล สำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสิทธิภาพ (E1/E2) ตามเกณฑ์ 80/80

80 ตัวแรก (E1) หมายถึง ประสิทธิภาพกระบวนการได้มาจากคะแนนเฉลี่ยการทดสอบ ทักษะปฏิบัติระหว่างการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติที่พัฒนาขึ้น คิดเป็นร้อยละ 80 ขึ้นไป

80 ตัวหลัง (E2) หมายถึง ประสิทธิภาพผลลัพธ์ได้มาจากคะแนนเฉลี่ยจากแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นคิดเป็นร้อยละ 80 ขึ้นไป

ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกหรือท่าทีการแสดงออกของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้วิชา พลศึกษา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทั้งในด้านบวกและในด้านลบ ซึ่งวัดได้จากแบบ วัดเจตคติต่อการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ครอบคลุมทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ (1) องค์ประกอบด้านความรู้ (2) องค์ประกอบด้านความรู้สึก (3) องค์ประกอบด้านพฤติกรรมหรือการกระทำ วัดโดยใช้แบบ มาตรฐานส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.5.1 นักเรียนได้พัฒนาทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามรูปแบบของเดวีส์เพื่อส่งเสริมทักษะความสามารถในการเล่นฟุตบอลให้เกิดประสิทธิภาพ

1.5.2 ได้แนวทางในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมตามรูปแบบของเดวีส์เป็นการกระตุ้นและเสนอแนะแนวทางให้ครูได้ใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนเนื้อหาใหม่ของวิชาพลศึกษาเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.5.3 เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนพลศึกษา และบุคลากรที่เกี่ยวข้องมีความชำนาญในการฝึกฝนทักษะการปฏิบัติด้านการสอนพลศึกษานำไปใช้ในการพัฒนาความสามารถที่เป็นพื้นฐานในการสอนกีฬาประเภทอื่น ๆ ต่อไป

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรม

ในการวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวีส์ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักการ ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และนำมาสร้างกรอบแนวคิดในการวิจัย ซึ่งมีรายละเอียดตามหัวข้อต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษา และพลศึกษา

2. กีฬาฟุตบอล

3. ทักษะปฏิบัติ

4. สื่อประสม

5. แผนการจัดการเรียนรู้

6. การหาประสิทธิภาพ

7. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

8. ความพึงพอใจ

9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

10. กรอบแนวคิดในการวิจัย

2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

2.1.1 ความสำคัญ

สุขภาพ หมายถึง สุขภาวะทั้งทางกาย ทางจิต ทางจิตวิญญาณ ทางสังคม และทางสิ่งแวดล้อม หรือการดำรงอยู่ร่วมกันอย่างสันติระหว่างมนุษย์กับมนุษย์และระหว่างมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม มนุษย์มีศักยภาพในการเรียนรู้เพื่อบรรลุคุณค่าสูงสุดโดยการเข้าถึงความจริงแล้วปรับพฤติกรรม และองค์การให้เกื้อกูลต่อ การมีสุขภาพดีร่วมกัน การมีสุขภาพดี จึงเป็นคุณลักษณะอันพึงประสงค์ประการแรกของคนไทยที่รัฐบาลได้กำหนดไว้เป็นนโยบายและมาตรการในการจัดการศึกษา เพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้สามารถยืนหยัดอย่างไทยในประชาคมโลก ทั้งปัจจุบันและอนาคต

2.1.2 วิสัยทัศน์

สุขศึกษาและพลศึกษาเป็นการศึกษาด้านสุขภาพที่มีเป้าหมายเพื่อการดำรงการสร้างเสริมสุขภาพ และพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคล ครอบครัว และชุมชนให้ยั่งยืน สุขศึกษา มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาพฤติกรรมด้านความรู้ เจตคติ คุณธรรม ค่านิยม และการปฏิบัติเกี่ยวกับสุขภาพควบคู่ไปด้วยกันพลศึกษา มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาโดยรวมทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สติปัญญา และสังคม ด้วยการเข้าร่วมในกิจกรรมการออกกำลังกายและกีฬา และกิจกรรมเหล่านั้นได้

รับการคัดสรรมาเป็นอย่างดีแล้วสุขศึกษาและพลศึกษาจึงมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดความสามารถในการพัฒนาพฤติกรรมสุขภาพจนมีวิถีชีวิตที่มีสุขภาพดี โดยให้มีทั้งความรู้ ความเข้าใจทักษะ หรือกระบวนการและคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยมตามแนวการจัดการศึกษาในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพุทธศักราช 2542 และตามจุดหมายของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 ผลรวมสุดท้าย คือ ผู้เรียนเกิดการพัฒนาที่เป็นองค์รวมของความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ (Holistic) ในการเรียนรู้สุขศึกษา ผู้เรียนจะได้รับการกระตุ้นและจูงใจให้กำหนดเป้าหมายที่เป็นจริงและมีคุณค่าในการพัฒนารูปแบบของวิถีชีวิตที่มีสุขภาพดี พัฒนาทักษะการเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคม รู้จักการสร้าง ความรับผิดชอบและ สัมพันธภาพที่ดีกับคนอื่นทั้งที่โรงเรียน ที่บ้าน และในชุมชนทั้งชุมชนที่ตนเองอยู่ อาศัย และชุมชนอื่น ๆ ที่แตกต่างกันออกไป ได้เรียนรู้ถึงชีวิตที่แตกต่างกัน และความกดดัน ความขัดแย้ง และการเสริมสร้างสุขภาพ

ในการเรียนรู้พลศึกษา ผู้เรียนจะได้รับโอกาสให้เข้าร่วมในกิจกรรมทางกายและกีฬาทั้งประเภทบุคคล และประเภททีมอย่างหลากหลายทั้งไทยและสากล กิจกรรมทางกายและกีฬาต่าง ๆ ช่วยให้ ผู้เรียนได้เกิดสัมฤทธิ์ผลตามศักยภาพด้านความเจริญเติบโต และพัฒนาการทางกายได้ปรับปรุง สุขภาพและสมรรถภาพทางกาย เกิดการพัฒนาทักษะกลไกอย่างเต็มที่ ได้เรียนรู้ถึงความสำคัญของการฝึกฝนตนเองตามกฎ กติกา ระเบียบและหลักการทางวิทยาศาสตร์ ได้แข่งขันและได้ทำงานร่วมกันเป็นทีม ได้รับประโยชน์จากการลงมือปฏิบัติด้วยตนเองตรงตามความถนัด และความสนใจ ได้ค้นหา จากความพึงพอใจจากการเข้าร่วมกิจกรรมทางการกีฬา กิจกรรมนันทนาการ กิจกรรมเสริม สมรรถภาพทางกายและรักการออกกำลังกาย

การจัดการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เกิดการพัฒนาคบถ้วนจาก สาระต่าง ๆ คือ การเจริญเติบโตและพัฒนาการของมนุษย์ ชีวิตและครอบครัว การเคลื่อนไหวการ ออกกำลังกายและการเล่นเกม กีฬาไทย และสากล การสร้างเสริมสุขภาพสมรรถภาพการป้องกัน โรค การส่งเสริม การพัฒนาสุขภาพ และความปลอดภัยในชีวิต การบริหารจัดการชีวิตเพื่อดำรง สุขภาพที่ดีอันเป็นรากฐานสำคัญยิ่งในการดำเนินชีวิตที่สมดุล ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจอารมณ์ สังคมและจิตวิญญาณอันเป็นองค์ประกอบของการมีสภาวะสุขภาพที่สมบูรณ์ จึงควรจัดให้เหมาะสม กับระดับความสามารถ ความต้องการ และความสนใจของผู้เรียน

2.1.3 คุณภาพผู้เรียน

เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐานในกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาจากโรงเรียนอนุบาลทุ่งมนแล้ว ผู้เรียนจะมีความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้อง มีเจตคติ และค่านิยมที่ดี ในเรื่องธรรมชาติ การเจริญเติบโตและพัฒนาการของมนุษย์ ชีวิตและครอบครัว การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทยและกีฬาสากล การสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพ การป้องกันโรคและความปลอดภัยในชีวิต มีทักษะปฏิบัติด้านสุขภาพและสมรรถภาพจนเป็นกิจนิสัยจบช่วงชั้นที่ 2 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6)

2.1.3.1 เข้าใจและเห็นความสำคัญของปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อ การเจริญเติบโตและพัฒนาการที่มีต่อสุขภาพและชีวิตในช่วงวัยต่าง ๆ

2.1.3.2 เข้าใจ ยอมรับ และสามารถปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ ความรู้ทางเพศ ความเสมอภาคทางเพศ สร้างรักษาสัมพันธ์ภาพกับผู้อื่น และตัดสินใจแก้ปัญหาชีวิตด้วยวิธีการที่เหมาะสม

2.1.3.3 เลือกรับประทานอาหารที่เหมาะสมได้สัดส่วน ส่งผลดีต่อการเจริญเติบโตและพัฒนาการในช่วงวัยรุ่น

2.1.3.4 มีทักษะในการประเมินอิทธิพลทางเพศ เพื่อน ครอบครัว ชุมชนและวัฒนธรรมที่มีต่อเจตคติค่านิยมเกี่ยวกับสุขภาพและชีวิตและสามารถจัดการได้อย่างเหมาะสม

2.1.3.5 ป้องกันและหลีกเลี่ยงปัจจัยเสี่ยงพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อสุขภาพ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อุบัติเหตุ การช้ำยา สารเสพติด และความรุนแรง รู้จักสร้างเสริมความปลอดภัยให้แก่ตนเอง ครอบครัว และชุมชน

2.1.3.6 เข้าร่วมกิจกรรมทางกาย กิจกรรมกีฬา กิจกรรมนันทนาการ กิจกรรมสร้างเสริมสมรรถภาพทางกายเพื่อสุขภาพ และสมรรถภาพทางกลไกได้อย่างปลอดภัย สนุกสนานและปฏิบัติเป็นประจำสม่ำเสมอตามความถนัดและความสนใจ

2.1.3.7 แสดงความตระหนักในความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมสุขภาพ การป้องกันโรค การดำรงสุขภาพ การจัดการกับอารมณ์และความเครียด การออกกำลังกายและการเล่นกีฬากับการมีวิถีชีวิตที่มีสุขภาพดี

2.1.3.8 สำนึกในคุณค่า ศักยภาพและความเป็นตัวของตัวเอง ปฏิบัติตามกฎ กติกาหน้าที่ ความรับผิดชอบ เคารพสิทธิของตนเองและผู้อื่นให้ความร่วมมือในการแข่งขันกีฬา และการทำงานเป็นทีมด้วยความมุ่งมั่นและมีน้ำใจนักกีฬาจนประสบความสำเร็จตามเป้าหมายด้วยความชื่นชมและสนุกสนาน

2.1.4 สารและมาตรฐานการเรียนรู้

ได้กำหนดสาระที่เป็นองค์ความรู้ และมาตรฐานไว้ ดังนี้

สาระที่ 1 : การเจริญเติบโตและพัฒนาการของมนุษย์

มาตรฐาน พ 1.1 : เข้าใจธรรมชาติของการเจริญเติบโตและพัฒนาการของมนุษย์

สาระที่ 2 : ชีวิตและครอบครัว

มาตรฐาน พ 2.1 : เข้าใจและเห็นคุณค่าของชีวิต ครอบครัว เพศศึกษาและมีทักษะในการดำเนินชีวิต

สาระที่ 3 : การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกมกีฬาไทยและกีฬาสากล

มาตรฐาน พ 3.1 : เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกมและกีฬา

มาตรฐาน พ 3.2 : รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬาปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพของการกีฬา

สาระที่ 4 : การสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพ และการป้องกันโรค

มาตรฐาน พ 4.1 : เห็นคุณค่า และมีทักษะในการสร้างเสริมสุขภาพ การดำรงสุขภาพ การป้องกันโรค และการสร้างเสริมสมรรถภาพเพื่อสุขภาพ

สาระที่ 5 : ความปลอดภัยในชีวิต

มาตรฐาน พ 5.1 : ป้องกันและหลีกเลี่ยงปัจจัยเสี่ยง พฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพ อุบัติเหตุ การใช้ยา สารเสพติด และความรุนแรง

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกใช้ สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล ดังตารางที่ 2.1

ตารางที่ 2.1 มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และ กีฬา

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป. 6	1. แสดงทักษะการเคลื่อนไหวร่วมกับผู้อื่นในลักษณะแบบผลัดและแบบผสมผสานได้ตามลำดับทั้งแบบอยู่กับที่ เคลื่อนที่ และใช้อุปกรณ์ประกอบ และการเคลื่อนไหวประกอบเพลง	1. การเคลื่อนไหวร่วมกับผู้อื่นแบบผลัดในลักษณะผสมผสาน ในการร่วมกิจกรรมทางกาย เช่น กิจกรรมแบบผลัด กายบริหารประกอบเพลง ยืดหยุ่นขั้นพื้นฐานที่ใช้ทำต่อเนื่อง และการต่อตัวท่าง่าย ๆ
	2. จำแนกหลักการเคลื่อนไหวในเรื่องการรับแรง การใช้แรง และความสมดุลในการเคลื่อนไหวร่างกายในการเล่น เกม เล่นกีฬา และนำผลมาปรับปรุงเพิ่มพูนวิธีปฏิบัติของตนและผู้อื่น	1. การเคลื่อนไหวในเรื่องการรับแรง การใช้แรง และความสมดุลกับการพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหว ในการเล่นเกมและกีฬา
	3. เล่นกีฬาไทย กีฬาสากลประเภทบุคคลและประเภททีมได้อย่างละ 1 ชนิด	1. การเล่นกีฬาไทย กีฬาสากล ประเภทบุคคลและประเภททีม เช่น กรีฑาประเภทลู่ และประเภทลาน เปตอง วายน้ำ เทเบิลเทนนิส วอลเลย์บอล ฟุตบอล ตะกร้อวง
	4. ใช้ทักษะกลไก เพื่อปรับปรุงเพิ่มพูนความสามารถของตนและผู้อื่นในการเล่นกีฬา	1. การใช้ข้อมูลด้านทักษะกลไกเพื่อปรับปรุงและเพิ่มพูนความสามารถในการปฏิบัติกิจกรรมทางกาย และเล่นกีฬา
	5. ร่วมกิจกรรมนันทนาการอย่างน้อย 1 กิจกรรม แล้วนำความรู้และหลักการที่ได้ไปใช้ เป็นฐาน การศึกษาหาความรู้เรื่องอื่น ๆ	1. การนำความรู้และหลักการของกิจกรรมนันทนาการไปใช้เป็นฐานการศึกษาหาความรู้

ตารางที่ 2.2 มาตรฐาน พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชม ในสุนทรียภาพของการกีฬา

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป. 6	1. อธิบายประโยชน์และหลักการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ สมรรถภาพทางกาย และการสร้างเสริมบุคลิกภาพ	1. ประโยชน์และหลักการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ สมรรถภาพทางกายและการสร้างเสริมบุคลิกภาพ
	2. เล่นเกมที่ใช้ทักษะการวางแผน และสามารถเพิ่มพูนทักษะการออกกำลังกายและเคลื่อนไหวอย่างเป็นระบบ	1. การเล่นเกมที่ใช้ทักษะการวางแผน 2. การเพิ่มพูนทักษะการออกกำลังกายและการเคลื่อนไหวอย่างเป็นระบบ
	3. เล่นกีฬาที่ตนเองชื่นชอบ และสามารถประเมินทักษะการเล่นของตนเองเป็นประจำ	1. การเล่นกีฬาประเภทบุคคลและประเภททีมที่ชื่นชอบ 2. การประเมินทักษะการเล่นกีฬาของตน
	4. ปฏิบัติตามกฎ กติกา ตามชนิดกีฬาที่เล่น โดยคำนึงถึงความปลอดภัยของตนเองและผู้อื่น	1. กฎ กติกาในการเล่นกีฬาไทย กีฬาสากลตามชนิดกีฬาที่เล่น
	5. จำแนกกลวิธีการรุก การป้องกัน และนำไปใช้ในการเล่นกีฬา	1. กลวิธีการรุก การป้องกันในการเล่นกีฬา
	6. เล่นเกมและกีฬา ด้วยความสามัคคีและมีน้ำใจนักกีฬา	1. การสร้างความสามัคคีและความมีน้ำใจนักกีฬาในการเล่นและกีฬา

2.1.5 การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาหลักการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ การประเมินผลการเรียนรู้เป็นส่วนหนึ่งของการจัดการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน ส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนหลายประการ ช่วยให้ผู้เรียนตระหนัก ในความสามารถและพัฒนาการเรียนรู้ของตนเองอย่างต่อเนื่องและมีคุณธรรมสามารถค้นพบความรู้ใหม่ และคิดแก้ปัญหาด้วยตนเองได้ ผู้สอนจะต้องพัฒนา กิจกรรมการเรียนการสอนและการวัดประเมินผลการเรียนรู้ให้บูรณาการผสมกลมกลืน ตลอดจน สนับสนุนและส่งเสริมผู้เรียนได้เรียนอย่างมีความสุข

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 26 กำหนดไว้ชัดเจนให้สถานศึกษาจัดการประเมินผู้เรียน โดยพิจารณาจากพัฒนาการของผู้เรียน ความประพฤติ การสังเกตพฤติกรรมการเรียน การร่วมกิจกรรม และการทดสอบควบคู่ไปกับกระบวนการเรียนการสอนตามความเหมาะสมของแต่ละระดับและรูปแบบการศึกษา นั้นหมายถึงผู้สอนจะต้องวัดและประเมินผล การเรียนรู้ของผู้เรียน ด้วยการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับผู้เรียนจากหลายส่วนก่อนที่จะตัดสินใจให้ระดับผลการเรียน

ดังนั้น เพื่อให้การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติและเกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาคุณภาพของผู้เรียน ผู้สอนควรดำเนินการวัดและประเมินผลโดยคำนึงถึงหลักการต่อไปนี้

1. เน้นกระบวนการประเมินเพื่อพัฒนาผู้เรียน (Formative Evaluation) และเพื่อการตัดสินผลการเรียน (Summative Evaluation) ครอบคลุมทั้งด้าน ความรู้ ทักษะ รวมทั้งคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์หรือตามปรัชญาของวิชา โดยให้ความสำคัญทั้งความรู้คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้ และการบูรณาการความรู้ตามความเหมาะสม

2. เน้นการนำผลการประเมินมาใช้เป็นข้อมูล ในการวางแผนปรับปรุงการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนของตน และปรับกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน เพื่อความสำเร็จตามจุดหมายของหลักสูตร

3. เน้นการประเมินด้วยวิธีการที่หลากหลาย สอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้ที่จัดให้ผู้เรียน ตามสภาพจริงหรือใกล้เคียงสถานการณ์ที่เป็นจริง (Authentic Learning and Assessment) สะท้อนความสามารถและการแสดงออกของผู้เรียน (Student Performance) อย่างชัดเจน

4. เน้นการบูรณาการการประเมินผลควบคู่ไปกับการเรียนการสอนและกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยประเมินจากคุณภาพของรายงานและกระบวนการทำงานของผู้เรียน

5. เน้นการให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเกณฑ์การประเมิน ส่งเสริมให้มีการประเมินตนเอง ประเมินโดยเพื่อน กลุ่มเพื่อน และประเมินโดยผู้มีส่วนเกี่ยวข้องสิ่งที่ต้องการวัดและประเมินผล จากวิสัยทัศน์การเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา คุณภาพของผู้เรียนรวมถึงมาตรฐาน และสาระการเรียนรู้ ตามช่วงชั้นที่กำหนดไว้ข้างต้น

ผู้สอนจะต้องวิเคราะห์สิ่งที่ต้องการวัดและประเมินอย่างละเอียด ครอบคลุม และชัดเจนเพื่อความสะดวกและเที่ยงตรงในการวัด และอธิบายผลการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละระดับชั้นการประเมินผู้เรียนเป็นการประเมินสัมฤทธิผลทางการเรียนของผู้เรียนในด้านต่าง ๆ ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับการให้คะแนน (Grading) ต่อไป การประเมินผลผู้เรียนจะดำเนินไปตามจุดมุ่งหมายที่ต้องการให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาด้านความรู้ เจตคติ ทักษะ สมรรถภาพทางกายและสังคมโดยใช้วิธีการ เช่นการใช้แบบทดสอบทักษะทางกีฬา (Sports Skill Tests) การใช้แบบทดสอบทางเจตคติและความสนใจ (Attitude and Interest Inventories) การใช้แบบสอบถามต่าง ๆ และการสำรวจ รายการหรือการเลือกตอบ (Checklist) เป็นต้น

ผู้สอนต้องพิจารณาและเลือกใช้ให้เหมาะสมกับสภาพความจริงและสถานการณ์ ประการสำคัญผู้สอนควรใช้การประเมินหลาย ๆ วิธีก่อนที่จะตัดสินใจ สรุปและตัดสินเป็นระดับผลการเรียนของผู้เรียน ทั้งนี้เพื่อให้ได้ข้อมูลและตัดสินผลการเรียนของผู้เรียนให้ถูกต้องมากที่สุด

โดยสรุป การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนนั้น ผู้สอนต้องเน้นกระบวนการประเมินเพื่อพัฒนาผู้เรียน (Formative Evaluation) ประเมินด้วยวิธีการและเครื่องมือที่หลากหลายบูรณาการควบคู่ไปกับการเรียนการสอน นำผลการประเมินเป็นข้อมูลย้อนกลับแจ้งให้ผู้เรียนทราบและใช้ในการวางแผนปรับปรุงกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน และการจัดการเรียนการสอนของครูการให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเกณฑ์การประเมิน จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีการประเมินตนเองหรือประเมินโดยเพื่อน อาจารย์ถึงผู้ปกครองด้วย การประเมินเพื่อตัดสินผลการเรียนผู้สอนต้องพิจารณาอย่างครอบคลุมจากพัฒนาการของผู้เรียน ความประพฤติ พฤติกรรมการเรียนการเข้าร่วมกิจกรรม รวมทั้งการทดสอบด้วยวิธีการต่าง ๆ ตามความเหมาะสมการวัดและประเมินผลการเรียนจะเกิดประโยชน์สูงสุด ก็ต่อเมื่อผู้สอนนำผลมาใช้ปรับปรุงและพัฒนาการเรียนอย่างจริงจัง มิใช่ นำผลมาใช้ในการตัดสินเพื่อเลื่อนชั้นหรือเพื่อผ่านรายวิชาแต่ประการเดียว ผู้สอนพึงระลึกถึงหลักและวิธีการวัดและประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ

2.2 กีฬาฟุตบอล

กีฬาฟุตบอล คือชื่อที่ FIFA (Federation International de Football Association : สหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ) ใช้เรียกการแข่งขันฟุตบอลในร่ม (Indoor Soccer) ระดับนานาชาติ ซึ่งขณะนี้มียุคกีฬาฟุตบอลที่มากขึ้นทะเบียนกับสหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติมากกว่า 25 ล้านคน (ฝ่ายวิชาการสกายบุ๊กส์, 2557, น. 8)

2.2.1 ประวัติความเป็นมาของกีฬาฟุตบอล

ต้นกำเนิดของกีฬาฟุตบอลน่าจะมาจากประเทศแคนาดา ในปี ค.ศ.1854 เนื่องจากสภาพอากาศในช่วงฤดูหนาวที่นั่น มีหิมะปกคลุมทั่วบริเวณ ยากแก่การเล่นฟุตบอลในสนามกลางแจ้งจึงได้จัดให้มีการเล่นฟุตบอลในร่มขึ้น โดยใช้สนามแข่งขันบาสเกตบอล ภายในโรงยิม ซึ่งในเวลานั้นเรียกการเล่นฟุตบอลประเภทนี้ว่า “Indoor Soccer” (อินดอร์ซอคเกอร์) หรือ “Five-a-Side Soccer” (ฟุตบอล 5 คน)

ต่อมาในปี ค.ศ.1930 ณ กรุงมอนเตวิเดโอ (Montevideo) ประเทศอุรุกวัย (Uruguay) ฮวนคาร์ลอส เซอเรียนิ (Juan Carlos Ceriani) ได้นำเกมอินดอร์ซอคเกอร์นี้ไปให้เยาวชนใน YMCA (Young Men’s Christian Association) ได้เล่นกัน โดยใช้สนามแข่งขันบาสเกตบอลในการเล่น แต่ก็

มีทั้งภายในและภายนอกโรงยิม เพราะไม่ได้ติดปัญหาเรื่องภูมิอากาศอีกต่อไป เนื่องจากอูรุกวัยเป็นประเทศที่อยู่ในเขตร้อน อินเทอร์เน็ตชอคเกอร์ได้รับความนิยมและมีคนสนใจเล่นเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ กระทั่งปี ค.ศ.1932 โรเจอร์ เกรน (Roger Grain) ได้บัญญัติกฎที่เป็นมาตรฐานในการควบคุมการแข่งขันขึ้น (Standard Set Of Ruled) และกฎนี้ก็ใช้มาถึงปัจจุบัน

กีฬาอินเทอร์เน็ตชอคเกอร์ จากประเทศแคนาดา ได้รับความนิยมในกีฬาอินเทอร์เน็ตชอคเกอร์ แพร่ลงมาสู่ประเทศอูรุกวัยไม่นานนัก เกมการเล่นนี้ก็เป็นที่นิยมทั่วทั้งทวีปอเมริกาใต้ ก่อนจะข้ามฝั่งไปสู่ยุโรปและทั่วโลกในที่สุด

ฟุตซอล (Futsal) คือคำที่นานาประเทศใช้เรียกกีฬาประเภทนี้ โดยมีรากศัพท์มาจากภาษาสเปนหรือโปรตุเกสเรียก Soccer ว่า “FUTbol” หรือ “FUTebol” และภาษาฝรั่งเศสหรือสเปนเรียก Indoor ว่า “SALon” หรือ “SALa” เมื่อนำมารวมกันเกิดเป็นคำว่า “FUTSAL” เกมฟุตซอลได้รับความนิยมมากในประเทศแถบอเมริกาใต้ เช่น บราซิล ปารากวัย อูรุกวัยหรือประเทศในแถบยุโรป เช่น สเปน โปรตุเกส หรือ เนเธอร์แลนด์

การแข่งขันฟุตซอลระดับนานาชาติจัดขึ้นเป็นครั้งแรกในปี ค.ศ.1965 ที่อเมริกาใต้และประเทศปารากวัย เป็นทีมชนะเลิศในครั้งนั้น ต่อมาก็ได้มีการจัดการแข่งขันขึ้นอยู่เป็นประจำแต่ส่วนมากจะเป็นการจัดขึ้นในประเทศแถบอเมริกาใต้

ต่อมาในปี ค.ศ.1982 ได้มีการจัดให้มีการแข่งขันฟุตซอลชิงแชมป์โลก (อย่างไม่เป็นทางการ) ขึ้นเป็นครั้งแรกที่เซา เปาโล ประเทศบราซิล ทีมที่ชนะเลิศคือบราซิล และได้จัดแข่งขันชิงแชมป์โลกอย่างไม่เป็นทางการขึ้นอีก 2 ครั้ง คือในปี ค.ศ.1985 และปี ค.ศ.1988 โดยมีประเทศสเปนและออสเตรเลียเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันตามลำดับ

ในปี ค.ศ.1989 สหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ ได้เข้ามาดูแลและจัดการแข่งขันฟุตซอลชิงแชมป์โลกอย่างเป็นทางการขึ้นเป็นครั้งแรก ณ ประเทศเนเธอร์แลนด์ บราซิลคือประเทศแรกที่ได้แชมป์โลก และหลังจากนั้นได้มีการจัดแข่งขันขึ้นอีกในปี ค.ศ.1992, ค.ศ.1996 ค.ศ.2000 และค.ศ.2004 จนถึงปัจจุบันฝ่ายวิชาการ สกายบุ๊กส์ (2557, น. 10 -13)

2.2.2 ประวัติกีฬาฟุตซอลในประเทศไทย

กีฬาประเภทนี้ไม่เป็นที่ปรากฏแน่ชัดว่ามีเล่นในประเทศไทยเมื่อใด แต่มีเกมการเล่นชนิดหนึ่ง โดยส่วนมากจะเรียกว่า “ฟุตบอลโกล์หนู” ซึ่งมีรูปแบบคล้ายกับฟุตซอลเพียงแต่ฟุตบอลโกล์หนูจะไม่มีผู้รักษาประตูเพราะประตูที่ใช้มีขนาดเล็ก (เป็นที่มิของการเรียกฟุตบอลโกล์หนู) และไม่มีรูปแบบที่ชัดเจนในเรื่องจำนวนผู้เล่น ขนาดลูกฟุตบอล ขนาดและพื้นของสนามที่ใช้เล่นหรือแม้แต่การแต่งกายของนักกีฬา จะเป็นที่นิยมในหมู่เยาวชนชนภายในชุมชนต่าง ๆ ที่ขาดแคลนสนาม และอุปกรณ์ในการเล่น โดยอาจใช้ลูกบอลพลาสติก แล้วหาพื้นกว้างสักแห่งเล่นกัน ไม่มีการจัดการแข่งขันอย่างเป็นทางการ เป็นเพียงการเล่นเพื่อออกกำลังกายและความสนุกสนานเท่านั้น ส่วนอินเทอร์เน็ตชอคเกอร์ไม่เป็น

ที่นิยมเล่นแพร่หลายนัก อาจจะมาจกไม่มีสถานที่รองรับหรือการที่ไม่ได้มีการจัดการแข่งขันอย่างเป็นทางการ แต่จะเป็นที่รู้จักกันในกลุ่มนักเรียน นักศึกษา และผู้ที่สนใจฟุตบอลต่างประเทศเนื่องจากในต่างประเทศจะมีการจัดแข่งขันขึ้นเป็นประจำ

กระทั่งปี พ.ศ. 2540 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ และการศึกษาแห่งประเทศไทยได้จัดให้มีการแข่งขันฟุตบอล 5 คน ซึ่งแชมป์ประเทศไทยขึ้นเป็นครั้งแรก (“ฟุตบอล 5 คน” คือ คำที่ใช้เรียก Futsal ในประเทศไทย) และได้มีการจัดการแข่งขันขึ้นเป็นประจำทุกปีหลังจากนั้น

ในระดับนานาชาติทีมฟุตบอล 5 คน ตัวแทนประเทศไทย ก้าวหน้าไปถึงขั้นเป็นตัวแทนทวีปเอเชียเข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลชิงแชมป์โลก ครั้งที่ 4 ที่ประเทศกัวเตมาลา (ปี ค.ศ. 2000) และในปี ค.ศ. 2004 ทีมฟุตบอลไทยได้สร้างประวัติศาสตร์โดยการได้สิทธิ์เข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลชิงแชมป์โลก ที่ประเทศไต้หวันเป็นสมัยที่ 2 ติดต่อกันซึ่งจะเห็นว่าคนไทยก็มีทักษะการเล่นฟุตบอลไม่น้อยหน้าชาติอื่น ๆ ปัจจุบันกีฬาฟุตบอล 5 คน หรือฟุตซอลในประเทศไทยได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในหมู่เยาวชน ซึ่งก็เนื่องมาจากความสะดวกสบายในเรื่องสนาม หรือจะเป็นจำนวนผู้เล่นซึ่งไม่มากนักเกินไป และที่สำคัญคือ ฟุตซอลทีมชาติไทยเป็นทีมระดับแนวหน้าในทวีปเอเชีย ทำให้เยาวชนใฝ่ฝันจะเป็นตัวแทนของประเทศเพื่อจะได้สัมผัสบรรยากาศการแข่งขันฟุตซอลโลก ฝ่ายวิชาการ สกายบุ๊กส์ (2557, น. 13-15)

2.2.3 ประโยชน์

ผู้วิจัยเห็นว่าประโยชน์ที่ได้รับจากการเล่นกีฬานั้นมีมากมาย ทั้งด้าน ร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้แนวทางจากงานวิจัยที่กล่าวถึงประโยชน์ในการเล่นกีฬาฟุตบอล ซึ่ง สุรพล เพิ่มผล (2551, น. 5-6) ได้กล่าวว่า ประโยชน์ของกีฬาฟุตบอลนั้นมีมากมาย มีทั้งด้านตนเอง สังคม และประเทศชาติไว้สรุปได้ดังนี้

1. ประโยชน์ทางกาย
 - 1.1 ทำให้กล้ามเนื้อแข็งแรง
 - 1.2 ทำให้การไหลเวียนโลหิตดีขึ้น
 - 1.3 ทำให้เซลล์ต่าง ๆ ของร่างกายเจริญแข็งแรงยิ่งขึ้น
 - 1.4 ทำให้ปอดและหัวใจทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ
 - 1.5 ทำให้เหงื่อออกและรูเหงื่อเปิดมากขึ้น
 - 1.6 ทำให้การขับถ่าย และการรักษาอุณหภูมิความร้อนของร่างกายดีขึ้น
 - 1.7 เป็นกิจกรรมที่รวมการเคลื่อนไหวตามธรรมชาติเกือบทุกชนิด
2. ประโยชน์ทางจิตใจ
 - 2.1 ช่วยให้อารมณ์สบาย อารมณ์แจ่มใส สดชื่นขึ้น
 - 2.2 ทำให้เกิดความพึงพอใจในความสามารถของตนเอง

- 2.3 เป็นกิจกรรมนันทนาการสิ่งหนึ่งที่ก่อให้เกิดประโยชน์ในกรณีที่ถูกต้อง
- 2.4 เป็นการระบายออกของอารมณ์ที่ตึงเครียดอย่างหนึ่ง
- 2.5 เพื่อผ่อนคลายความตึงเครียดของอารมณ์
- 2.6 ช่วยทำให้รู้จักการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า และช่วยส่งเสริมให้มีไหวพริบ
- 2.7 ก่อให้เกิดความมีน้ำใจนักกีฬา

3. ประโยชน์ทางทัศนคติ

3.1 กฎ กติกาการเล่นต่าง ๆ ช่วยสอนให้ผู้เล่นรู้จักความยุติธรรม ปฏิบัติตนในขอบเขตอันพึงกระทำ

3.2 รู้จักเคารพสิทธิของผู้อื่น

3.3 แนวโน้มที่จะเป็นภัยหรือปัญหาสังคมลดน้อยลง

4. ผลพลอยได้อื่น ๆ

4.1 เป็นเครื่องมือก่อให้เกิดมิตรภาพความสมัครสมานสามัคคี

4.2 ผู้ที่มีทักษะสูงย่อมมีโอกาสทำชื่อเสียงให้แก่ตนเอง วงศ์ตระกูล และสถาบันของตนเองตลอดจนประเทศชาติ

2.3 ทักษะปฏิบัติ

วิชาพลศึกษาเป็นการศึกษาที่ใช้ทักษะปฏิบัติ ได้แก่ การออกกำลังกาย การเล่นกีฬา หรือกิจกรรมต่าง ๆ เป็นสื่อของการเรียน เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะปฏิบัติพัฒนาทางด้านร่างกาย จิตใจอารมณ์สังคมและสติปัญญา

2.3.1 ความหมายของทักษะปฏิบัติ

สุชาติ ศิริสุขไพบูลย์ (2557, น. 9) ได้กล่าวว่าทักษะปฏิบัติ หมายถึง ความสามารถ ความชำนาญกล้ามเนื้อของบุคคล ซึ่งเรียกกันว่าทักษะปฏิบัติ หรือทักษะทางกล้ามเนื้อการเกิดทักษะทางกล้ามเนื้อหรือทักษะปฏิบัติจึงเป็นลักษณะของพฤติกรรมที่เป็นผลผลิตจากเรียนรู้รูปแบบหนึ่ง เช่น การผสมเชื้อเห็ด การบรรจุก้อนเห็ด การเก็บดอกเห็ด ล้วนแต่เป็นพฤติกรรมของกล้ามเนื้อที่แสดงออกในลักษณะของความถูกต้อง ความคล่องแคล่ว ความเชี่ยวชาญ และชำนาญที่ต้องอาศัยการฝึกหัดที่เหมาะสม

นวลจิตต์ เชาวร์กิตติพงศ์ (2555, น. 50) ได้ให้ความหมายของทักษะปฏิบัติ หมายถึง การเรียนรู้ที่เกี่ยวกับการทำงานของกล้ามเนื้อโดยที่งานดังกล่าวต้องมีความซับซ้อนจะต้องอาศัยความสามารถในการบริหารเบื้องต้นของกล้ามเนื้อหลาย ๆ ส่วนการทำงานดังกล่าวจะเกิดขึ้นได้จาก

การสั่งงานของสมองจะต้องมีการปฏิบัติสัมพันธ์ของการตอบสนองกับความรู้สึกที่ป้อนเข้าไปการทำงานนี้สามารถพัฒนาได้ด้วยการฝึกฝน จะเกิดความชำนาญ และความคงทน

อภิชาติ อนุกุลเวช (2551, น. 64) ได้ให้ความหมายของทักษะปฏิบัติ คือ ความสามารถ ความชำนาญของกล้ามเนื้อ ที่กระทำออกมาอย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว และรวดเร็วที่ต้องอาศัยการฝึกหัดอย่างเหมาะสม จึงจะทำให้เกิดความชำนาญในการปฏิบัติงาน

จากความหมายของทักษะปฏิบัติที่นักการศึกษาหลายท่านได้นิยามเอาไว้พอสรุปได้ว่าทักษะปฏิบัติเป็นพฤติกรรมการใช้อวัยวะของร่างกายเคลื่อนไหวในการปฏิบัติกิจกรรมหรืองานทั้งปวง ซึ่งทักษะปฏิบัติเกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างพุทธิพิสัยกับสิ่งเร้าภายนอกหลังจากนั้นฝึกปฏิบัติงานแบบซ้ำหลาย ๆ ครั้ง ตั้งแต่ขั้นความรู้ความเข้าใจ การฝึกปฏิบัติตามแบบฝึกจนผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานได้เอง

2.3.2 การฝึกทักษะปฏิบัติ

ความหมายของการฝึกทักษะปฏิบัติ การฝึกทักษะปฏิบัติ ในภาษาไทยมีชื่อเรียกแตกต่างกันออกไป เช่น การฝึกปฏิบัติ การฝึกทักษะ แบบฝึกหัด แบบฝึกปฏิบัติ แบบฝึกหัด แบบฝึกทบทวน เป็นต้น

อัจฉรา ชิวพันธ์ และคณะ (2556, น. 102) ได้กล่าวว่า การฝึกทักษะปฏิบัติ หมายถึง สิ่ง ที่สร้างขึ้นเพื่อเสริมความเข้าใจ และเสริมเพิ่มเติมเนื้อหาบางส่วนที่ช่วยให้นักเรียนได้ปฏิบัติและนำเอาความรู้ไปใช้ได้อย่างแม่นยำ ถูกต้อง คล่องแคล่ว

สุปรียา ศิริพัฒนกุลขจร (2550, น. 51) การฝึกทักษะปฏิบัติ หมายถึง งานกิจกรรม หรือประสบการณ์ที่ครูจัดให้นักเรียนได้ฝึกหัดกระทำ เพื่อทบทวน ฝึกฝนเนื้อหาความรู้ต่าง ๆ ที่ได้เรียนไปแล้วให้เกิดเป็นความจำ จนสามารถปฏิบัติได้ด้วยความชำนาญ และให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

จากนิยามของนักการศึกษาหลาย ๆ ท่านที่ได้กล่าวมาพอสรุปได้ว่า การฝึกทักษะปฏิบัติ หมายถึง ภาระงานหรือกิจกรรม หรือประสบการณ์ ที่ผู้สอนจัดไว้ให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติหลายครั้งจนผู้เรียนเกิดความชำนาญคล่องแคล่ว และแม่นยำ

2.3.3 รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติ

ทิศนา แคมมณี (2554, น. 243 - 247) ได้สรุปรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติ ของเดวิส (Davies' Instructional Model for Psychomotor Domain) ดังนี้

2.3.3.1 ทฤษฎี/หลักการ/แนวคิดของรูปแบบ

Davies (1971, p. 50-56) ได้นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะปฏิบัติ ไว้ว่า ทักษะส่วนใหญ่จะประกอบไปด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะ

ย่อย ๆ เหล่านั้นได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ดี และเร็วขึ้น

2.3.3.2 วัตถุประสงค์ของรูปแบบ

รูปแบบนี้มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถด้านทักษะปฏิบัติของผู้เรียนโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ทักษะที่ประกอบด้วยทักษะย่อยจำนวนมาก

2.3.3.3 กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ

ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ขั้นนี้เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้เห็นทักษะหรือการกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ในภาพรวม โดยสาธิตให้ผู้เรียนดูทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบทักษะหรือการกระทำที่สาธิตให้ผู้เรียนดูนั้น จะต้องเป็นการกระทำในลักษณะที่เป็นธรรมชาติ ไม่ซ้ำหรือเร็วเกินไป ก่อนการสาธิต ครูควรให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนในการสังเกต ควรชี้แนะจุดสำคัญที่ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษในการสังเกต

ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย เมื่อผู้เรียนได้เห็นภาพรวมของการกระทำหรือทักษะทั้งหมดแล้ว ผู้สอนควรแตกทักษะทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อย ๆ หรือแบ่งสิ่งที่กระทำออกเป็นส่วนย่อย ๆ และสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามทีละส่วนอย่างช้า ๆ

ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีการสาธิตหรือมีแบบอย่างให้ดู หากติดขัดจุดใด ผู้สอนควรให้คำชี้แนะ และช่วยแก้ไขจนกระทั่งผู้เรียนทำได้ เมื่อได้แล้วผู้สอนจึงเริ่มสาธิตทักษะย่อยส่วนต่อไป และให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยนั้นจนทำได้ ทำเช่นนี้เรื่อยไปจนกระทั่งครบทุกส่วน

ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ เมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้แล้ว ผู้สอนอาจแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถทำงานนั้นได้ดีขึ้น เช่น ทำได้ประณีตสวยงามขึ้นทำได้รวดเร็วขึ้น ทำได้ง่ายขึ้น หรือสิ้นเปลืองน้อยลง เป็นต้น

ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติแต่ละส่วนได้แล้ว จึงให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบและฝึกปฏิบัติหลาย ๆ ครั้ง จนกระทั่งสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างชำนาญ

2.3.3.4 ผลที่ผู้เรียนจะได้รับจากการเรียนตามรูปแบบ

ผู้เรียนจะสามารถปฏิบัติทักษะได้เป็นอย่างดีมีประสิทธิภาพ (ทิสนา แคมมณี, 2555, น. 243-247) และรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสสรุปได้ว่า ทักษะส่วนใหญ่จะประกอบไปด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ดีและเร็วขึ้น

จากการศึกษากระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส (Davies) สรุปได้ว่า เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นทักษะการปฏิบัติงานที่ครูผู้สอนจะต้องแบ่งเนื้อหา

ของหน่วยใหญ่ออกเป็นเนื้อหาย่อยให้ละเอียด และให้มีจำนวนเนื้อหาย่อยมากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนฝึกทักษะเหล่านั้นให้ได้จนเกิดความชำนาญในระหว่างขั้นตอนการฝึกทักษะย่อยแต่ละส่วนนั้นครูจะเป็นผู้สาธิต การปฏิบัติงานนั้นก่อนที่จะให้นักเรียนลงมือปฏิบัติงาน แล้วปล่อยให้ นักเรียนฝึกปฏิบัติงานด้วยตนเองโดยไม่มีการสาธิตให้ดูเป็นตัวอย่าง เมื่อครูผู้สอนเห็นว่านักเรียนปฏิบัติงานได้แล้ว จึงสอนเทคนิคและวิธีการที่ช่วยให้การปฏิบัติงานได้รวดเร็วและมีคุณภาพดีขึ้นเมื่อนักเรียนฝึกทักษะย่อยต่าง ๆ ที่เป็นองค์ประกอบย่อยของงานทั้งหมดแล้ว จึงนำประสบการณ์ย่อยเหล่านั้นมาสู่การปฏิบัติงานเต็มรูปแบบ

2.3.4 การวัดทักษะปฏิบัติ

การวัดทักษะปฏิบัตินั้นต้องมีการให้ผู้เรียนมีการปฏิบัติงาน หากประมวลแนวคิดของนักวัดผลทั้งหลายจะพบว่าทักษะการปฏิบัติงานเป็นความสามารถซึ่งอาจจะเป็นด้านสมอง (Cognitive Skills) หรือไม่ใช่ทางสมอง (Non-cognitive Skills หรือ Manual Skills) ก็ได้ทั้งนี้ทักษะดังกล่าวสามารถทดสอบได้โดยให้ผู้ถูกทดสอบ “แสดง” (Perform) ให้ดูเพื่อจะได้มีข้อมูลในการตัดสินระดับความสามารถในการปฏิบัติงานทั้งความถูกต้องในกระบวนการปฏิบัติงานหรือคุณภาพของผลงานที่เป็นผลมาจากกระบวนการปฏิบัตินั้น หรือทั้งกระบวนการและผลงานการวัดทักษะปฏิบัติจึงเป็นกระบวนการที่วัดทักษะการปฏิบัติโดยสิ่งที่วัดหรือทักษะที่วัด (Object of Measurement) เป็นความสามารถด้านใดก็ได้ จุดสำคัญอยู่ที่ว่าพฤติกรรมที่แสดงออกให้เห็นนั้นเป็นการตอบสนองต่อสิ่งเร้าในรูปของการปฏิบัติการวัดทักษะปฏิบัติเป็นการวัดที่ใช้สถานการณ์เพื่อทดสอบการปฏิบัติงานของบุคคลซึ่งส่วนใหญ่เป็นการวัดพฤติกรรมการปฏิบัติงานทีละคน ทั้งนี้ผู้ถูกวัดจะได้รับมอบหมายให้ทำงานชิ้นใดชิ้นหนึ่ง มีกระบวนการทำงานตามขั้นตอนที่ควรจะเป็นจุดมุ่งหมายสุดท้ายได้เป็นผลงานออกมการวัดทักษะปฏิบัติจึงเป็นการวัดกระบวนการปฏิบัติงาน (Process) และการวัดคุณภาพของงานที่ได้จากการปฏิบัติ (Product) (สุวิมล ว่องวานิช, 2557, น. 2-3)

2.3.4.1 การประเมินผลการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ

การประเมินการปฏิบัติช่วยให้ผู้สอนได้ทราบถึงความสามารถ นิสัย วิธีการทำงานของผู้เรียน และพฤติกรรมต่าง ๆ ของผู้เรียนในลักษณะที่เป็นความจริง เช่น ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ ความสามารถในการทดลองทางวิทยาศาสตร์ การสาธิตผลงาน การทำงานกับกลุ่มเพื่อน การใช้อุปกรณ์ในการปฏิบัติงาน ผู้สอนสามารถสังเกตและประเมินความสามารถของผู้เรียนได้ในกิจกรรมต่าง ๆ ที่ต้องอาศัยความสามารถของผู้เรียนอย่างหลากหลาย เช่น วิธีการวัดและประเมินผลการปฏิบัติงานนอกจากจะใช้วิธีการสังเกต การสัมภาษณ์ผู้เรียน ทั้งกระบวนการและผลการทำงานแล้วผู้สอนอาจใช้วิธีการสอบที่เรียกว่า Performance Test เช่น การสอบภาคปฏิบัติในวิชาวิทยาศาสตร์การสอบภาคปฏิบัติในวิชาดนตรี นาฏศิลป์ การสอบภาคปฏิบัติในวิชาพลศึกษา เป็นต้น (สุวิมล ว่องวานิช, 2557, น. 3) การประเมินผลการเรียนรู้ทักษะ ปฏิบัติสามารถทำได้โดยการ

ทดสอบความสามารถทางกล้ามเนื้อของผู้เรียนที่แสดงออกมาในเรื่องของความเร็ว ความถูกต้องความแข็งแรงความคงทนและการประสานสัมพันธ์กัน ในการทดสอบดังกล่าวครูจะต้องทำการทดสอบความสามารถในด้านต่าง ๆ ดังกล่าวนี้อย่างน้อยหนึ่งอย่างหรือมากกว่านั้น ตามรายละเอียดต่อไปนี้ ความเร็ว (Speed) สามารถวัดได้ในรูปของปริมาณงานที่ผู้เรียนสามารถทำได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด เช่น จำนวนคำต่อหน้าที่พิมพ์ได้ หรือในรูปของเวลาที่ต้องใช้ในการทำงานที่กำหนดได้ให้แล้วเสร็จความถูกต้อง (Accuracy) สามารถวัดได้จากการนับจำนวนที่ผิด หรือระยะทางที่ห่างออกไปจากเป้าหมายความแข็งแรง (Strength) สามารถวัดได้จากสิ่งที่มีน้ำหนักขนาดต่าง ๆ หรือแรงกลที่ปรากฏในมาตรวัดมักใช้ในการตรวจสอบคุณภาพของชิ้นงาน (นวลจิตต์ เขาวงกิตพิงศ์, 2555, น. 51-53 ; อ้างอิงมาจาก Singer. 1982, pp. 256)

2.3.4.2 เครื่องมือวัดทักษะปฏิบัติ

ในการประเมินทักษะปฏิบัติ โดยส่วนมากผู้ตรวจต้องให้คะแนนกระบวนการหรือผลงานของผู้เรียน หากไม่มีเครื่องมือและเกณฑ์ในการตัดสินใจก็ยากที่จะหาความเที่ยงตรงได้ดังนั้นจึงมีการสร้างเครื่องมือเพื่อช่วยให้ผู้ตรวจให้คะแนนได้สะดวกและเที่ยงตรงมากขึ้น เครื่องมือในการวัดทักษะปฏิบัติ มีหลายแบบดังนี้

1) แบบสำรวจรายการ (Check List) แบบสำรวจรายการจะเป็นรายการที่กำหนดไว้เกี่ยวกับพฤติกรรมที่ต้องการให้กระทำหรือวิธีการที่มีจุดประสงค์จะให้ทำตามนั้น ผู้สังเกตจะตรวจสอบว่าผู้ถูกประเมินได้ทำตามรายการนั้นหรือไม่ การใช้แบบสำรวจรายการเป็นการกำหนดน้ำหนักคะแนนว่าได้หรือไม่ ถ้าผ่านหรือได้แสดงว่าผู้ปฏิบัติได้ทำตามรายการนั้นถูกต้อง ถ้าไม่ได้แสดงว่าทำไม่ถูกต้อง (สุนันท์ ศลโกสุม, 2559, น. 70-71) ในการสังเกตการปฏิบัติบางครั้งอาจให้ผู้สังเกตบันทึกลำดับที่ของการปฏิบัติหรือพฤติกรรมตามลำดับตั้งแต่ 1 เป็นต้นไปก็ได้ซึ่งในลักษณะนี้จะทำให้มองเห็นภาพรวมของการปฏิบัติงานอีกด้วย (ส.วาสนา ประवालพฤกษ์, 2554, น. 11) ในบางครั้งอาจมีการระบุความถี่ของพฤติกรรมที่ทำด้วย เช่น ยิ้ม 3 ครั้ง ยกมือ 5 ครั้ง ซึ่งจะบอกถึงความเข้มข้นของการปฏิบัติเช่นกัน (Mehrens and Lehman. 1984, pp. 351)

2) แบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) มาตราส่วนประมาณค่าไม่ได้มีความแตกต่างจากแบบสำรวจรายการมากนัก เพียงแต่มีการขยายลำดับคะแนนที่ให้เพิ่มขึ้น แต่เป็นที่ยอมรับในการใช้วัดการปฏิบัติมากกว่าเพราะมีคุณลักษณะที่ต่อเนื่อง อาจทำเป็น 2 ระดับ จนถึง 10 ระดับ แต่นิยมทำเป็นเลขที่มากกว่า เช่น 3, 5, 7 ระดับ

3) แบบจัดอันดับ (Ranking) การจัดอันดับเป็นวิธีที่จะเรียงลำดับผู้เรียนในคุณสมบัติหนึ่ง ๆ ตามที่กำหนดให้ ซึ่งสามารถใช้ในการวัดวิธีหรือผลงานได้ แต่ส่วนใหญ่ใช้ในการวัดผลงานมากกว่า การจัดอันดับมีความเชื่อมั่นสูงขึ้นถ้าจัดอันดับด้วยคุณสมบัติใดคุณสมบัติหนึ่งโดยเฉพาะ และมีนิยามของคุณสมบัตินั้นชัดเจน ในการจัดอันดับคุณภาพผลงาน ซึ่งมักใช้ในการสอบ

ด้านการปฏิบัตินั้น ครูอาจจะแบ่งคุณภาพผลงานออกเป็นหลายประการแล้วจัดอันดับที่ละคุณภาพ การจัดอันดับที่ง่ายและสะดวก โดยมากนิยมใช้หลักการแบ่งที่ละ 3 ดังนี้ (ส.วาสนา ประมวลพฤษ์, 2554, น. 11)

- 3.1) นำผลงานทั้งหมดมาแบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ สูง ปานกลาง และต่ำ
 - 3.2) นำกลุ่มปานกลางมาพิจารณาแบ่งเป็น 3 อีกครั้งหลังจากนั้นทำเช่นเดียวกันในกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ
 - 3.3) กำหนดให้กลุ่มสูงเป็น 9, 8, 7 ซึ่ง 9 คือ กลุ่มที่มีผลงานดีที่สุดในกลุ่มสูงและ 7 คือ กลุ่มที่มีผลงานต่ำที่สุดในกลุ่มสูง และให้กลุ่มกลางเป็น 6, 5, 4 และกลุ่มต่ำเป็น 3, 2, 1 ทั้งนี้ตัวเลขที่มีค่าสูงแทนคุณภาพงานที่สูง
 - 3.4) นำกลุ่มที่อยู่ระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ คือ 7 และ 6 มาพิจารณาเพื่อโยกย้ายให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น และทำเช่นเดียวกันในกลุ่ม 4 และ 3
- 4) แบบบันทึก (Record) การบันทึกมักเป็นวิธีการที่ไม่ได้กำหนดรูปแบบไว้ อย่างชัดเจนเหมือนวิธีอื่น ๆ ผู้บันทึกค่อนข้างมีอิสระในการบันทึกลงไปมากกว่าเครื่องมือชนิดอื่น การบันทึกเพียงครั้งเดียวไม่สามารถให้ข้อมูลที่มีความหมายนัก แต่การบันทึกต่อเนื่องหลาย ๆ ครั้งจะทำให้ได้ข้อมูลที่ชัดเจนขึ้น การบันทึกไม่ควรลงความเห็นของผู้บันทึกลงไป ยกเว้นให้เขียนแยกให้ชัดเจน

2.3.4.3 การสร้างเครื่องมือวัดทักษะปฏิบัติ

มีผู้เสนอหลักและขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือวัดทักษะปฏิบัติไว้หลายท่านดังนี้

Tucker (1986, p. 6-10) ได้เสนอขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบด้านการปฏิบัติโดยทั่วไปไว้ 4 ขั้นตอน ดังนี้

- 1) กำหนดวัตถุประสงค์ของการปฏิบัติงานที่ชัดเจน คำบ่งชี้การกระทำ (Action Word) ที่ใช้ประจำ คือ แสดงหรือสาธิต (Demonstrate) และสร้าง (Construct) ตัวอย่างของการกำหนดจุดประสงค์ของการปฏิบัติ เช่น (1) เพื่อแสดงวิธีการแบ่งมุมออกเป็น 2 ส่วนเท่า ๆ กัน (2) เพื่อแสดงวิธีการวัดความต้านทานไฟฟ้า
- 2) กำหนดสถานการณ์ของการทดสอบที่ชัดเจน ซึ่งสถานการณ์ดังกล่าวนี้จะเป็นสิ่งที่อำนวยความสะดวกในการที่จะทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ต้องการ ได้แก่ การกำหนดวัสดุอุปกรณ์ในการปฏิบัติงาน การกำหนดคำสั่งในการปฏิบัติงาน
- 3) กำหนดเกณฑ์ในการประเมินผลกระบวนการ (Process) และผลงาน (Product) อย่างชัดเจนที่จะทำให้เป็นการตัดสินใจที่มีความเป็นปรนัยมากขึ้น
- 4) สร้างแบบประเมินในการให้คะแนนการปฏิบัติงานซึ่งเป็นการนำเกณฑ์ในการประเมินงานที่ปฏิบัติที่ได้จัดทำขึ้นในข้อ 3 นำมาเรียงลำดับก่อนหลังตามข้อคำถามและกำหนดให้

นำนักคะแนนเกณฑ์แล้วแต่ความสำคัญในวิธีการปฏิบัติงาน ผู้ประเมินจะพิจารณาก่อนการปฏิบัติของผู้เข้าสอบว่าตรงตามเกณฑ์ที่ระบุไว้หรือไม่แล้วให้คะแนนตามเกณฑ์

Mehrens และ Lehman (1984, p. 208) ได้กำหนดขั้นตอนในการพัฒนาแบบทดสอบด้านการปฏิบัติ ดังนี้

1) ทำการวิเคราะห์งาน (Job Analysis) เพื่อกำหนดว่ามีความสามารถอะไรบ้างที่ควรทดสอบ วิธีหนึ่งที่ดีที่สุดในการกำหนดคุณลักษณะเฉพาะที่จำเป็นของงานก็คือให้ผู้ทำการทดสอบ (Examiner) เรียนรู้งานและตรวจตราอย่างระมัดระวังในขั้นตอนการฝึกหัด วิธีนี้จะทำให้ผู้สร้างแบบทดสอบเห็นภาพจนได้ว่า สภาพที่แท้จริงที่เกี่ยวข้องด้วยเป็นอย่างไร มากกว่าที่จะได้มาจากการสังเกตผลงานเพียงอย่างเดียว

2) เลือกงาน ทักษะและความสามารถที่มีความสำคัญที่จะเกี่ยวข้องในงานและการปฏิบัติหรือทักษะบางอย่างควรระบุไว้ด้วยในการวิเคราะห์งาน หลังจากที่ได้ตัดสินใจแล้วว่าความสามารถอะไรบ้างที่จะถูกทดสอบ เราจะต้องกำหนดว่าการปฏิบัตินั้นเกี่ยวข้องกับกระบวนการหรือผลงานหรือทั้งสองประการร่วมกัน

3) การสร้างแบบฟอร์มการสังเกต หรือแบบฟอร์มการประเมิน ควรบอกชนิดของสิ่งที่จะต้องมีการบันทึกประกอบการสังเกตด้วย เช่น คุณภาพของผลงานที่ทำ ความเร็วในการปฏิบัติงาน อย่างไรก็ตามควรให้ความสำคัญกับทักษะและความสามารถในการปฏิบัติ

4) สร้างรูปแบบของแผนงานตัวอย่าง เราทราบว่าไม่มีแบบทดสอบฉบับใดที่สามารถบรรจุทุกสิ่งทุกอย่างที่เราต้องการจะวัด สำหรับแบบทดสอบวัดด้านการปฏิบัติผู้สร้างต้องอาศัยหลักเกณฑ์จากการวิเคราะห์งาน แล้วเลือกงานที่สำคัญที่สุด

5) การสร้างแผนการดำเนินการสอบ เช่น เตรียมคำสั่ง ขอบเขตของเวลา วัสดุคำแนะนำในการให้คะแนน และอื่น ๆ

6) ทดลองข้อสอบก่อนที่จะจัดทำรูปแบบข้อสอบสรุปได้ว่า การประเมินทักษะปฏิบัติ เป็นการตรวจสอบความสำเร็จของผู้เรียนทางด้านการปฏิบัติ ซึ่งกระทำได้ 3 ประการ คือ

- 6.1) การตรวจสอบความรู้ ความเข้าใจเนื้อหาทางทฤษฎี
- 6.2) การตรวจสอบความสามารถในการปฏิบัติงาน
- 6.3) การตรวจคุณภาพผลงานสำเร็จ

2.3.4.4 การกำหนดเกณฑ์การประเมินภาคปฏิบัติ

สุชาติ ศิริสุขไพบูลย์ (2557, น. 95-96) ได้กล่าวถึงการกำหนดเกณฑ์การประเมินภาคปฏิบัติ สามารถทำได้ 2 ทาง คือ

4.4.1 กำหนดโดยอาศัยความนึกคิดของผู้ตรวจ (Subjective Evaluation) มาเป็นเกณฑ์ จึงจำเป็นต้องใช้คนตรวจอย่างน้อย 2 คน การกำหนดเกณฑ์ด้วยวิธีนี้จะเป็นลักษณะการให้คะแนนในขั้นวิธีการปฏิบัติงาน ลำดับขั้นการวางแผนโดยพิจารณาจาก

- 1) การใช้และวิธีการระวังรักษาเครื่องมือและอุปกรณ์
- 2) ลำดับขั้นการทำงาน
- 3) การระวังอุบัติเหตุขณะทำงาน การใช้เครื่องป้องกัน
- 4) ความสะอาด ความเป็นระเบียบในการจัดวางเครื่องมือ
- 5) ความประหยัดวัสดุบางอย่าง เช่น น้ำมันหล่อลื่น เป็นต้น

คะแนนที่ได้จากผู้ตรวจสอบ 2 คน นำมาหาค่าเฉลี่ยเป็นคะแนนผลงานนั้นได้ เช่น

10	คะแนน	สำหรับผลงานดี	ลักษณะงานดี	การใช้งานดีการทำงานดี
6	คะแนน	สำหรับงานพอใช้	ลักษณะงานพอใช้	และใช้งานได้
1	คะแนน	สำหรับผลงานใช้ไม่ได้	ลักษณะงานไม่ดี	และใช้งานไม่ได้
0	คะแนน	สำหรับกรณีที่ไม่มีผลงาน		

4.4.2 กำหนดโดยพิจารณาที่ขนาดของผลงาน (Objective Evaluation) นับว่าเป็นการกำหนดที่มาจากความเที่ยงตรง แม่นยำและใช้เป็นมาตรฐานได้ เพราะใช้เครื่องมือในการตรวจสอบได้ พิจารณากำหนดได้ดังนี้

10	คะแนน	สำหรับงานที่อยู่ในพิภคที่กำหนดให้
7	คะแนน	สำหรับงานที่มีขนาดอยู่นอกพิภคไม่เกิน \pm ร้อยละ 25 ของพิภค
1	คะแนน	สำหรับงานที่มีขนาดอยู่นอกพิภคไม่เกิน \pm ร้อยละ 50 ของพิภค
0	คะแนน	สำหรับกรณีที่ไม่มีผลงาน

การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการฝึกทักษะปฏิบัติ จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้เรียนจะต้องทราบถึงหลักการต่าง ๆ ของเครื่องมือที่นำมาใช้ในการฝึกทักษะปฏิบัติ การที่ผู้เรียนจะเกิดทักษะปฏิบัติได้นั้นจำเป็นต้องได้ลงมือปฏิบัติ กับเครื่องมือหรืออุปกรณ์ และมีการฝึกปฏิบัติซ้ำหลาย ๆ ครั้ง ในการฝึกนอกจากจะมีการฝึกทักษะปฏิบัติที่ดีแล้ว ครูยังจำเป็นที่จะต้องศึกษาเทคนิควิธีการและขั้นตอนในการฝึกเพื่อให้การใช้การฝึกทักษะปฏิบัติต่าง ๆ มีประสิทธิภาพมากที่สุด อันจะส่งผลให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาทักษะต่าง ๆ ได้อย่างเต็มที่ ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ จึงมุ่งพัฒนารูปแบบการเรียนรู้พลศึกษาด้านทักษะปฏิบัติ

2.4 แนวคิดเกี่ยวกับสื่อประสม

สื่อประสมเป็นสื่อที่มีความสำคัญต่อการจัดการเรียนรู้ และช่วยเสริมสร้างประสบการณ์ ให้กับนักเรียน ตลอดจนสอดคล้องกับการนำมาใช้ประกอบการเรียนการสอนอย่างมาก คือ การ์ตูน วิทยาศาสตร์บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน และชุดฝึกกิจกรรม ผู้วิจัยได้ศึกษารายละเอียดเพื่อเป็นแนวทางในการจัดทำ ดังนี้

2.4.1 ความหมายของสื่อประสม

อิริคสัน (Erickson. 1968, p. 32) ได้ให้ความหมายว่า สื่อประสม คือ การใช้วัสดุทัศนูปกรณ์ และประสบการณ์ต่าง ๆ สัมพันธ์กับวัสดุการเรียนการสอนอื่น ๆ ซึ่งจะเป็นการเสริมค่าซึ่งกันและกัน วัสดุบางอย่างอาจจะใช้กระตุ้นความสนใจ อีกอันอาจจะใช้บอกข้อเท็จจริงที่เป็นรากฐาน และอันอื่น ๆ อาจจะใช้แกมโนมิติที่ผิดและทำให้เข้าใจยิ่งขึ้น

กู๊ด (Good. 1973, p. 377) ได้ให้ความหมายว่า สื่อประสม คือ การใช้วัสดุทัศนูปกรณ์ หลาย ๆ อย่างให้เหมาะสมเพื่อนำมาสัมพันธ์เข้ากับการเรียน โดยใช้สื่อมากกว่าหนึ่งอย่างเพื่อสอน เนื้อหาหรือสอนในเวลาหนึ่งคาบ

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2551, น. 3) ได้ให้ความหมายว่า สื่อประสม คือ การนำสื่อการสอนหลาย ๆ อย่างมาสัมพันธ์กัน มีคุณค่าที่ส่งเสริมซึ่งกันและกัน สื่อการสอนอย่างหนึ่งอาจใช้เร้าความสนใจในขณะที่อีกอย่างหนึ่งใช้อธิบายข้อเท็จจริงของเนื้อหา หรืออีกชนิดหนึ่งอาจใช้เพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้ง และป้องกันการเข้าใจผิด การใช้สื่อประสมจะช่วยให้ผู้เรียนมีประสบการณ์จากประสาทสัมผัสที่ผสมผสานกัน ได้ค้นพบวิธีการที่จะเรียนในสิ่งที่ต้องการได้ด้วยตนเองมากขึ้น

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2553, น. 115) ได้ให้ความหมายว่า สื่อประสม คือ การนำสื่อการสอน หลายอย่างมาสัมพันธ์กันเพื่อถ่ายทอดเนื้อหาสาระในลักษณะสื่อแต่ละชิ้นส่งเสริมสนับสนุนกันและกัน สื่อการสอนอย่างหนึ่งอาจใช้เพื่อเร้าความสนใจในขณะที่อีกอย่างหนึ่งใช้เพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งและป้องกันการเข้าใจความหมายผิด การใช้สื่อประสมจะช่วยให้ผู้เรียนมีประสบการณ์จากสัมผัสที่ผสมผสานกัน ได้ค้นพบวิธีการที่จะเรียนในสิ่งที่ต้องการได้ด้วยตนเองมากยิ่งขึ้น

สมาน งามสนิท (2555, น. 5-8) กล่าวว่า สื่อประสมนั้นแปลมาจากภาษาอังกฤษว่า Integrated Media หมายถึง สื่อต่าง ๆ (Media) ได้แก่ สื่อบุคคล สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อวิทยุ สื่อโทรทัศน์ หรือสื่อไฟฟ้า (Electronic media) อื่น ๆ ที่ทำหน้าที่ร่วมกันเป็นอันหนึ่งอันเดียว หรือทำหน้าที่เสริมกันแทนที่จะแข่งขันกัน

ไชยยศ เรื่องสุวรรณ (2556, น. 141) ได้ให้ความหมายว่า สื่อประสม คือ การนำเอาสื่อประเภทต่าง ๆ ทั้งที่เป็นเครื่องมือ วัสดุและวิธีการมาใช้ร่วมกันอย่างสัมพันธ์กันในลักษณะที่สื่อแต่ละชนิดส่งเสริมและสนับสนุนซึ่งกันและกัน

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2557, น. 111) ได้ให้ความหมายว่า สื่อประสม คือ การนำเอาสื่อการสอนหลาย ๆ อย่างมาสัมพันธ์กันและมีคุณค่าที่ส่งเสริมซึ่งกันและกันสื่อการสอนอย่างหนึ่งอาจใช้เพื่อสร้างความสนใจ ในขณะที่อีกอย่างหนึ่งใช้เพื่ออธิบายข้อเท็จจริงของเนื้อหาและอีกชนิดหนึ่งอาจใช้เพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งและป้องกันการเข้าใจความหมายผิดการใช้สื่อประสมจะช่วยให้ผู้เรียนมีประสบการณ์จากประสาทสัมผัสที่ผสมผสานกันได้ค้นพบวิธีการที่จะเรียนในสิ่งที่ต้องการได้ด้วยตนเองมากยิ่งขึ้น

จากความหมายของสื่อประสมที่กล่าวมา สามารถสรุปได้ว่า สื่อประสม หมายถึง การนำเอาสื่อการสอนหลาย ๆ อย่างที่สัมพันธ์กัน มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนอย่างมีระบบ มีคุณค่าส่งเสริมซึ่งกันและกัน โดยสื่ออย่างหนึ่งอาจใช้เพื่อสร้างความสนใจ ในขณะที่อีกอย่างหนึ่งใช้เพื่ออธิบายข้อเท็จจริงของเนื้อหา และป้องกันการเข้าใจความหมายผิด ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนมีประสบการณ์จากประสาทสัมผัสที่ผสมผสานจนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.4.2 ประเภทของสื่อประสม

สื่อประสมนั้นสามารถแบ่งออกได้เป็นหลายประเภท ซึ่งได้มีผู้แบ่งประเภทของสื่อประสมออกตามลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

สุแพรวพรรณ ต้นติผลาผล (2556, น. 14-16) ได้จำแนกสื่อประสมออกตามลักษณะการประสมของสื่อและคุณลักษณะการใช้ได้เป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ ดังนี้

1. สื่อประสมที่เป็นวัสดุ อุปกรณ์และกระบวนการร่วมกัน โดยใช้สำหรับการเรียนการสอนปกติทั่ว ๆ ไป เช่น ชุดอุปกรณ์ ชุดการเรียนการสอน บทเรียนโปรแกรม โปรแกรมสำเร็จรูป สไลด์ศูนย์การเรียน เป็นต้น สื่อประสมแต่ละชนิดที่จัดอยู่ในประเภทนี้มีหลักการและลักษณะเด่นแตกต่างกันออกไป ได้แก่

1.1 สามารถให้ผู้เรียนได้ประสบการณ์ด้วยตนเอง คือ ได้ร่วมในการกระทำหรือร่วมในกิจกรรมเป็นการเข้าใจแก่ผู้เรียน เช่น บทเรียนโปรแกรม ศูนย์การเรียน ชุดอุปกรณ์ เป็นต้น

1.2 สามารถให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามความสามารถและความแตกต่างกันของแต่ละบุคคล เช่น บทเรียนโปรแกรม ชุดการสอนรายบุคคล เป็นต้น

1.3 สามารถให้ผู้เรียนใช้เรียนด้วยตนเองหรือสามารถใช้เมื่อขาดครูได้ เช่น บทเรียนโปรแกรม ชุดการสอนรายบุคคล เป็นต้น

1.4 สามารถให้ผู้เรียนได้รับผลตอบกลับทันทีและได้รับความรู้สึกภาคภูมิใจในความสำเร็จ เช่น เช่น บทเรียนโปรแกรม ศูนย์การเรียน เป็นต้น

1.5 สามารถใช้ช่วยประกอบการศึกษาระยะไกลให้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ เช่น ชุดการสอนทางไกลสำหรับการศึกษามวลชน เป็นต้น

1.6 สามารถใช้ส่งเสริมสมรรถภาพของครู เช่น ชุดการสอนประกอบคำบรรยาย เป็นต้น

1.7 สามารถให้ผู้เรียนได้ฝึกความรับผิดชอบและการทำงานเป็นกลุ่มศูนย์การเรียนรู้ กลุ่มสัมพันธ์ เป็นต้น

2. สื่อประสมประเภทฉาย เป็นการประสมโดยมีข้อจำกัดที่ความสามารถและคุณสมบัติเฉพาะตัวของอุปกรณ์เครื่องฉายเป็นสำคัญ เช่น สไลด์ประกอบเสียง สไลด์และภาพยนตร์ ประกอบเสียง สไลด์และแผ่นใส เป็นต้น และฉายบนจอตั้งแต่ 2 จอขึ้นไป โดยปกติจะนิยมฉายบนจอขนาด 3จอเป็นสูงสุด การฉายใช้กับผู้ชมเป็นกลุ่ม สื่อประสมประเภทฉายนี้แม้ว่าบางครั้งราคาการผลิตอาจสูงกว่าและการผลิตซับซ้อนกว่าสื่อประสมบางชนิดในประเภทแรก แต่ผลที่ได้รับจากการใช้สื่อประสมประเภทฉายนี้ ให้ผลที่มีคุณสมบัติเฉพาะตัวที่สื่อประเภทอื่นไม่สามารถทำได้ คือ ผลในความรู้สึกอารมณ์และสุนทรีย์แก่ผู้ชม ยังช่วยดึงดูดความสนใจให้ผู้ชมได้ติดตามอย่างตื่นตาตื่นใจ และมีประสิทธิภาพซึ่งเป็นการช่วยในการเรียนการสอน

3. สื่อประสมระบบการสื่อสาร ระบบสื่อสารคมนาคมเป็นสิ่งสำคัญในการคำนึงถึง เช่นระบบโทรเลข โทรศัพท์ โทรภาพและการสื่อสารผ่านดาวเทียม เป็นต้น โดยใช้ร่วมกับอุปกรณ์อื่น ๆ เช่น โทรทัศน์ วิทยุ สิ่งพิมพ์ ไมโครคอมพิวเตอร์ เป็นต้น สื่อประสมประเภทนี้ เช่น Telex เป็นการรวมระบบโทรศัพท์และโทรพิมพ์เข้าด้วยกัน สามารถรับและส่งข้อความจากแห่งหนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่งได้ Videotex เป็นการรวมสื่อโทรทัศน์ คอมพิวเตอร์และระบบสื่อสารทางโทรศัพท์ เช่น Telidon ซึ่งกำลังใช้ในการสอนทางไกลในประเทศแคนาดา Teletel ในประเทศฝรั่งเศสและ Prestel ในประเทศอังกฤษ เป็นต้น

สุนันท์ สังข์อ่อง (2556, น. 134) ได้แบ่งตามลักษณะการนำไปใช้ 3 ประเภท ดังนี้

1. ชุดสื่อประสมกิจกรรมกลุ่ม เป็นชุดสื่อประสมที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ประกอบกิจกรรมกลุ่มร่วมกันตามสื่อและหัวข้อที่กำหนด โดยดำเนินขั้นตอนลำดับการเรียนการสอนที่กำหนด ไว้ในบัตรคำสั่งครุมีบทบาทในฐานะผู้เตรียมอุปกรณ์ ผู้อำนวยความสะดวก ผู้ประสานงานหรือผู้ตอบคำถามชุดสื่อประสมแบบนี้ จัดการเรียนในรูปแบบของศูนย์การเรียนรู้แต่ละศูนย์จะมีสื่อและบทเรียนครบชุดตามจำนวนผู้เรียนในศูนย์การเรียนรู้หรือศูนย์กิจกรรมนั้น ๆ สื่อที่จัดไว้ในศูนย์กิจกรรมแต่ละศูนย์จัดไว้ในรูปของสื่อประสมอาจใช้สื่อรายบุคคลหรือสื่อสำหรับกลุ่มผู้เรียนทั้งศูนย์จะใช้ร่วมกัน เมื่อจบการเรียนแต่ละศูนย์ผู้เรียนอาจประกอบกิจกรรมในศูนย์สำรองซึ่งจัดไว้เพื่อรองเวลาไปเรียนในศูนย์อื่น ๆ ต่อไป โดยใช้ชุดสื่อประสมชนิดนี้เป็นชุดสื่อประสมที่มุ่งเน้นกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่ม ซึ่งเป็นกิจกรรมการเรียนตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เพราะเป็นลักษณะของการเรียนที่เอื้อให้

นักเรียนทำกิจกรรมความร่วมมือโดยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ร่วมกันวางแผนแก้ปัญหาและช่วยเหลือซึ่งกันและกันซึ่งส่งผลต่อการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขตามเจตนารมณ์ของหลักสูตร และนอกจากนี้ยังเป็นการปลูกฝังลักษณะนิสัยการมีความซื่อสัตย์ต่อตนเอง

2. ชุดสื่อประสมประกอบการบรรยายหรือชุดสื่อประสมสำหรับครู เป็นชุดสื่อประสมสำหรับครูใช้สอนกับนักเรียนเป็นกลุ่มใหญ่หรือนักเรียนทั้งหมด ชุดสื่อประสมประเภทนี้จะกำหนดเนื้อหา กิจกรรมและสื่อการเรียนการสอนให้ครูใช้ประกอบการบรรยายเพื่อกิจกรรมการเรียนรู้มากขึ้น กิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนทุกคนจะเกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน สิ่งที่บรรจุในกล่องหรือซองของชุดการสอนประเภทนี้ได้แก่ คู่มือครู ซึ่งระบุจุดหมายของการเรียนการสอนรายละเอียดที่เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาลำดับขั้นตอนของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนรายการสื่อการสอนตลอดจนการวัดผลและประเมินผล นอกจากคู่มือครูแล้วมีสื่อการเรียนการสอนประเภทต่าง ๆ แบบฝึกทักษะและแบบทดสอบความรู้ของนักเรียนทั้งก่อนและหลังการเรียน

3. ชุดสื่อประสมรายบุคคล หรือชุดสื่อประสมตามเอกัตภาพเป็นชุดสื่อประสมที่ให้ผู้เรียน สามารถศึกษาหาความรู้ด้วยตนเองตามกระบวนการ และลำดับที่บอกไว้ให้ผู้เรียนก้าวไปข้างหน้าตามความสามารถ ความสนใจ และความพร้อมของผู้เรียนเมื่อเรียนจบตอนแล้วก็จะนำแบบทดสอบเพื่อประเมินผลแล้วเรียนชุดต่อไปตามลำดับขั้น เมื่อมีปัญหาครูก็พร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือในฐานะผู้ประสานงานหรือผู้ชี้แนะแนวทางทันที ชุดสื่อประสมรายบุคคลสามารถฝึกฝนและส่งเสริมนิสัยของนักเรียนในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเองเป็นอย่างดี

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2559, น. 116) ได้แบ่งสื่อประสมตามจุดมุ่งหมายและลักษณะการใช้ดังนี้

1. จำแนกตามจุดประสงค์ แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ
 - 1.1 ใช้เพื่อจุดมุ่งหมายหลายอย่าง สื่อประสมประเภทนี้มีที่อยู่ในรูปของสื่อหลายชนิดมาอยู่รวมกันแล้วใช้สอนได้หลายเรื่อง เรียกว่า “ชุดอุปกรณ์”
 - 1.2 ใช้เพื่อจุดมุ่งหมายเฉพาะอย่าง สื่อประสมประเภทนี้มีที่อยู่ในรูปของสื่อหลายชนิดมาอยู่รวมกันแต่ใช้สอนได้เพียงเรื่องเดียว เรียกว่า “ชุดการสอน”
2. จำแนกตามลักษณะของสื่อและลักษณะการใช้ แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ
 - 2.1 การสอนโดยใช้สื่อประสม เป็นการสอนที่ใช้สื่อหลายอย่าง ทั้งสื่อที่เป็นวัสดุอุปกรณ์และวิธีการ
 - 2.2 การเสนอสื่อประสมหรือ “multi – media presentation” เป็นการเสนอสื่อประเภทฉาย เช่น สไลด์ ภาพยนตร์ ควบคู่กับสื่อเสียง เช่น แผ่นเสียงหรือเทปบันทึกเสียงโดยจะฉายบนจอตั้งแต่สองจอขึ้นไป

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2551, น. 23) ได้จำแนกสื่อประสมได้ ดังนี้

1. ใช้เพื่อจุดมุ่งหมายหลายอย่างสื่อประเภทนี้มีก็อยู่ในรูปของสื่อหลายชิ้นมาอยู่รวมกันใช้สอนได้หลายเรื่อง เรียกว่า ชุดอุปกรณ์ เช่น ชุดอุปกรณ์วิทยาศาสตร์ใช้สอนสภาพความสมดุล ใช้สอนสภาพของอากาศ ลมและทิศทางของลม เป็นต้น

2. ใช้เพื่อจุดมุ่งหมายเฉพาะอย่างสื่อประสมนี้มีก็อยู่ในรูปของสื่อหลายชิ้นมาอยู่รวมกันแต่ใช้สอนเพียงเรื่องเดียว เรียกว่า ชุดสื่อประสม เช่น ชุดสื่อประสมเรื่อง อาหารหลัก 5 หมู่ จะนำไปสอนเรื่อง การเจริญเติบโตของพืชไม่ได้

จากข้อความข้างต้นนั้นแสดงให้เห็นว่าประเภทของสื่อประสมนั้นมีหลายประเภทขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ในการจำแนกประเภทว่าจะจำแนกแบบใด เช่น

1. จำแนกตาม ลักษณะของสื่อ
2. จำแนกตามจุดมุ่งหมายของการใช้
3. จำแนกตามการประสมของสื่อ เป็นต้น

2.4.3 หลักในการเลือกใช้และผลิตสื่อประสม

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2551, น. 4-5) ได้เสนอเกณฑ์การพิจารณาเลือกหรือผลิตสื่อประสม ดังนี้

1. สื่อที่เลือกหรือผลิตต้องตอบสนองตามจุดมุ่งหมายได้อย่างแท้จริง
2. ในการผลิตสื่อประสมต้องกำหนด จุดมุ่งหมายการเรียนรู้ให้ชัดเจน และควรเขียนเป็นจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม
3. คู่มือการใช้สื่อประสมต้องมีคำอธิบาย คำแนะนำการใช้อย่างชัดเจนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรม ได้บันทึกข้อสังเกตต่าง ๆ ได้ตอบคำถาม และซักถามปัญหาต่าง ๆ ที่สนใจ

4. สื่อที่เลือกใช้จะต้องพิจารณาให้เหมาะสมกับเนื้อหา โดยพิจารณาจากคำถามต่อไปนี้

- 4.1 สื่อนั้นตอบข้อสงสัยของผู้เรียนได้หรือไม่
- 4.2 สื่อนั้นมีเทคนิคต่าง ๆ ที่เร้าความสนใจหรือไม่
- 4.3 ถ้าสื่อนั้นเป็นภาพยนตร์ หรือวีดิทัศน์ การลำดับเรื่องและเทคนิคการตัดต่อทำได้ดีหรือไม่ นักเรียนสามารถติดตามเนื้อเรื่องได้มากน้อยเพียงใด

5. ควรเลือกใช้สื่อหลาย ๆ ประเภททั้งภาพและเสียง ตลอดจนสื่อที่นักเรียนมีโอกาสสัมผัสได้ด้วยมือ เพราะถ้าอวัยวะสัมผัสสิ่งเร้าได้หลายทาง การเรียนรู้จะเพิ่มพูนมากขึ้น

6. การใช้สื่อหลาย ๆ ชนิด ควรจะให้สื่อแต่ละชนิดส่งเสริมซึ่งกันและกัน และต้องแน่ใจว่าสื่อชนิดหนึ่งจะไม่ขัดขวางการเรียนรู้จากสื่ออีกชนิดหนึ่ง

7. สื่อที่ใช้ในชุดสื่อประสมจะต้องมีคุณค่าในตัวเองเมื่อใช้อย่างอิสระและเมื่อใช้ร่วมกับสื่ออื่นก็จะมีคุณค่าของตัวเองโดยเฉพาะอีกด้วย

8. เครื่องมือ อุปกรณ์ที่ใช้ในชุดสื่อประสมควรเป็นอุปกรณ์ที่หาได้ง่าย

9. สื่อในชุดสื่อประสมควรกระตุ้นให้ผู้เรียนได้เป็นผู้กระทำ

10. ชุดสื่อประสมควรกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเอง สามารถตัดสินใจได้เองว่าจะเลือกเรียนเนื้อหาใดตามความสนใจ และความถนัดของตน

11. ชุดสื่อประสมควรออกแบบให้มีประสิทธิภาพในการเรียนรู้

ยุพิน พิพิธกุล (2553, น. 795) ได้กล่าวว่าการสอนโดยใช้สื่อประสมนั้น ครูควรจะได้คำนึงถึงเรื่องต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ตรวจสอบดูความสามารถของนักเรียนเสียก่อนโดยให้นักเรียนทำการทดสอบก่อนเรียน ทั้งนี้เพื่อตรวจดูพื้นฐานความรู้ของนักเรียน

2. กำหนด จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมว่าให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อะไร

3. เลือกเนื้อหาให้เหมาะสม และสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ตั้งไว้

4. เลือกวิธีสอน กลวิธี และเทคนิคการสอน พร้อมกับเลือกสื่อที่จะนำมาใช้ว่าจะใช้สื่ออะไรจึงจะเหมาะสมกับเนื้อหา สอดคล้องกับวิธีสอนนั้น ๆ ในการสอนแต่ละครั้งทั้งวิธีสอนและการเลือกใช้สื่อประสมจะต้องควบคู่กันไป ถ้าเราเน้นที่วิธีสอนก็จะตอบได้ว่าใช้วิธีสอนแบบไหนแต่ถ้าเรามองเน้นที่สื่อการเรียนการสอน ก็จะทราบว่าในแต่ละชั้นตอนนั้นใช้สื่อการเรียนการสอนอะไร เช่น ในการนำเข้าสู่บทเรียนครูใช้แผนภูมิประกอบการถามตอบก็จะกล่าวได้ว่า ใช้วิธีสอนแบบถามตอบ และใช้สื่อคือแผนภูมิ เมื่อถึงชั้นสอนครูก็อาจจะใช้วิธีสอนโดยการสาธิต และใช้สื่ออย่างอื่นประกอบ เป็นต้น

5. เมื่อสอนจบแล้ว ครูก็ควรจะได้มีการประเมินผลการใช้สื่อประสมว่าทำให้เกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า การเลือกใช้สื่อประสมและการเลือกใช้วิธีสอนนั้นสัมพันธ์กันอย่างแยกไม่ออกเพื่อจะให้นักเรียนเกิดความสนใจ ครูควรจะได้เลือกใช้วิธีสอนแบบผสม (Mixed Method) ผสมผสานกลมกลืนไปกับการใช้สื่อประสม (Multi media) ซึ่งจะทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ฉลอง สุรวัฒนบุรณ์ (2558, น. 148) ได้กล่าวถึงหลักการพิจารณาใช้สื่อประสมสรุปได้ดังนี้

1. การใช้สื่อประสมจะต้องมั่นใจว่าสื่อที่ใช้นั้นจะไม่ทำให้นักเรียนเกิดความสับสนยุ่งยาก

2. การจัดลำดับการใช้สื่อจากชนิดหนึ่งไปยังอีกชนิดหนึ่ง จะต้องให้เป็นไปอย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

3. การเลือกสื่อต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับบทเรียนจะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้กว้างขวาง

จากข้อความข้างต้นสรุปได้ว่า ในการเลือกใช้และผลิตสื่อประสมจะต้องคำนึงถึงความเหมาะสมของเนื้อหากับสภาพผู้เรียน โดยสื่อที่ผลิตนั้นจะต้องมีความหลากหลายสอดคล้องสัมพันธ์กันเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจความสัมพันธ์ของเนื้อหาบรรลุตามจุดมุ่งหมายของการเรียน อีกทั้งต้องเร้าความสนใจและกระตุ้นให้ผู้เรียนได้เป็นผู้กระทำ โดยครูต้องเลือกใช้วิธีการสอนแบบผสมผสานกลมกลืนไปกับการใช้สื่อประสม และมีการจัดลำดับของสื่อเพื่อไม่ให้เกิดความยุ่งยาก

2.4.4 ประโยชน์ของสื่อประสม

ยูพิน พิพิธกุล (2554, น. 295) ได้กล่าวถึงคุณค่าของสื่อประสม ดังนี้

1. ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจ ไม่เบื่อหน่าย เพราะมีการเปลี่ยนสิ่งเร้าอยู่ตลอดเวลา
2. ทำให้นักเรียนได้รับความรู้กว้างขวางและเข้าใจบทเรียนดียิ่งขึ้น
3. เป็นการประหยัดเวลา ทำให้นักเรียนเกิดความรู้ได้รวดเร็ว เพราะได้เรียนจากสื่อการเรียนการสอนที่แตกต่างกันหลาย ๆ อย่าง
4. เป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนทั้งวิธีสอนกลวิธีและการเลือกใช้สื่อการเรียนการสอนที่ผสมผสานกัน

จริยา เหนียนเฉลย (2556, น. 173) กล่าวถึงประโยชน์และคุณค่าของสื่อประสม ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้เนื้อหาต่าง ๆ ได้ดีเกือบทุกเรื่องจากแหล่งหลายแหล่ง โดยถือว่าสื่อแต่ละอย่างมีเนื้อหาต่างกันและรูปแบบต่างกัน
2. ช่วยประหยัดเวลาทั้งผู้สอนและผู้เรียน
3. ช่วยให้นักเรียนได้รับความรู้ตามความสามารถและความพร้อมของแต่ละบุคคล
4. ช่วยดึงดูดความสนใจ เพราะสื่อประสมจะเป็นการผสมผสานกันของสื่อที่มีการนำเอาเทคนิค การผลิตแบบต่าง ๆ มาใช้ ทำให้น่าสนใจ

5. ช่วยให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้จากข้อได้เปรียบในหลายรูปแบบของสื่อประสม

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ (2561, น. 195) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของสื่อประสมดังนี้

1. ผู้เรียนสามารถเรียนได้ด้วยตนเองตามความต้องการ จากแหล่งความรู้หลายแหล่ง
2. ช่วยประหยัดเวลาไม่จำเป็นต้องเรียนสิ่งที่ผู้เรียนเรียนรู้แล้ว
3. ช่วยลดจำนวนนักเรียนสอบตก เพราะทั้งนักเรียนเก่งหรือนักเรียนอ่อนก็เรียนสำเร็จแม้จะใช้เวลาต่างกัน
4. สามารถวัดได้ว่าประสบการณ์ใดในสื่อการสอน ประสบผลสำเร็จและประสบการณ์ใดไม่ประสบผลสำเร็จ เพื่อแก้ไขให้ดีขึ้น

จากข้อความข้างต้นสรุปประโยชน์ของสื่อประสมได้ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนมากขึ้น
2. ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้รวดเร็วเพราะได้เรียนจากสื่อการสอนที่หลากหลาย

3. ช่วยจูงใจผู้เรียนให้เกิดความสนใจในการเรียน ไม่เบื่อหน่าย
4. ช่วยประหยัดเวลาในการสอน

2.5 แผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ถือว่าเป็นสื่อที่สำคัญของผู้สอน เปรียบเสมือนใบเบิกทางในการจัดการเรียนรู้ที่จะทำให้การจัดการเรียนรู้มีคุณภาพและเกิดประสิทธิภาพ ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักการ แนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

2.5.1 ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ คือ การวางแผนโปรแกรมการสอนทั้งหมดในวิชาใดวิชาหนึ่งไว้ล่วงหน้า เพื่อให้การเรียนการสอนบรรลุตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ เป็นแผนที่เน้นให้นักเรียนได้พัฒนาการเรียนของตนด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย ครูเป็นผู้แนะนำหรือจัดแนวการเรียนแก่นักเรียน มีผู้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

ชวลิต ชุกก่าแพง (2553, น. 94) ได้กล่าวถึงความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง เอกสารที่เป็นลายลักษณ์อักษร ของครูผู้สอนซึ่งเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละครั้ง โดยใช้สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอนให้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง เนื้อหาเวลาเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนให้เป็นไปอย่างเต็มศักยภาพ

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2553, น. 125) ได้กล่าวถึงความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แผนซึ่งครูเตรียมการจัดการเรียนรู้ให้นักเรียน โดยวางแผนจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แผนการใช้สื่อการเรียนหรือแหล่งเรียนรู้แผนการวัดผลประเมินผล โดยการวัดผลประเมินผล โดยการวิเคราะห์จากคำอธิบายรายวิชาหรือหน่วยการเรียนรู้

สุวิทย์ มูลคำ (2559, น. 58) ได้กล่าวถึงความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แผนการเตรียมการสอนหรือกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ล่วงหน้าอย่างเป็นระบบ และจัดทำเป็นลายลักษณ์อักษร โดยมีการรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ มากำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ โดยเริ่มจากการกำหนดวัตถุประสงค์ จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงด้านใด จะจัดกิจกรรมการสอนวิธีใด ใช้สื่อการสอนหรือแหล่งเรียนรู้ใดและจะประเมินผลอย่างไร

สมาน เอกพิมพ์ (2560, น. 34) ได้ให้ความหมายว่า แผนการสอนเป็นการนำรายวิชาหรือกลุ่มประสบการณ์ที่จะต้องทำการสอนตลอดภาคเรียนมาสร้างเป็นแผนการจัดการกิจกรรมการเรียน การสอน การใช้สื่ออุปกรณ์การสอน และการวัดผลประเมินผลเพื่อใช้สอนในช่วงเวลาหนึ่ง ๆ โดยกำหนด

เนื้อหาสาระ และจุดประสงค์ของการเรียนย่อย ๆ ให้สอดคล้อง กับวัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายของหลักสูตร สภาพของผู้เรียน ความพร้อมของโรงเรียนในด้านวัสดุอุปกรณ์และตรงกับชีวิตจริงในท้องถิ่น

สรุปได้ว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง การเตรียมการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไว้ล่วงหน้าเพื่อเป็นแนวทางการสอนสำหรับครูโดยเขียนเป็นลายลักษณ์อักษรอย่างเป็นระบบซึ่งประกอบไปด้วยจุดประสงค์เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการวัดประเมินผล และบันทึกหลังสอน ทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ดำเนินการไปสู่จุดหมายปลายทางอย่างมีประสิทธิภาพ

2.5.2 ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้เปรียบได้กับพิมพ์เขียวของวิศวกรหรือสถาปนิกที่ใช้เป็นหลักในการควบคุมก่อสร้าง วิศวกรหรือสถาปนิกจะขาดมิได้ฉันทิ ผู้เป็นครูก็ขาดแผนการสอนมิได้ฉันทิ ฉันทิ จึงมีผู้ให้ความสำคัญของแผนการสอน ดังนี้

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2553, น. 289-290) ได้กล่าวถึง การวางแผนการสอนมีความสำคัญ ดังนี้

1. ทำให้ผู้สอนสอนด้วยความมั่นใจ เมื่อเกิดความมั่นใจในการสอน ย่อมเกิดความคล่องแคล่วเป็นไปตามลำดับขั้นตอนอย่างราบรื่นไม่ติดขัด เพราะได้เตรียมการทุกอย่างไว้พร้อมแล้วการสอนจะดำเนินการไปสู่จุดหมายปลายทางอย่างสมบูรณ์

2. ทำให้การสอนมีคุณค่า คมกับเวลาที่ผ่านไปเพราะผู้สอนสอนอย่างมีแผนเป้าหมาย และมีทิศทางในการสอนมิใช่สอนอย่างเลื่อนลอย ผู้เรียนก็จะได้รับความรู้ความคิดเกิดเจตคติเกิดทักษะ และประสบการณ์ใหม่ตามที่ผู้สอนวางแผนไว้ ทำให้การเรียนการสอนมีคุณค่า

3. ทำให้เป็นการสอนที่ตรงตามหลักสูตร ทั้งนี้เพราะในการวางแผนการสอนผู้สอนต้องศึกษาหลักสูตร ทั้งทางด้านจุดประสงค์การสอนเนื้อหาสาระกิจกรรมการ ใช้สื่อการสอนและการวัดประเมินผล เมื่อผู้สอนสอนตามแผนการสอนก็เป็นการสอนที่ตรงตามจุดหมาย และทิศทางของหลักสูตร

4. ทำให้การสอนบรรลุผลอย่างมีประสิทธิภาพดีกว่าการสอน ที่ไม่มีการวางแผน เนื่องจากการวางแผนการสอน ผู้สอนต้องวางแผนอย่างรอบคอบ ในทุกองค์ประกอบของการสอน รวมทั้งการจัดเวลาสถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ซึ่งจะเอื้ออำนวยให้เกิดการเรียนรู้ได้สะดวกและ ง่ายขึ้น

5. ทำให้ผู้สอนมีเอกสารเตือนความจำ สามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการสอนต่อไป ทำให้ไม่เกิดความซ้ำซ้อน และเป็นแนวทางในการทบทวน หรือการออกข้อสอบเพื่อวัดผลประเมินผล ผู้เรียนได้นอกจากนี้ทำให้ผู้สอนมีเอกสารไว้ให้แนวทางแก่ผู้ทีสอน แทนในกรณีทีจำเป็น เมื่อผู้สอน ไม่สามารถเข้าสอนเองได้ ผู้เรียนจะได้รับความรู้ และประสบการณ์ที่ต่อเนื่องกัน

6. ทำให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อผู้สอน และต่อวิชาที่เรียนทั้งนี้เพราะว่าผู้สอนสอนด้วยความพร้อมทั้งทางด้านจิตใจ และวัตถุความพร้อมทางด้านจิตใจคือความมั่นใจในการสอน เพราะผู้สอนได้เตรียมการสอนไว้อย่างพร้อมเพรียง เมื่อเกิดความพร้อมในการสอนย่อมสอนด้วยความกระจ่างแจ้งทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ ในบทเรียนอันส่งผลให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อผู้สอน และต่อวิชาที่จะเรียน

สุวิทย์ มูลคำ (2559, น. 58) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ หรือแผนการสอนไว้ ดังนี้

1. ทำให้เกิดการวางแผนวิธีการสอนวิธีเรียนที่มีความหมายยิ่งขึ้น
2. ช่วยให้ผู้มีคู่มือการจัดการเรียนรู้ที่ทำได้ล่วงหน้าด้วยตนเอง
3. ช่วยให้ผู้สอนทราบว่าการสอนของตนได้เดินทางไปทิศทางใด หรือทราบว่า จะสอนอย่างไร ด้วยวิธีใด จะใช้สื่อและแหล่งเรียนรู้อะไร วัตถุประสงค์และประเมินผลอย่างไร
4. ส่งเสริมให้ครูผู้สอนเฝ้าศึกษาหาความรู้ ทั้งเรื่องหลักสูตร วิธีการจัดการเรียนรู้ การใช้สื่อและการวัดผลประเมินผล
5. ใช้เป็นคู่มือสำหรับครูที่มาสอน (จัดการเรียนรู้) แทนได้

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ช่วยให้ครูได้จัดเตรียมกระบวนการสอนไว้ล่วงหน้ารู้ว่า จะสอนอะไร ด้วยวิธีใด สอนอย่างไร ใช้สื่อและแหล่งเรียนรู้อะไร และวัดและประเมินผลอย่างไร ทำให้ครูมีความมั่นใจในการจัดการเรียนรู้และเป็นไปตามเป้าหมาย

2.5.3 ขั้นตอนการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้

การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้สอนมีอิสระในการออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ของตนเอง ซึ่งมีได้หลายรูปแบบแต่ผู้สอนควรปฏิบัติตามนโยบายของเขตพื้นที่การศึกษาและหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่กำหนดไว้ว่าให้ใช้รูปแบบใด จึงเลือกแบบที่ตนเองเห็นว่าสะดวกต่อการนำไปใช้

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2552, น. 93) ได้กล่าวถึงการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้มีแนวทางการเรียบเรียง ดังนี้

1. นำหน่วยการเรียนรู้มาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทำได้ 2 รูปแบบ คือ
 - 1.1 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ย่อย/รายชั่วโมง
 - 1.2 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ร่วมไม่แยกเป็นรายชั่วโมง ครูต้องไปจัดทำเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ย่อยเอง
2. ส่วนประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย
 - 2.1 ชื่อหน่วยที่และชื่อหน่วย ชั้นที่สอนและเวลาที่สอน

2.2 หน่วยการเรียนรู้จัดเป็นแผนการเรียนรู้ย่อย คือ หัวข้อเรื่องการเรียนรู้จะเป็นที่แผนขึ้นอยู่กับหัวข้อการเรียนรู้ที่กำหนดในสาระการเรียนรู้

2.3 จุดประสงค์การเรียนรู้ กำหนดมาจากผลการเรียนรู้ที่คาดหวังสาระการเรียนรู้ คือ เนื้อหาสาระการเรียนรู้ที่เป็นหัวข้อย่อย

2.4 กระบวนการจัดการเรียนรู้ คือ การจัดการเรียนการสอนและกิจกรรมการเรียนรู้ที่ครูและนักเรียนจะต้องปฏิบัติในการจัดการเรียนการสอน

2.5 การวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ คือ การกำหนดวิธีการวัดผลและประเมินจากสภาพจริง

2.6 สื่อและแหล่งการเรียนรู้จะกำหนดหนังสือประกอบการเรียนรู้ สถานที่ ที่จะศึกษา วิทยากร เป็นต้น

สรุปได้ว่า ในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ ต้องคำนึงถึงรูปแบบและรายละเอียดของแผนทุกขั้นตอนให้ชัดเจน

2.5.4 รูปแบบของแผนการจัดการเรียนรู้

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2559, น. 144-148) ได้กล่าวถึงรูปแบบแผนการจัดการเรียนรู้ที่นิยมใช้ในปัจจุบันมี 3 รูปแบบ คือ

1. แผนการจัดการเรียนรู้แบบบรรยาย เขียนโดยใช้หัวข้อเรื่องตามที่กำหนด การลำดับกิจกรรมการเรียนการสอนจะเขียนเป็นเชิงบรรยาย

2. แผนการจัดการเรียนรู้แบบตาราง เขียนโดยใช้หัวข้อเรื่องตามที่กำหนดมาบรรจุในตารางเกือบทั้งหมด

3. แผนการจัดการเรียนรู้แบบพิสตาร เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่มี รายละเอียดมากขึ้น การลำดับกิจกรรมการเรียนการสอนแยกเป็นกิจกรรม ที่ครูปฏิบัติและสิ่งที่นักเรียนปฏิบัติซึ่งสอดคล้องกัน

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2557, น. 343-348) ได้กล่าวถึงว่ารูปแบบของแผนการสอนไม่มีรูปแบบตายตัวขึ้นอยู่กับหน่วยงานหรือสถานศึกษาแต่ละแห่งจะกำหนดอย่างไรก็ตามลักษณะส่วนใหญ่ของแผนการสอนจะคล้ายคลึงกันแต่นิยมใช้มี 3 รูปแบบ ดังนี้

1. แบบเรียงหัวข้อรูปแบบนี้จะเรียงตามลำดับก่อนหลังโดยไม่ต้องติดตารางรูปแบบนี้ให้ความสะดวกในการเขียนแต่มีส่วนเสียคือยากต่อการดูให้สัมพันธ์กันในแต่ละหัวข้อ

2. แบบกึ่งตารางรูปแบบนี้จะเขียนเป็นช่อง ๆ ตามหัวข้อที่กำหนดแม้ว่าต้องใช้เวลาในการติดตารางแต่ก็สะดวกต่อการอ่านทำให้เห็นความสัมพันธ์ของแต่ละหัวข้ออย่างชัดเจน

3. แบบตารางรูปแบบนี้จะเขียนเป็นช่อง ๆ คล้ายแบบกึ่งตารางโดยนำหัวข้อสาระสำคัญมาไว้ในตารางด้วย

2.5.5 หลักการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้

กระทรวงศึกษาธิการ (2556, น. 34) ได้กล่าวถึงการสรุปขั้นตอนการจัดทำแผนการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. เลือกรูปแบบแผนการจัดการเรียนรู้ นำหน่วยการเรียนรู้ที่กำหนดไว้แล้วมาพิจารณาจัดทำเป็นแผนการเรียนรู้

2. ตั้งชื่อแผนตามหัวข้อสาระการเรียนรู้

3. กำหนดจำนวนเวลาระบบระดับชั้น

4. วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้

5. เลือกจุดประสงค์การเรียนรู้ที่วิเคราะห์แล้วเฉพาะข้อที่สัมพันธ์กับสาระการเรียนรู้ กำหนดเป็นจุดประสงค์การเรียนรู้หรือจุดประสงค์ปลายทาง

6. วิเคราะห์สาระการเรียนรู้เป็นรายละเอียดสำหรับนำไปจัดการเรียนรู้

7. กำหนดจุดประสงค์นำทางตามลำดับความยากง่ายของเนื้อหา นั้น ๆ

8. เลือกกิจกรรมและเทคนิคการสอนที่เหมาะสม

9. เลือกสื่ออุปกรณ์สำหรับใช้ประกอบการสอน

10. จัดลำดับขั้นตอนการทำกิจกรรมการเรียนรู้

11. กำหนดการวัดประเมินผลโดยระบุถึงวิธีการประเมินผลการเรียนรู้

อารมณ์ ใจเที่ยง (2556, น. 211-212) ได้กล่าวถึง การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ มีองค์ประกอบ ดังนี้

1. ชื่อเรื่อง หรือชื่อหัวข้อเรื่องย่อย

2. จำนวนคาบ

3. สาระสำคัญ

4. จุดประสงค์การเรียนรู้

5. เนื้อหา

6. กิจกรรมการเรียนการสอน

7. สื่อการเรียนการสอน

8. การวัดผลประเมินผล

2.5.6 ประโยชน์ของแผนการจัดการเรียนรู้

นิคม ชมภูหลง (2555, น. 80) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแผนการจัดการเรียนรู้ที่เอื้อประโยชน์ต่อผู้สอนและผู้เรียนดังนี้

1. ทำให้ผู้สอนเกิดความมั่นใจในการสอน
2. ทำให้ผู้สอนของครูต่อเนื่อง
3. ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกศรัทธาในตัวครู
4. ทำให้บทเรียนมีประโยชน์และมีความหมายต่อชีวิตจริงของผู้เรียน
5. เป็นแนวทางการสอนสำหรับผู้อื่นที่จำเป็นต้องสอนแทน
6. เป็นหลักฐานในการพิจารณาผลงานครู

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2556, น. 211-212) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแผนการจัดการเรียนรู้ดังนี้

1. ครูมีวัตถุประสงค์ของการสอน
2. ครูจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยความมั่นใจ
3. ครูจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน
4. ครูจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างมีคุณภาพ ตรงตามเจตนารมณ์ของหลักสูตร
5. ครูสามารถสอนแทนได้ และสอนได้ตรงตามจุดประสงค์ที่กำหนด

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2559, น. 80) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า ถ้าครูได้จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ และนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่จัดทำขึ้นไปใช้สอนแผนการสอนดังกล่าวจะเกิดประโยชน์ดังนี้

1. ครูรู้วัตถุประสงค์ของการสอน
2. ครูจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยความมั่นใจ
3. ครูจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน
4. ครูจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพตรงตามเจตนารมณ์ของ

หลักสูตร

5. ถ้าครูประจำชั้นไม่ได้สอน ครูที่มาสอนแทนสามารถสอนแทนได้ตามจุดประสงค์

ที่กำหนด

6. ขยายรายละเอียดจากแผนการสอนระยะยาว ช่วยในการประมาณระยะเวลาในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ได้

7. นักเรียนจะได้รับผลการเรียนรู้อย่างเต็มที่จากครูผู้สอนที่ได้มีการเตรียมตัวมาเป็นอย่างดี

8. แผนการจัดการเรียนรู้ช่วยทั้งครูที่มีประสบการณ์มากให้สอนได้ดียิ่งขึ้นเพราะสถานการณ์การเรียนและตัวผู้เรียนย่อมเปลี่ยนแปลงไปทุกปี และช่วยให้ครูผู้ที่มีประสบการณ์น้อยหาช่วยประหม่าช่วยให้บุคลิกและสุขภาพจิตดีขึ้น

สรุปได้ว่าแผนการจัดการเรียนรู้ที่ครูผู้สอนวางไว้นั้นส่งเสริมให้ครูผู้สอนค้นคว้าหาความรู้เกี่ยวกับหลักสูตร เทคนิคการเรียนการสอน การเลือกใช้สื่อ การวัดและประเมินผล ใช้เป็นคู่มือการสอนสำหรับครูและใช้เป็นหลักฐานแสดงข้อมูล สามารถนำเสนอเป็นผลงานทางวิชาการได้ รูปแบบของแผนการจัดการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้มีหลายรูปแบบขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของหน่วยงานต้นสังกัด สถานศึกษาหรือผู้สอนที่จะเลือกใช้รูปแบบที่คิดว่ามีความเหมาะสม และสะดวกต่อการนำไปใช้ได้โดยมีประสิทธิภาพ

2.6 การหาประสิทธิภาพ

การทดสอบหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ เป็นการนำแบบฝึกทักษะไปทดลองใช้ เพื่อปรับปรุงแก้ไขให้มีประสิทธิภาพ แล้วนำไปทดลองใช้จริง หลังจากนั้นนำผลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไข

2.6.1 เกณฑ์ในการหาประสิทธิภาพ

ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะจะกำหนดเป็นเกณฑ์ไว้ โดยกำหนดเปอร์เซ็นต์ต้องผลเฉลี่ยของคะแนนการสอบหลังเรียนของผู้เรียนทั้งหมด ซึ่งกำหนดตัวสมมติให้เป็น E_1/E_2 คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการต่อประสิทธิภาพของผลลัพธ์การที่จะกำหนดเกณฑ์ E_1/E_2 ให้มีค่าเท่าใดนั้น ให้ผู้สอนเป็นผู้พิจารณาตามความพอใจ แต่โดยปกติเนื้อหาที่เป็นความรู้ความจำมักตั้งเอาไว้ ดังนี้ 80/80, 85/85, 90/90 ส่วนเนื้อหาที่เป็นทักษะอาจตั้งไว้ต่ำกว่านี้ คือ 70/70, 75/75 ตามสูตรการหา E_1/E_2 (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, น. 101)

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2557, น. 493) ได้กล่าวถึง การหาประสิทธิภาพของเครื่องมือว่า เมื่อผลิตสื่อขึ้นมาใช้ประกอบการเรียนการสอน เช่น ชุด การสอน บทเรียนสำเร็จรูป หรือหนังสือเรียน ควรได้รับการประเมินประสิทธิภาพของสื่อว่าเหมาะที่จะนำไปใช้ต่อหรือไม่ หรือสื่อนี้ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่ เพื่อจะได้หาข้อบกพร่องและปรับปรุงแก้ไข ให้มีประสิทธิภาพต่อไป

1. การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ

เกณฑ์ประสิทธิภาพ หมายถึง ระดับประสิทธิภาพของสื่อการเรียน ที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เป็นระดับที่ผู้ผลิตสื่อการเรียนพึงพอใจว่า เมื่อสื่อนั้นมีประสิทธิภาพถึงระดับที่กำหนดไว้แล้ว ก็มีคุณค่าที่จะนำไปใช้ในการสอนนักเรียน และคุ้มค่าแก่การผลิตออกมาเป็นจำนวน

มากซึ่งการกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ กระทำได้โดยการประเมินผลพฤติกรรม 2 ประเภท คือ พฤติกรรมต่อเนื่อง (กระบวนการ) และพฤติกรรมขั้นสุดท้าย (ผลลัพธ์) โดยกำหนดค่าประสิทธิภาพ เป็น E_1 / E_2 (E_1 คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการ และ E_2 คือ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์)

ประเมินพฤติกรรมต่อเนื่อง คือ การประเมินผลต่อเนื่อง ซึ่งประกอบด้วยพฤติกรรมย่อยหลาย ๆ พฤติกรรม เรียกว่า กระบวนการ (Process) ของผู้เรียน ที่สังเกตจากการประกอบกิจกรรมกลุ่มและบุคคล ได้แก่ งานที่มอบหมาย และกิจกรรมอื่น ๆ ที่ผู้สอนกำหนดไว้ประเมินพฤติกรรมขั้นสุดท้าย คือการประเมินผลลัพธ์ (Product) ของผู้เรียนโดยพิจารณาจากหลังการทดสอบหลังเรียน และการสอบไล่

ประสิทธิภาพของสื่อ จะกำหนดเป็นเกณฑ์ที่ผู้สอนคาดหวังว่า ผู้เรียนจะเปลี่ยนพฤติกรรมเป็นที่น่าพอใจ โดยกำหนดเปอร์เซ็นต์ของผลเฉลี่ย ของคะแนนการทำงานและการประกอบกิจกรรมของผู้เรียนทั้งหมด ต่อเปอร์เซ็นต์ของผลการทดสอบหลังเรียนของผู้เรียนทั้งหมด นั่นคือ E_1 / E_2 คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการ/ประสิทธิภาพของผลลัพธ์การที่จะกำหนดเกณฑ์ E_1 / E_2 ให้มีค่าเท่าใดนั้น ผู้สอนเป็นผู้พิจารณาตามความเหมาะสม โดยปกติเนื้อหาที่เป็นความรู้ความจำ มักจะตั้งไว้ 80/80, 85/85 หรือ 90/90 ส่วนเนื้อหาที่เป็นทักษะหรือเจตนาศึกษา อาจตั้งไว้ต่ำกว่านี้ เช่น 75/75 เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ไม่ควรตั้งไว้ต่ำเพราะเมื่อตั้งเกณฑ์ไว้เท่าใดแล้ว ก็มักได้ผลเท่านั้น เช่น ในระบบการสอนของไทยในปัจจุบันได้กำหนดเกณฑ์ไม่ตั้งใจไว้ 0/50 นั่นคือ กระบวนการมีค่า 0 เพราะครูมักไม่มีเกณฑ์เวลาให้งานหรือแบบฝึกหัดแก่นักเรียน ส่วนคะแนนผ่าน คือ 50 % ผลปรากฏว่า คะแนนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยเฉลี่ยแต่ละปีเพียง 51 % เท่านั้น

วิธีการคำนวณหาประสิทธิภาพ หาได้ดังนี้ (ชัยยงค์ พรมวงศ์, 2557, น. 495)

$$E_1 = \frac{\sum X}{A} \times 100$$

เมื่อ	E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการเรียนการสอน
	$\sum X$	แทน	คะแนนรวมของแบบวัดจุดประสงค์การเรียนรู้ระหว่างเรียน
	A	แทน	คะแนนเต็มของแบบวัดจุดประสงค์การเรียนรู้ระหว่างเรียน
	N	แทน	จำนวนนักเรียน

$$E_2 = \frac{\sum F}{B} \times 100$$

เมื่อ	E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
	$\sum F$	แทน	คะแนนรวมของการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน
	B	แทน	คะแนนเต็มของการทดสอบหลังเรียน
	N	แทน	จำนวนนักเรียน

การคำนวณหาประสิทธิภาพโดยใช้สูตรดังกล่าว ก็จะมีการนำคะแนนแบบฝึกหัดหรือผลงานในขณะประกอบกิจกรรมกลุ่ม/เดี่ยว และคะแนนทดสอบหลังเรียน มาเข้าตารางแล้วคำนวณหา E_1/E_2

ขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพของเครื่องมือชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2557, น. 496) และ โสภณ นุ่มทอง (2550, น. 82) เสนอไว้ดังนี้

แบบเดี่ยว (1 : 1 : 1) เป็นการทดสอบกับผู้เรียน 1 คน โดยใช้เด็กอ่อนปานกลาง และเด็กเก่ง คำนวณหาประสิทธิภาพเสร็จแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น โดยปกติคะแนนที่ได้จากการทดลองแบบเดี่ยวได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์มาก แต่ไม่ต้องปรับปรุง เมื่อปรับปรุงแล้วสูงขึ้นมากก่อนนำไปทดลองแบบกลุ่ม ในขั้นนี้ E_1 / E_2 ที่ได้จะมีค่าประมาณ 60/60

แบบกลุ่ม (1 : 10) เป็นการทดลองกับผู้เรียน 6 - 10 คน (คละผู้ที่เรียนเก่งและอ่อน) คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุง ผลลัพธ์ที่ได้ควรใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ หากต่ำกว่าเกณฑ์ไม่เกิน 2.5 % ก็ให้ยอมรับ หากแตกต่างกันมาก ผู้สอนต้องกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของเครื่องมือใหม่ โดยยึดสภาพความจริงเป็นเกณฑ์ สมมุติว่า เมื่อทดสอบประสิทธิภาพแล้วได้ 83.5/85.4 ก็แสดงว่าเครื่องมือนั้นมีประสิทธิภาพ เพราะว่า 83.5/85.4 ใกล้เคียงกับเกณฑ์ 85/85 ที่ตั้งไว้ แต่ถ้าแสดงไว้ 75/75 เมื่อผลการทดลองเป็น 83.5/85.4 ก็อาจเลื่อนเกณฑ์ขึ้นมาเป็น 85/85 ได้

เกณฑ์การหาประสิทธิภาพ (E_1 / E_2) มีความแตกต่างกันหลายลักษณะในที่นี้จะยกตัวอย่าง 80/80 ดังนี้

เกณฑ์ 80/80 ในความหมาย ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือ นักเรียนทั้งหมดทำแบบฝึกทักษะหรือแบบทดสอบย่อย ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ถือเป็นประสิทธิภาพของกระบวนการ ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง E_2 คือ นักเรียนทั้งหมดที่ทำแบบทดสอบหลังเรียน (Post -test) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 การหาค่า E_1 และ E_2 ใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, น. 109)

$$E_1 = \frac{\sum X}{N} \times 100$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ
 $\sum X$ แทน คะแนนของแบบฝึกทักษะหรือแบบทดสอบย่อยทุกชุดรวมกัน
 N แทน คะแนนเต็มของแบบฝึกทักษะทุกชุดรวมกัน
 N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

$$E_2 = \frac{\sum X}{B} \times 100$$

เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
 $\sum X$ แทน คะแนนรวมของแบบฝึกทักษะหรือแบบทดสอบย่อยทุกชุดรวมกัน
 B แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน
 N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

2.6.2 การหาประสิทธิภาพ

2.6.2.1 ขั้นตอนการทดลองหาประสิทธิภาพ

เมื่อสร้างนวัตกรรมขึ้นเป็นต้นฉบับแล้วต้องนำแบบฝึกทักษะไปทดลองหาประสิทธิภาพตามขั้นตอนต่อไปนี้

- 1) ขั้นทดลองแบบกลุ่มเดี่ยว ทดลองกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำปานกลาง และดี อย่างละ 1 คน แล้วนำคะแนนมาคำนวณหาประสิทธิภาพ แล้วปรับปรุงผลลัพธ์ที่ได้ควรใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้
- 2) ขั้นทดลองกลุ่มเล็ก ทดลองกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ปานกลาง และดี แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 3 หรือ 2 คน นำคะแนนมาคำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุงผลลัพธ์ที่ได้ควรใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้
- 3) ขั้นทดลองแบบกลุ่มใหญ่ ทดลองกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ปานกลาง และดี กลุ่มละ 10 คน นำคะแนนมาคำนวณหาประสิทธิภาพ แล้วทำการปรับปรุงผลลัพธ์ที่ได้ควรใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้

2.6.2.2 ข้อควรคำนึงในการทดลองแบบฝึกทักษะ

การหาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะได้ผลคุ้มค่า สิ่งที่ควรคำนึงมี ดังนี้

- 1) ควรเลือกนักเรียนที่เป็นตัวแทนของนักเรียนที่ใช้แบบฝึกทักษะ
- 2) ควรเลือกเวลาที่ปราศจากเสียงรบกวน ไม่ร้อนอบอ้าว และไม่ใช้เวลานักเรียนร้อนกลับบ้าน
- 3) ต้องอ่านคำชี้แจงประกอบการฝึกแต่ละกิจกรรมให้เข้าใจทุกครั้ง
- 4) ในการทดลองภาคสนามในชั้นเรียนจริง ต้องใช้ครูเพียงคนเดียวผู้สังเกตต้องอยู่ห่าง ๆ ไม่เข้าไปช่วยเหลือเด็ก
- 5) ไม่ว่าจะเป็นการทดลองแบบเดี่ยว แบบกลุ่มเล็ก และกลุ่มใหญ่ ครูจะต้องอ่านคำชี้แจงให้นักเรียนทราบ

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งเกณฑ์ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะไว้ คือ 80/80 ที่ผู้วิจัยได้ตั้งเกณฑ์ไว้สูง เพราะจากการอ่านงานวิจัยของหลาย ๆ ท่านมักพบว่า การตั้งเกณฑ์ไว้สูงจะมีผลต่อการพัฒนาการเรียนการสอนด้วย และตั้งระดับความผิดพลาดไว้ร้อยละ 5 โดยแบ่งเป็น 3 ระดับ คือ สูงกว่าเกณฑ์ เมื่อแบบฝึกทักษะมีประสิทธิภาพตั้งแต่ 82.51 /82.51 ขึ้นไป เท่าเกณฑ์ เมื่อแบบฝึกทักษะมีประสิทธิภาพต่ำกว่า 77.40 / 77.40

2.6.2.3 การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ

เผชิญ กิจระการ (2558, น. 48) ได้กล่าวถึงการเลือกเกณฑ์ค่าประสิทธิภาพของสื่อการสอนหรือนวัตกรรมควรพิจารณาจากหลายปัจจัย เช่น ประเภทของสื่อนวัตกรรม สติปัญญาของกลุ่มผู้เรียน ความสามารถในการอ่านและเขียนของผู้เรียน นวัตกรรมของผู้เรียนและวัตถุประสงค์ของการเรียนเป็นต้น โดยทั่วไปนวัตกรรมหรือสื่อการสอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะมักจะกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพต่ำกว่าการพัฒนาความรู้ ทั้งนี้เนื่องมาจากทักษะเป็นสิ่งที่พัฒนาได้ยากกว่าและอาจต้องใช้เวลาในการพัฒนามากกว่า เช่น สื่อ หรือ นวัตกรรมที่เน้นการพัฒนาความรู้ อาจกำหนด E_1 / E_2 ที่ 75/75 เป็นต้น

2.6.2.4 ประโยชน์ที่ได้รับจากการหาประสิทธิภาพ

- 1) ไม่สูญเสียทั้งเวลาและแรงงาน เป็นการประกันคุณภาพของแบบฝึกทักษะว่าได้มาตรฐาน
- 2) สำหรับผู้ใช้แบบฝึกทักษะ โดยเฉพาะครูควรมีความมั่นใจว่าแบบฝึกทักษะนั้นมีประสิทธิภาพในการช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้จริง

สรุปได้ว่า การหาประสิทธิภาพของการสอน และประสิทธิภาพของสื่อการสอน หมายถึงระดับประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนการสอนประกอบสื่อประสมที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ตามจุดมุ่งหมาย โดยการประเมินด้วยเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

เกณฑ์มาตรฐาน 80/80 (E_1/E_2) หมายถึง เกณฑ์ที่ใช้ในการกำหนดประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนการสอนประกอบสื่อประสม เพื่อส่งเสริมคุณธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการพิจารณาจากกระบวนการเรียนรู้และผลการเรียนรู้ดังนี้

80 ตัวแรก (E_1) หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจากการประเมินปฏิบัติงานตามใบงานและการทำแบบทดสอบหลังเรียนในแต่ละหน่วยการเรียนรู้มากกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 80

80 ตัวหลัง (E_2) หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มากกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 80

2.7 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.7.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ชนินทร์ อินทพิราภรณ์ สุวิทย์ หิรัญยาภาณท์ และสิริวรรณ เมธีวิวัฒน์ (2550, น. 5) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า หมายถึง ความสำเร็จในด้านความรู้ ทักษะ สมรรถภาพต่าง ๆ ของสมอง หรือมวลประสบการณ์ทั้งปวงของบุคคลที่ได้รับการเรียนการสอนหรือผลงานที่นักเรียนได้จากการประกอบกิจกรรม

อารีย์ วชิรวราการ (2552, น. 143) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า หมายถึง ผลที่เกิดขึ้นจากการเรียน การสอน การฝึกฝน หรือประสบการณ์ต่าง ๆ ทั้งในโรงเรียนที่บ้าน และสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ แต่คนส่วนมากเข้าใจว่าผลสัมฤทธิ์เกิดขึ้นจากการสอนภายในโรงเรียนและมองในแง่ความรู้ความสามารถทางสมองเท่านั้นในทางที่เป็นจริงแล้ว ความรู้สึก ค่านิยม จริยธรรมก็เป็นผลจากการฝึก และอบรมซึ่งก็นับว่าเป็นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย

สุนีย์ ลิ้มรสสุคนธ์ (2554, น. 42) ได้ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า หมายถึง ความสำเร็จในด้านความรู้ ทักษะ และสมรรถภาพด้านต่าง ๆ ของสมองหรือประสบการณ์ที่ได้จากการเรียนรู้ อันเป็นผลมาจากการเรียนการสอน การฝึกฝนหรือประสบการณ์ต่าง ๆ ของแต่ละบุคคลสามารถวัดได้โดยวิธีการทดสอบหรือวิธีการต่าง ๆ

บุญชม ศรีสะอาด (2556, น. 46) ได้ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า หมายถึง ผลที่เกิดขึ้นจากการเรียนการสอน การฝึกฝนหรือประสบการณ์ต่าง ๆ ทั้งที่โรงเรียน ที่บ้าน และสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ซึ่งประกอบด้วยความสามารถทางสมอง ความรู้สึก ค่านิยม จริยธรรมต่าง ๆ

สมนึก ภัททิยธนี (2556, น. 13) ได้ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า หมายถึง ความสำเร็จหรือความสามารถในการกระทำใด ๆ ที่ต้องอาศัยทักษะ หรือมีฉะนั้นก็ต้องอาศัยความรู้ในวิชาหนึ่งวิชาใดโดยเฉพาะ

จากแนวคิดของนักการศึกษาที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ความสามารถที่เกิดจากการเรียนการสอน การฝึกฝนหรือประสบการณ์ต่าง ๆ ของตัวบุคคล และสามารถวัดได้โดยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.7.2 ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พิชิต ฤทธิ์จรรยา (2551, น. 96) และวิไล ทองแผ่ (2557, น. 142 - 147) ได้กล่าวถึง ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ 8 ขั้นตอน ดังนี้

1. วิเคราะห์หลักสูตรและสร้างตารางวิเคราะห์หลักสูตร
2. กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้
3. กำหนดชนิดข้อสอบและกำหนดวิธีสร้าง
4. เขียนข้อสอบ
5. ตรวจสอบข้อสอบ
6. การจัดพิมพ์แบบทดสอบฉบับทดลอง
7. การทดลองสอบและวิเคราะห์ข้อสอบ
8. การจัดแบบทดสอบฉบับจริง

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จะแบ่งเป็น 6 ขั้นตอน คือ

1. การวางแผนสร้างข้อสอบ
2. การเขียนข้อสอบ
3. การตรวจสอบข้อสอบ
4. การจัดพิมพ์แบบทดสอบฉบับทดลอง
5. การทดลองสอบและวิเคราะห์ข้อสอบ
6. การจัดแบบทดสอบจริง

2.7.3 ประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การวัดความรู้ มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการทราบว่า เมื่อได้รับการจัดการเรียนรู้แล้วผู้เรียนมีความรู้บรรลุตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและมาตรฐานการเรียนรู้มากน้อยเพียงใด เพื่อที่จะหาทางปรับปรุง แก้ไข พัฒนา และส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาเต็มตามศักยภาพ รวมถึงการปรับกระบวนการจัดการเรียนรู้ และการประเมินเพื่อตัดสินผลการเรียนรู้ เครื่องมือวัดผลการเรียนรู้ที่คุ้นเคย คือ

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Achievement tests) ถ้าแบ่งตามกลุ่มผู้สร้างและวิธีการสร้างแบบทดสอบ แบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

2.7.3.1 แบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized tests) เป็นแบบทดสอบที่สร้างโดยผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ในเนื้อหาและมีทักษะการสร้างแบบทดสอบ มีการทดลองใช้และวิเคราะห์หาคุณภาพของแบบทดสอบหลายด้านหลายครั้งจนได้มาตรฐาน

2.7.3.2 แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง (Teacher made tests) เป็นแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง เพื่อใช้ในการทดสอบนักเรียนในชั้นเรียนประเภทของแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ อาจแบ่งในมิติอื่น เช่น แบ่งตามลักษณะของแบบทดสอบ แบ่งได้ 2 ประเภท เช่นกัน คือ

1) แบบทดสอบปรนัย (Objective tests) ได้แก่

1.1) แบบถูก-ผิด (True-false)

1.2) แบบจับคู่ (Matching)

1.3) แบบเติมคำหรือข้อความให้สมบูรณ์ (Completion)

1.4) แบบคำตอบสั้น (Short answer)

1.5) แบบเลือกตอบ (Multiple choice)

2) แบบทดสอบอัตนัย (Essay tests) ได้แก่

2.1) แบบจำกัดคำตอบ (Restricted response items)

2.2) แบบไม่จำกัดคำตอบ หรือ ตอบอย่างเสรี (Extended response items)

นอกจากนี้อาจจะแบ่งประเภทของแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ในลักษณะอื่น ๆ ซึ่งก็จะครอบคลุม 2 ลักษณะดังกล่าวข้างต้น

ลิวิน สายยศ และอังคณา สายยศ (2553, น. 171) ได้กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

1. แบบทดสอบของครูที่สร้างขึ้น ซึ่งเป็นข้อคำถามที่ถามเกี่ยวกับความรู้ที่นักเรียนได้เรียนในห้องเรียน ว่านักเรียนมีความรู้มากแค่ไหน บทพจน์ที่ตรงไหนจะได้สอนซ่อมเสริมหรือวัดดูความพร้อมที่จะขึ้นบทเรียนใหม่ ฯลฯ ตามแต่ที่ครูจะปรารถนา

2. แบบทดสอบมาตรฐาน แบบทดสอบประเภทนี้สร้างขึ้นจากผู้เชี่ยวชาญในแต่ละสาขาวิชาหรือจากครูที่สอนวิชานั้น แต่ผ่านการทดลองหาคุณภาพหลายครั้งจนกระทั่งมีคุณภาพดีพอ จึงจะสร้างเกณฑ์ปกติ (norms) ของแบบทดสอบนั้น สามารถใช้เป็นหลักและเปรียบเทียบผล เพื่อประเมินค่าของการเรียนการสอนในเรื่องใด ๆ ก็ได้ จะใช้วัดอัตราความงอกงามของเด็กแต่ละวัยในแต่ละกลุ่มของแต่ละภาคก็ได้ จะใช้สำหรับให้ครูวินิจฉัยผลสัมฤทธิ์ระหว่างวิชาต่าง ๆ ในเด็ก แต่ละคนก็ได้ ข้อสอบมาตรฐานนอกจากจะมีคุณภาพของแบบทดสอบสูงแล้วยังมีมาตรฐาน ในด้านวิธีดำเนินการสอบ คือไม่ว่าโรงเรียนใดหรือส่วนราชการใดจะนำไปใช้ต้องดำเนินการสอบเป็นแบบเดียวกัน

แบบทดสอบมาตรฐานจะมีคู่มือดำเนินการสอบ บอกถึงวิธีการสอบว่าทำอย่างไร และยังมีมาตรฐานในด้านการแปลคะแนนด้วย

บรรดล สุขปิติ (2552, น. 7-12) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีหลายประเภท ขึ้นอยู่กับเกณฑ์ที่ใช้ในการจำแนก ดังนี้

1. จำแนกตามลักษณะการสร้างแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

1.1 แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง (Teacher Made Tests) เป็นแบบทดสอบที่ครูผู้สอนเป็นผู้สร้างขึ้นมาใช้เองในห้องเรียน เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนเป็นครั้ง ๆ ไป มักเป็นแบบทดสอบที่ครอบคลุมเนื้อหาเฉพาะตามหลักสูตรเนื้อหานั้น ๆ โดยทั่วไปแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเองจะมี 2 ชนิด คือ แบบทดสอบที่ใช้วัดระหว่างการเรียนการสอน (Formative Tests) เพื่อตรวจสอบความก้าวหน้าของผู้เรียน นำผลมาใช้เพื่อการปรับปรุงการสอนของครู และปรับปรุงการเรียนของผู้เรียน อีกชนิดคือแบบทดสอบที่ใช้วัดหลังสิ้นสุดการเรียนการสอน (Summative Tests) เพื่อนำผลการวัดไปใช้ในการสรุปยอดหรือตัดสินผลการเรียน แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นนั้นในการสร้างอาจไม่ได้มีการพิจารณาตรวจสอบคุณภาพมากนัก ว่าแบบทดสอบมีคุณภาพหรือไม่อย่างไร การตรวจให้คะแนนและการแปลผลมักทำการเปรียบเทียบผลเฉพาะกลุ่มที่สอบด้วยกันหรือเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่ผู้สอนกำหนดไว้

1.2 แบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized Tests) เป็นแบบทดสอบที่มีความเป็นมาตรฐาน 3 ประการ คือ ประการแรก มาตรฐานในการดำเนินการสร้างคือ ผ่านกระบวนการตรวจสอบคุณภาพ และพัฒนาปรับปรุงคุณภาพจนเป็นที่เชื่อถือได้ มักออกแบบให้ครอบคลุมเนื้อหาสาระอย่างกว้าง ๆ ที่สอนในหลักสูตรนั้น เพื่อให้สามารถใช้ได้กับสถาบันการศึกษาทั่ว ๆ ไป ประการที่สอง มาตรฐานในการดำเนินการสอบ คือมีคู่มือการดำเนินการสอบ ไม่ว่านำไปใช้ที่ใด หรือใครเป็นผู้ดำเนินการสอบก็ปฏิบัติเหมือนกัน และ ประการที่สาม มาตรฐานในการให้คะแนนหรือความหมายของคะแนนไม่ว่าใครให้คะแนนก็ผลเหมือนกัน มีเกณฑ์ในการเปรียบเทียบที่เป็นมาตรฐานที่เรียกว่าเกณฑ์ปกติ (norms) สำหรับแปลความหมายของคะแนนของผู้เข้าสอบ เมื่อเปรียบเทียบกับคนส่วนใหญ่

2. จำแนกตามเกณฑ์ที่ใช้ในการแปลความหมายของคะแนนแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

2.1 แบบทดสอบอิงเกณฑ์ (Criterion Referenced Test) เป็นแบบทดสอบที่มุ่งวัดระดับความรู้ของผู้เรียนว่ามีความรู้ความสามารถอะไรบ้าง แบบทดสอบอิงเกณฑ์ จึงสร้างให้ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้ที่สำคัญของการเรียนรู้ ที่ต้องการให้เกิดแก่ผู้เรียนโดยนำคะแนนที่ได้จากการสอบไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ (Absolute Standard) แล้วแปลความหมายในเชิงความรอบรู้ในเนื้อหาที่เรียกว่า ผู้เรียนอยู่ในระดับที่ถือว่ารอบรู้ในเนื้อหานั้น ๆ หรือไม่

2.2 แบบทดสอบอิงกลุ่ม (Norms Referenced Test) เป็นแบบทดสอบที่มุ่งเปรียบเทียบความสามารถของกลุ่มผู้เรียนด้วยกันเอง แล้วจำแนกผู้เรียนเป็น กลุ่ม ๆ ตามระดับความสามารถ ข้อสอบอิงกลุ่มจึงสร้างขึ้นมา เพื่อทำหน้าที่จำแนกผู้เรียนโดยการเปรียบเทียบกันเองภายในกลุ่มในวิชาเดียวกัน เพื่ออธิบายว่าผู้เรียนคนนั้น ๆ เก่งหรืออ่อนกว่าคนอื่น ๆ เท่าไร ดังนั้นแบบทดสอบประเภทนี้จึงต้องสร้างให้มีคุณสมบัติที่สามารถจำแนกผู้เรียนได้ดี

3. จำแนกตามลักษณะการตรวจให้คะแนน แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

3.1 แบบทดสอบอัตนัย (Subjective Test) เป็นแบบทดสอบที่การตรวจให้คะแนน จะขึ้นอยู่กับความรู้สึกความคิดเห็นของผู้ตรวจเป็นสำคัญ ผู้ตรวจต่างคนกันอาจให้คะแนนไม่ตรงกันหรือไม่สอดคล้องกัน ลักษณะการให้คะแนนจึงไม่คงที่ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับอารมณ์ของผู้ตรวจ ช่วงเวลาในการตรวจ จุดเด่นของข้อสอบชนิดนี้ คือ ในแต่ละข้อคำถามสามารถ วัดความรู้ความสามารถได้หลาย ๆ ด้าน มีจุดมุ่งหมายให้ผู้ตอบตอบยาว ๆ ผู้ตอบมีโอกาสแสดงความสามารถ ความรู้สึก และความคิดเห็นได้เต็มที่ นอกจากนี้สามารถวัดด้านการเขียนได้ ลักษณะคำถามต้องการให้ผู้ตอบ ได้บูรณาการแนวคิดและประเมินแนวคิดที่เห็นว่าเหมาะสมกับสถานการณ์นั้น ๆ ข้อสอบอัตนัยเหมาะสำหรับใช้วัดความสามารถทางสมองขั้นสูงมากกว่าที่จะใช้วัดความสามารถทางสมองขั้นต่ำ

3.2 แบบทดสอบปรนัย (Objective Test) เป็นแบบทดสอบที่มีการตรวจให้คะแนนแบบมีกฎเกณฑ์ตายตัว ใครตรวจก็ให้คะแนนตรงกัน ตรวจกี่ครั้งก็ให้คะแนนตรงกัน แบบทดสอบชนิดนี้มักเรียกว่าแบบทดสอบที่ถูกเป็นหนึ่ง ผิดเป็นศูนย์ หมายความว่า ตอบถูกจะได้คะแนนและตอบผิดจะไม่ได้คะแนน ข้อสอบถามให้ผู้ตอบ ตอบในขอบเขตที่จำกัด มีการกำหนดคำตอบมาให้ล่วงหน้า หรือไม่กำหนดคำตอบมาให้แต่ให้ตอบสั้น ๆ คำถามแต่ละข้อวัดความสามารถเรื่องใดเรื่องหนึ่งเพียงเรื่องเดียว ผู้ตอบไม่มีโอกาสแสดงความคิดเห็นได้อย่างกว้างขวางเหมือนแบบทดสอบแบบอัตนัย แบบทดสอบปรนัยแบ่งได้เป็น 4 ประเภท ดังนี้

3.2.1 ข้อสอบปรนัยแบบถูกผิด (True - False) ลักษณะข้อสอบประกอบด้วยข้อความหรือประโยคที่ต้องการให้ผู้ตอบตัดสินใจเพื่อเลือกคำตอบที่เป็นไปได้สองอย่างว่า ข้อความหรือประโยคที่กำหนดมาให้ถูกหรือผิด ใช่หรือไม่ใช่ จริงหรือเท็จ หรือสามารถดัดแปลงให้อยู่ในรูปแบบอื่นได้อีก เช่น รูปแบบการจำแนกข้อเท็จจริงออกจากความคิดเห็น คือ ถ้าข้อความใดเป็นจริงให้ตอบ “ถูก” ถ้าข้อความใดเป็นเท็จให้ตอบ “ผิด” แต่ถ้าข้อความใดตัดสินใจไม่ได้ว่าเป็นจริงหรือเท็จให้ตอบว่าเป็น “ความคิดเห็น” นอกจากนี้ยังมีรูปแบบให้แก้ไขส่วนที่ผิดให้ถูกต้องโดยให้ผู้ตอบกาหรือขีดเส้นใต้ส่วนที่ผิด และให้แก้ไขส่วนที่ผิดให้ถูกต้อง ข้อสอบแบบถูกผิดสามารถนำไปใช้วัดพฤติกรรมการเรียนรู้ขั้นความรู้ ความจำ โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับความจริงหรือ นิยามหลักการต่าง ๆ ความเข้าใจในหลักการและนำไปใช้รวมถึงความสามารถในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับโจทย์ทางคณิตศาสตร์ได้ นอกจากนี้ยังสามารถใช้วัดความสัมพันธ์ในเชิงเหตุผลโดยให้พิจารณาว่าคำที่ขีดเส้นใต้

ในประโยคหรือข้อความมีความเกี่ยวข้องเป็นเหตุเป็นผลกันหรือไม่ จะเห็นได้ว่าเป็นข้อสอบที่เหมาะสมสำหรับใช้วัดความรู้ ความเข้าใจเนื้อหาต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี สร้างง่าย และสามารถ สร้างข้อคำถามได้หลายข้อ ซึ่งช่วยให้ครอบคลุมที่กำหนด แต่ข้อสอบประเภทนี้มีข้อจำกัดคือ ผู้สอบมีโอกาสสูงในการเดาข้อสอบให้ถูก และเป็นข้อสอบที่มีแนวโน้มว่าจะวัดเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ และวัดในเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรการเรียนรู้ที่สำคัญ

3.2.2 ข้อสอบปรนัยแบบจับคู่ (matching) เป็นข้อสอบปรนัยประเภทหนึ่ง ที่ให้ผู้ตอบ จับคู่ระหว่างคำหรือข้อความ ประกอบด้วย 2 สดมภ์ สดมภ์หนึ่งมักอยู่ทางซ้ายมือเป็นกลุ่มของคำถาม อาจเป็นคำ ข้อความ วลี ประโยค อีกสดมภ์หนึ่งอยู่ทางขวามือเป็นกลุ่มของคำตอบอาจเป็นคำ จำนวนหรือสัญลักษณ์ ลักษณะของข้อสอบแบบจับคู่ คือ สดมภ์ทางซ้ายมือกับสดมภ์ทางขวามือ เป็นการจับคู่ของสิ่งที่มีความเกี่ยวข้อง สอดคล้องหรือสัมพันธ์กัน ข้อสอบแบบจับคู่เหมาะสำหรับ วัดพฤติกรรมกรการเรียนรู้ ชั้นความจำเกี่ยวกับข้อเท็จจริง ซึ่งเป็นเรื่องราวที่มีความเกี่ยวข้องกัน ข้อดีของข้อสอบประเภทนี้คือเหมาะสำหรับเนื้อหาที่ต้องการถามความจำเกี่ยวกับบุคคล เวลา สถานที่ เหตุการณ์ การกระทำ เป็นข้อสอบที่สร้างง่ายใช้สะดวก สร้างความสนใจให้ผู้สอบ ใช้พื้นที่ในการสร้างหรือเขียนน้อย เป็นการประหยัดและผู้ตอบมีโอกาสเดาได้น้อย แต่มีข้อจำกัดคือ นำไปใช้ได้ในเรื่องที่มีขอบเขตจำกัด วัดพฤติกรรมกรการเรียนรู้ ชั้นความรู้ ความจำเป็นส่วนใหญ่เนื้อหาและคำตอบถ้าสร้างไม่ดีจะทำให้เดาได้

3.2.3 ข้อสอบปรนัยแบบเติมคำ (completion) หรือเติมคำตอบสั้น (short answer) ข้อสอบประเภทนี้จัดอยู่ในข้อสอบปรนัยเนื่องจากเป็นข้อสอบที่มีคำตอบถูกต้องตายตัว ใครตรวจ ก็ให้คะแนนที่ตรงกัน ข้อสอบลักษณะนี้ผู้สอบต้องคิดและสร้างคำตอบขึ้นมาเองแต่เป็นการเติมคำหรือตอบเพียงสั้น ๆ เช่น เป็นคำ วลี จำนวน สัญลักษณ์ ความแตกต่างของข้อสอบแบบเติมคำ และแบบคำตอบสั้นอยู่ที่ประเด็นคำถามคือ ข้อสอบแบบเติมคำ คำถามเป็นประโยคที่ไม่สมบูรณ์ เว้นช่องว่างไว้ให้เติมเพื่อทำให้ใจความของประโยคสมบูรณ์ ส่วนข้อสอบแบบตอบสั้นคำถามเป็นประโยคคำถามโดยตรงมีใจความสมบูรณ์ ข้อสอบปรนัยแบบเติมคำหรือเติมคำตอบสั้นเหมาะสำหรับ วัดความรู้ ความจำ ได้แก่ ความรู้ความจำเกี่ยวกับศัพท์ ความจริงเฉพาะหรือข้อเท็จจริงหลักการและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ รวมทั้งวิธีดำเนินการซึ่งสามารถวัดได้ดีกว่าข้อสอบปรนัยชนิดอื่น ๆ ข้อสอบประเภทนี้สามารถวัดผลการเรียนรู้ในขั้นที่สูงกว่าความรู้ความจำได้แก่ การตีความข้อมูลอย่างง่าย ๆ เช่น แผนภูมิ กราฟ รูปภาพต่าง ๆ ตลอดจนความสามารถในการแก้ปัญหาในเนื้อหา วิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ได้ ข้อดีของข้อสอบชนิดนี้คือ ลดการเดา สร้างง่าย รวดเร็ว สามารถสร้างได้ครอบคลุมเนื้อหา และเหมาะสมสำหรับการวัดแก้ปัญหาข้อสอบประเภทนี้มีข้อจำกัด คือ วัดพฤติกรรมกรการเรียนรู้ในขอบเขตที่จำกัด ไม่เหมาะสมสำหรับการวัดพฤติกรรมที่ซับซ้อน หากคำถามไม่ชัดเจนจะทำให้

ให้คำตอบเป็นไปได้อย่างหลากหลายและมีความเป็นปรนัยใน การตรวจให้คะแนนน้อยกว่าข้อสอบปรนัยแบบอื่น ๆ

3.2.4 ข้อสอบปรนัยแบบเลือกตอบ (multiple choice) หรือข้อสอบแบบหลายตัวเลือก เป็นข้อสอบที่ให้ผู้ตอบเลือกคำตอบจากตัวเลือกที่กำหนดให้ ข้อสอบแบบนี้ประกอบด้วยส่วนสำคัญ 2 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นตัวคำถาม (stem) และส่วนที่เป็นคำตอบหรือตัวเลือก (Alternatives หรือ Options หรือ Choice) ส่วนที่เป็นคำถาม (stem) โดยทั่วไปมีรูปแบบการถาม 2 ลักษณะ คือ เป็นรูปแบบคำถามโดยตรง เช่น คุณภาพที่สำคัญที่สุดของเครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลคืออะไร และถามในลักษณะเป็นข้อความไม่สมบูรณ์ เช่น คุณภาพที่สำคัญที่สุดของเครื่องมือที่ใช้ในการวัดผล คืออะไร ในส่วนของคำตอบหรือตัวเลือกแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ตัวเลือกที่เป็นคำตอบถูก เรียกตัวคำตอบ (Answer หรือ Key) ซึ่งมี 1 ตัวเลือก ส่วนที่เหลือเป็นตัวเลือกที่ผิดหรือเรียกว่า ตัวเลือกลวง (Distracters)

ข้อสอบปรนัยแบบเลือกตอบมีข้อดีหลายประการด้วยกัน กล่าวคือ

1. วัดความสามารถหรือพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนได้กว้างและลึกตั้งแต่ความสามารถทางสมองขั้นต่ำ ได้แก่ขั้นความรู้ ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ ไปจนถึงขั้นซับซ้อนหรือความสามารถทางสมองขั้นสูง ได้แก่ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า
 2. สามารถวัดได้ครอบคลุมเนื้อหาที่ต้องการวัดในวิชาต่าง ๆ และสามารถวัดได้อย่างหลากหลาย เนื่องจากเปิดโอกาสให้ผู้สอนสามารถสุ่มเนื้อหาที่ต้องการวัดมาออกข้อสอบได้ตามต้องการ
 3. ช่วยให้แบบทดสอบมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาได้ดี เนื่องจากสามารถออกข้อสอบให้ครอบคลุมพฤติกรรมการเรียนรู้ได้หลายด้าน และออกได้จำนวนหลายข้อ
 4. มีความเป็นปรนัยในการตรวจให้คะแนน
 5. ใช้เวลาในการตรวจข้อสอบน้อย
 6. เหมาะสำหรับการสอบที่มีผู้สอบเป็นจำนวนมาก
 7. คะแนนที่ได้จากการสอบมีความเชื่อมั่นมากกว่าแบบทดสอบชนิดอื่น ๆ
- เนื่องจากข้อสอบชนิดนี้ สามารถลดการตอบถูกโดยการเดาลงได้ จึงสามารถนำไปพัฒนาเป็นแบบทดสอบมาตรฐานได้และเป็นที่ยอมรับมาก

อย่างไรก็ตามข้อสอบปรนัยแบบเลือกตอบมีข้อจำกัดเช่นกัน กล่าวคือ

1. เปิดโอกาสให้ผู้ตอบเดาข้อสอบได้
2. ข้อสอบออกยากและเสียเวลาในการออกข้อสอบมาก เนื่องจากต้องเขียนตัวลวงที่ผิดแต่ให้มีท่าว่าถูก เพื่อให้เป็นตัวลวงที่ดี
3. ผู้ออกข้อสอบต้องมีความรู้ความสามารถในการออกข้อสอบจริง ๆ จึงจะสามารถวัดพฤติกรรมความรู้ขั้นสูงได้

4. ผู้ออกข้อสอบต้องมีความรอบรู้ในเนื้อหา นั้น ๆ ประกอบกับมีความรู้ในเรื่องวิธีการเขียนข้อสอบเป็นอย่างดี

5. ไม่เหมาะสำหรับการวัดความคิดสร้างสรรค์ การเสนอแนวคิดตลอดจนทักษะในการเขียนและการวัดการปฏิบัติต่าง ๆ

6. สิ้นเปลืองงบประมาณมากกว่าการออกข้อสอบชนิดอื่น ๆ

ชัยฤทธิ์ ศีลาเดช (2559, น. 85 - 86) แบ่งประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized Tests)

แบบทดสอบมาตรฐาน เป็นแบบทดสอบที่สร้างโดยผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ในเนื้อหาและทักษะการสร้าง แบบทดสอบ มีการวิเคราะห์หาคุณภาพของแบบทดสอบ มีคำชี้แจงเกี่ยวกับการดำเนินการสอบ การให้คะแนนและการแปลผล มีความเป็นปรนัย (Objective) มีความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability) แบบทดสอบมาตรฐาน ได้แก่ California Achievement test, Iowa Test of Basic Skills, Stanford Achievement test และ Metropolitan Achievement tests

2. แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้น (Teacher Made Tests)

แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง เป็นแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเองเพื่อใช้ในการทดสอบ นักเรียนในชั้นเรียน แบ่งเป็น 2 ประเภทคือ

2.1 แบบทดสอบปรนัย (Objective Tests) ได้แก่ แบบถูก - ผิด (True False) แบบจับคู่ (matching) แบบเติมคำให้สมบูรณ์ (completion) แบบคำตอบสั้น (short answer) และแบบเลือกตอบ (multiple choice)

2.2 แบบอัตนัย (Essay Tests) ได้แก่ แบบจำกัดคำตอบ (restricted response items) และแบบไม่จำกัดคำตอบหรือตอบอย่างเสรี (extended response items)

พิชิต ฤทธิ์จรูญ (2551, น. 96) กล่าวว่าโดยทั่วไปแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน เฉพาะกลุ่มที่ครูสอน เป็นแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นใช้กันโดยทั่วไปในสถานศึกษา มีลักษณะเป็นแบบทดสอบข้อเขียน (Paper and Pencil Test) ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 2 ชนิดคือ

1.1 แบบทดสอบอัตนัย (Subjective or Essay Test) เป็นแบบทดสอบที่กำหนดคำถาม หรือปัญหาให้แล้ว ให้ผู้ตอบเขียนโดยแสดงความรู้ ความคิด เจตคติ ได้อย่างเต็มที่

1.2 แบบทดสอบปรนัย หรือแบบให้คำตอบสั้น ๆ (Objective Test or Short Answer) เป็นแบบทดสอบที่กำหนดให้ ผู้สอบเขียนตอบสั้น ๆ หรือ มีคำตอบให้เลือกแบบจำกัดคำตอบ (restricted response type) ผู้ตอบไม่มีโอกาสแสดงความรู้ ความคิดได้อย่างกว้างขวาง

เหมือนแบบทดสอบอัตนัย แบบทดสอบชนิดนี้แบ่งออกเป็น 4 แบบ คือแบบทดสอบถูก-ผิด แบบทดสอบเติมคำ และแบบทดสอบเลือกตอบ

2. แบบทดสอบมาตรฐาน หมายถึงแบบทดสอบที่มุ่งวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนทั่ว ๆ ไป ซึ่งสร้างโดยผู้เชี่ยวชาญ มีการวิเคราะห์และการปรับปรุงอย่างดีจนมีคุณภาพ มีมาตรฐาน กล่าวคือมีมาตรฐานในการดำเนินการสอบ วิธีการให้คะแนนและการแปลความหมายของคะแนน

สรุป ประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่นิยมใช้ประกอบด้วย แบบทดสอบความเรียง แบบทดสอบ ถูก-ผิด แบบทดสอบจับคู่ และแบบทดสอบแบบเลือกตอบซึ่งข้อสอบแบบทดสอบเลือกตอบเป็นข้อสอบที่ผู้วิจัยจะนำมาเป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพราะสามารถวัดได้ครอบคลุมเนื้อหา ตรวจสอบให้คะแนนง่าย มีความเป็นปรนัยสูงและสามารถนำผลการทดสอบมาวิเคราะห์และปรับปรุงให้ข้อสอบมีคุณภาพดีขึ้น ได้ง่ายกว่าแบบทดสอบอื่น

กล่าวโดยสรุป แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบ่งได้หลายประเภทขึ้นอยู่กับเกณฑ์ที่ใช้ในการจำแนก เช่นตามลักษณะการสร้างแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ แบบทดสอบมาตรฐานซึ่งสร้างจากผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและด้านวัดผลการศึกษา มีการหาคุณภาพเป็นอย่างดี ส่วนอีกประเภทหนึ่งคือแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้น เพื่อใช้ในการทดสอบในชั้นเรียน หรืออาจแบ่งตามเกณฑ์อื่น ๆ แตกต่างกันไปตามจุดประสงค์ที่ต้องการวัด ซึ่งแบบทดสอบแต่ละชนิดต่างมีข้อดีและข้อจำกัดแตกต่างกันไป ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้แบบทดสอบปรนัยแบบเลือกตอบ เนื่องจากแบบทดสอบดังกล่าวมีข้อดีหลายประการดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น และในบรรดาแบบทดสอบปรนัยทั้งหมด แบบทดสอบปรนัยแบบเลือกตอบจัดได้ว่าเป็นแบบทดสอบที่ดี (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2553, น. 85) ซึ่งสอดคล้องกับชัยฤทธิ์ ศิลาเดช (2559, น. 100) ที่กล่าวว่าข้อสอบแบบเลือกตอบเป็นแบบทดสอบที่นิยมใช้กันมาก สำหรับแบบทดสอบนี้มีความเป็นปรนัยสูงสามารถวัดความรู้ได้ทุกระดับพฤติกรรมของพุทธิพิสัย ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกแบบวัดผลสัมฤทธิ์แบบอัตนัยที่มีลักษณะเป็นแบบอิงกลุ่มเพื่อให้สอดคล้องกับแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาโดยใช้หลักการสอนรูปแบบของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาศึกษาปีที่ 6

2.8.4 จุดมุ่งหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นเครื่องมือสำคัญอันหนึ่งที่ใช้ประเมินผลการเรียนการสอน โดยเฉพาะการวัดสมรรถภาพทางสมองเป็นสิ่งสำคัญ จุดมุ่งหมายของการใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (บุญศรี พรหมมาพันธุ์ และนวลเสน่ห์ วงศ์เชิดธรรม, 2555, น. 223) มีดังนี้

1. เพื่อจัดตำแหน่งผู้เรียนเป็นการจัดผู้เรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ตามความสามารถ กล่าวคือผู้เรียนที่มีความสามารถใกล้เคียงกันไว้ด้วยกัน เพื่อประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมและสอดคล้องกับผู้เรียนแต่ละกลุ่ม การทดสอบเพื่อจัดตำแหน่งนั้น ต้องมีการทดสอบก่อนการเรียน

การสอน ในวิชานั้น ๆ ในทางการศึกษา จุดมุ่งหมายในการใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อจัดตำแหน่งนิยามใช้กันใน 2 ลักษณะ เพื่อการจัดจำแนก เช่น แยกผู้เรียนออกเป็นประเภทตามระดับคะแนน (A B C และ D) และเพื่อคัดออก

2. เพื่อตรวจสอบความก้าวหน้าของผู้เรียนเป็นการประเมินความก้าวหน้าของผู้เรียนเพื่อช่วยให้ผู้เรียนทราบศักยภาพของตนเองในขณะนั้น และใช้เป็นแนวทางให้ผู้เรียนพัฒนาพฤติกรรมต่าง ๆ ของตนเองทั้งด้านความรู้ ความสามารถ ลักษณะนิสัยและทักษะต่าง ๆ ให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

3. เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน การปรับปรุงการเรียนการสอนควรทำอย่างต่อเนื่อง อาจใช้เมื่อสิ้นสุดการสอนในแต่ละหน่วยย่อย ซึ่งเมื่อพบผู้เรียนคนใด ไม่ผ่านเกณฑ์ของแต่ละจุดประสงค์การเรียนรู้ ผู้สอนก็ควรจะได้ศึกษาว่าผู้เรียนมีข้อบกพร่องหรือจุดอ่อนในเรื่องใด จะได้ทำการแก้ไขข้อบกพร่อง จากนั้นจึงประเมินผลอีกครั้งหนึ่ง

สำหรับจุดมุ่งหมายของการใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อปรับปรุง การเรียนการสอนอาจจำแนกตามระยะเวลาของการวัดและการประเมินได้ 3 ระยะ ดังนี้

1. วัดและประเมินผลก่อนการเรียนการสอน มีจุดมุ่งหมายเพื่อหาสารสนเทศของผู้เรียน ในเบื้องต้นสำหรับไปจัดกระบวนการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับผู้เรียนตามแนวทางการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญประกอบด้วยการประเมิน

1.1 การประเมินความพร้อมและพื้นฐานของผู้เรียน

การประเมินความพร้อมและพื้นฐานของผู้เรียน เป็นการตรวจสอบความรู้ ทักษะและความพร้อมต่าง ๆ ของผู้เรียน ที่เป็นพื้นฐานของเรื่องใหม่ ๆ ที่ผู้เรียนต้องการเรียนโดยใช้วิธีการที่เหมาะสม แล้วนำผลการประเมินมาปรับปรุงซ่อมเสริมหรือเตรียมผู้เรียนให้มีความพร้อม และพื้นฐานพอเพียง ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนได้เป็นอย่างดี

1.2 การประเมินการรอบรู้ในเรื่องที่จะเรียนก่อนเรียน

การประเมินการรอบรู้ในเรื่องที่จะเรียนก่อนเรียน เป็นการประเมินผู้เรียนในเรื่องที่จะทำการสอน เพื่อตรวจสอบว่าผู้เรียน มีความรู้และทักษะในเรื่องที่จะเรียนนั้นมากน้อยเพียงไร เพื่อนำไปเป็นข้อมูลเบื้องต้นของผู้เรียนแต่ละคนว่าเริ่มต้นเรียนเรื่องนั้น ๆ โดยมีความรู้เดิมอยู่เท่าไรจะได้นำไปเปรียบเทียบกับผลการเรียนภายหลังการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนแล้ว ว่าเกิดพัฒนาการ หรือเกิดการเรียนรู้เพิ่มขึ้นหรือไม่เพียงไร ซึ่งทำให้ทราบถึงศักยภาพในการเรียนรู้ของผู้เรียนและประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอน ผู้สอนสามารถนำผลการประเมินไปใช้เป็นข้อมูลในการจัดเตรียมวิธีการจัดกิจกรรมการเรียน ให้สอดคล้องกับความรู้เดิมของผู้เรียนว่าจะจัดอย่างเข้มข้นหรือมากน้อยเพียงใด จึงทำให้แผนการเรียนรู้มีประสิทธิภาพสามารถทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และพัฒนาการต่าง ๆ ตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวังด้วยกันทุกคนได้ ในขณะที่ไม่ทำให้ผู้เรียนที่มี

ความรู้เดิมอยู่แล้ว เกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายและเสียเวลาเรียนในสิ่งที่ตนรู้แล้ว การประเมินความรอบรู้ก่อนเรียน มีขั้นตอนการปฏิบัติเหมือนกับการประเมินความพร้อมต่างกันเฉพาะความรู้ทักษะที่ประเมินเท่านั้น

2. การวัดและการประเมินผลระหว่างการเรียนการสอน มีจุดมุ่งหมายเพื่อตรวจสอบพัฒนาการของผู้เรียนว่า บรรลุตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ในการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ครูได้วางแผนไว้หรือไม่ ทั้งนี้สารสนเทศที่ได้จากการประเมินไปสู่การปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของผู้เรียน และส่งเสริม ผู้เรียนที่มีความรู้ความสามารถให้เกิดพัฒนาการสูงสุดตามศักยภาพ

3. การวัดและการประเมินผลเมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอน มีจุดมุ่งหมายเพื่อตรวจสอบความสำเร็จของผู้เรียน เมื่อผ่านการเรียนรู้ในช่วงเวลาหนึ่ง ว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวังหรือไม่ เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับผลการประเมินก่อนเรียนแล้ว ผู้เรียนเกิดพัฒนาการขึ้นมากน้อยเพียงไร ทำให้สามารถประเมินได้ว่าผู้เรียนมีศักยภาพในการเรียนเพียงไร และกิจกรรม การเรียนที่จัดขึ้นมีประสิทธิภาพในการพัฒนาผู้เรียนเพียงไร ข้อมูลจากการประเมินภายหลัง การเรียนสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้มากมาย ได้แก่

3.1 ปรับปรุงแก้ไขซ่อมเสริมผู้เรียนให้มีผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง หรือจุดประสงค์ของการเรียน

3.2 ปรับปรุงแก้ไขวิธีเรียนของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

3.3 ปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียน

การประเมินผลหลังเรียนนี้ ถ้าจะให้สอดคล้องกับการประเมินก่อนเรียน เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการของผู้เรียนสำหรับการวิจัยในชั้นเรียน ควรใช้วิธีการประเมินชุดเดียวกันหรือคู่ขนาน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2555, น. 13-18)

4. เพื่อให้การให้คำปรึกษาและแนะแนว เพื่อช่วยให้ครูแนะแนวมีข้อมูลที่เป็นความสามารถของผู้เรียนในด้านการเรียนว่าผู้เรียนเก่ง อ่อน หรือ ด้อย อย่างไร ซึ่งเป็นประโยชน์สำหรับ การวางแผน การศึกษาต่อและการประกอบอาชีพ โดยจะส่งเสริมให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จได้ นั่นก็คือการใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีจุดมุ่งหมายเพื่อการพยากรณ์นั่นเอง

5. เพื่อสรุปผลการเรียน มีจุดมุ่งหมายเพื่อสรุปผลการเรียน เมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอน เพื่อสรุปผลการเรียนรู้ของผู้เรียนทั้งระบบ และตัดสินผลคะแนน ได้-ตก กล่าวคือเป็น การประเมินผลเพื่อตรวจสอบผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนในการเรียนรายวิชาต่าง ๆ ตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปีและผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายภาค การประเมินผลนั้นนอกจากจะมีจุดประสงค์เพื่อการสรุป ตัดสินความสำเร็จของผู้เรียนในการเรียนรู้ รายปี รายภาค เป็นสำคัญแล้ว ยังใช้เป็นข้อมูลสำหรับปรับปรุงแก้ไขผู้เรียนที่ไม่ผ่านการประเมินผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของรายวิชา เพื่อให้ผู้เรียนเกิดพัฒนาการ

และมีผลการเรียนรู้ตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวังอย่างครบถ้วนสมบูรณ์ด้วย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2555, น. 18)

กล่าวโดยสรุป แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นเครื่องมือที่สำคัญของครูผู้สอนที่ใช้ในการประเมินผลการเรียนการสอน เช่น เพื่อจัดตำแหน่งผู้เรียน ตรวจสอบความก้าวหน้าของผู้เรียน ปรับปรุงการเรียนการสอนของครูให้คำปรึกษาแนะแนว และสรุปผลการเรียนเมื่อสิ้นสุด การเรียนการสอน ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งหวังให้แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลศึกษา ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาขึ้นใช้เป็นเครื่องมือวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.7.5 หลักการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้ครอบคลุมและถูกต้องตามหลักวิชานั้นมี หลักการสร้างแบบทดสอบดังนี้ (Hopkins & Antes, 1990, pp. 155)

1. ควรเขียนแบบทดสอบในระหว่าง หรือเพิ่งเสร็จสิ้นการเรียนการสอนในเรื่องนั้น ๆ เพราะจะทำให้ผู้เขียนแบบทดสอบยังจำและเข้าใจเนื้อหาเป็นอย่างดี
2. แบบทดสอบต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การศึกษาและตารางวิเคราะห์หลักสูตร
3. แบบทดสอบต้องถามในเรื่องที่มีความสำคัญ ไม่ถามในรายละเอียดปลีกย่อย หรือเรื่องที่ไม่ใช่แก่นสาระของเนื้อหา
4. แบบทดสอบต้องถามให้ผู้สอบตอบ โดยการสะท้อนถึงความรู้ที่ได้จากการศึกษา
5. การเลือกประเภทของแบบทดสอบต้องคำนึงว่า แบบทดสอบจะทำให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่ต้องการ (Needed Data) แบบทดสอบที่นำมาสอบต้องตรง (Straight For Wardly) กับสิ่งที่จะวัดให้มากที่สุด
6. ควรมีการศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบจากแหล่งความรู้ต่าง ๆ เช่น จาก แบบทดสอบมาตรฐาน คำสั่งต้องกะทัดรัด ชัดเจน ว่าจะให้ผู้สอบทำอะไร ตอบอย่างไร ใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายและถูกต้อง ไม่ควรลอกข้อความโดยตรงจากหนังสือมาสร้างเป็นแบบทดสอบ เพราะจะทำให้ผู้สอบตอบได้ง่าย
7. หลีกเลี่ยงข้อคำถามข้อใดข้อหนึ่งไปแนะคำตอบอีกข้อหนึ่ง
8. ควรมีการตรวจสอบ และวิจารณ์ข้อสอบโดยผู้สอนในรายวิชา หรือระดับชั้นเดียวกัน เพื่อปรับปรุงแบบทดสอบให้ดีขึ้น

นอกจากนี้ ฮีปกินและแอนทีส (Hopkins & Antes, 1990, pp. 168) ได้เสนอองค์ประกอบอื่น ๆ ที่ควรพิจารณาก่อนที่จะสร้างแบบทดสอบ ได้แก่ ความถี่ของการสอบ เช่น รายภาค รายเดือนหรือรายสัปดาห์ ระยะเวลาที่ใช้สอบ การกำหนดวันสอบ การให้คะแนนการแปลผลคะแนน การรวบรวมแบบทดสอบ กระบวนการทดสอบ เป็นต้น

กล่าวโดยสรุป การสร้างแบบทดสอบนั้น ผู้สร้างแบบทดสอบต้องคำนึงถึงหลักการสร้างหลายประการ เช่น ควรเขียนข้อสอบในระหว่างที่สอน แบบทดสอบต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ คำถามของแบบทดสอบต้องถามในเรื่องที่สำคัญ ไม่ถามเรื่องปลีกย่อย คำถามต้องสะท้อนถึงความรู้ที่ได้ศึกษามาในสิ่งที่ต้องการจะวัด ภาษาที่ใช้ต้องเข้าใจง่ายและกะทัดรัด คำชี้แจงต้องชัดเจน นอกจากนี้ต้องคำนึงถึงระยะเวลาที่ใช้สอบ การให้คะแนน และการแปลผลคะแนนด้วย

2.7.6 ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การสร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีขั้นตอนการสร้างสรุปได้ 3 ขั้นตอน ดังนี้ (บุญศรี พรหมมาพันธุ์ และนวลเสน่ห์ วงศ์เชิดธรรม, 2555, น. 221-223 และพิชิต ฤทธิ์จรูญ, 2555, น. 99 - 100)

ขั้นตอนที่ 1 การวางแผนสร้างแบบทดสอบ ประกอบด้วย

1. ศึกษาวิธีสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่ผู้สร้างแบบทดสอบ ต้องทำการศึกษาค้นคว้าวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่ามีแบบใดบ้าง แบบทดสอบแต่ละชนิดมีวิธีการสร้างและมีข้อดีข้อจำกัดอย่างไร

2. กำหนดจุดมุ่งหมายของการใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนจะเริ่มเขียนข้อคำถาม ผู้สร้างข้อคำถามจะต้องกำหนดจุดมุ่งหมายของการใช้แบบทดสอบให้ชัดเจนว่าจะวัดไปเพื่ออะไร จะได้เขียนข้อสอบให้เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายนั้น

3. กำหนดเนื้อหาและพฤติกรรม ที่ต้องการวัดในตารางวิเคราะห์หลักสูตร ผู้สร้างแบบทดสอบจะต้องกำหนด ขอบเขตเนื้อหา มาตรฐานการเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ และพฤติกรรมที่จะวัดในด้านพุทธิพิสัยได้แก่ ความรู้ ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ สังเคราะห์และประเมินค่า

4. กำหนดลักษณะของแบบทดสอบและส่วนอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสอบ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะเป็นแบบทดสอบอิงเกณฑ์หรืออิงกลุ่มก็ได้ ซึ่งลักษณะข้อสอบจะเป็นแบบปรนัยหรืออัตนัยก็ได้ หรือลักษณะข้อสอบเป็นทั้งปรนัยและอัตนัยรวมกันก็ได้ ทั้งนี้ผู้สร้างแบบทดสอบอาจใช้เกณฑ์ต่อไปกำหนดลักษณะข้อสอบ ซึ่งได้แก่

- 4.1 วัตถุประสงค์ของการวัดและประเมินผล
- 4.2 ระดับพฤติกรรมของการเรียนรู้ที่จะวัด
- 4.3 ลักษณะหรือคุณสมบัติผู้เข้าสอบ
- 4.4 จำนวนผู้เข้าสอบ
- 4.5 ระยะเวลาที่ใช้ในการสร้างแบบทดสอบ ดำเนินการสอบ และตรวจข้อสอบ
- 4.6 ความเป็นอิสระในการตอบ

ส่วนการกำหนดส่วนอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสอบ ได้แก่ ความยาวของแบบทดสอบ หรือจำนวนของข้อสอบและคะแนน ระยะเวลาที่ใช้ทำแบบทดสอบ วิธีดำเนินการสอบการตรวจให้คะแนน การแปลความหมายของคะแนน ตลอดจนค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่เกี่ยวข้อง

ขั้นตอนที่ 2 การลงมือสร้างข้อสอบ

1. ผู้สร้างแบบทดสอบลงมือสร้างแบบทดสอบ ตามรายละเอียดในตารางวิเคราะห์ข้อสอบ คำนึงถึงความยากของข้อสอบ ระยะเวลาที่ใช้สอบ คะแนนและการตรวจให้คะแนนด้วย
2. ตรวจสอบข้อสอบ ผู้สร้างต้องทบทวน แบบทดสอบเพื่อให้ข้อสอบที่สร้างขึ้นมานั้นมีความถูกต้อง ครบถ้วน ตามรายละเอียดที่กำหนดไว้ในตารางวิเคราะห์หลักสูตร แล้วจัดพิมพ์เป็นฉบับทดลองเพื่อนำไปใช้ต่อไป

ขั้นตอนที่ 3 การตรวจคุณภาพข้อสอบก่อนนำไปใช้

1. นำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและด้านการวัดผลการศึกษา จำนวน 3 - 5 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงด้านเนื้อหา (Content validity) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาว่าข้อสอบแต่ละข้อนั้นสร้างได้ถูกต้อง และเหมาะสมเพียงใด พิจารณาความสอดคล้องของข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ หรือเนื้อหา ตามตารางวิเคราะห์หลักสูตรหรือไม่ โดยใช้เกณฑ์การประเมิน ดังนี้

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์ข้อนั้น
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์ข้อนั้น
- 1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบไม่วัดจุดประสงค์ข้อนั้น

นำข้อสอบที่ได้หาค่าความสอดคล้อง IOC และคัดเลือกข้อสอบที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป จัดพิมพ์เป็นแบบทดสอบฉบับใหม่

2. ทดลองสอบ นำแบบทดสอบที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองสอบ (try out) กับนักเรียนที่มีลักษณะคล้ายคลึง หรือนักเรียนที่เพิ่งเคยเรียนในเรื่องนั้น ๆ จำนวนตั้งแต่ 30 คนขึ้นไป

3. วิเคราะห์หาคุณภาพข้อสอบ นำผลการสอบมาวิเคราะห์หาค่าความยาก และค่าอำนาจจำแนก เป็นรายข้อแล้วคัดเลือกข้อสอบที่ใช้ได้ คือ มีค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.20-0.80 และมีค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไปจากนั้นให้นำข้อสอบที่ได้คัดเลือกแล้วจัดพิมพ์เป็นแบบทดสอบฉบับใหม่ นำไปทดสอบกับนักเรียนที่มีลักษณะคล้ายคลึง หรือนักเรียนที่เพิ่งเคยเรียนในเรื่องนั้น ๆ จำนวนตั้งแต่ 30 คนขึ้นไป เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น

4. จัดพิมพ์เป็นแบบทดสอบฉบับจริงเพื่อนำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมายต่อไป

กล่าวโดยสรุป ขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบ คือ เริ่มจากการวางแผนการสร้าง การลงมือ และการตรวจเพื่อปรับปรุง หากพบว่าข้อสอบข้อใดไม่มีคุณภาพหรือมีคุณภาพไม่ดีพอ อาจต้องตัดทิ้ง

หรือปรับปรุงแก้ไขแบบทดสอบให้มีคุณภาพ แล้วจึงจัดทำเป็นแบบทดสอบฉบับจริงที่จะนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2.8 ความพึงพอใจ

2.8.1 ความหมายของความพึงพอใจ

ความพึงพอใจตรงกับภาษาอังกฤษว่า “Satisfaction” ได้มีผู้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้หลายประการ ดังนี้

มนตรี ฉะยมแหลม (2554, น. 7) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกมีความสุขเมื่อเราได้รับผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย (Goals) ความต้องการ (Want) หรือ แรงจูงใจ (Motivation)

ศุภศิริ โสมาเกตู (2554, น. 49) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความพึงพอใจหมายถึง ความรู้สึกนึกคิด หรือเจตคติของบุคคลที่มีต่อการทำงาน หรือการปฏิบัติกิจกรรมในเชิงบวก ดังนั้น ความพึงพอใจในการเรียนรู้ จึงหมายถึง ความรู้สึกพอใจ ชอบใจ ในการร่วมปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอน และต้องการดำเนินกิจกรรมนั้น ๆ จนบรรลุผลสำเร็จ

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2555, น. 130) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความพึงพอใจหมายถึง ความรู้สึกรวบรวมของบุคคลที่มีต่อการทำงานในทางบวก เป็นความสุขของบุคคลที่เกิดจากการปฏิบัติงาน และได้รับผลตอบแทน คือ ผลที่ความพึงพอใจที่ทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกกระตือรือร้น มีความมุ่งมั่นที่จะทำงานมีขวัญกำลังใจ สิ่งเหล่านี้มีผลต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการทำงาน รวมทั้งส่งผลต่อความสำเร็จและเป็นไปตามเป้าหมายขององค์กร

กิติมา ปริติติลล (2559, น. 321) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกพอใจในงานที่ทำ เมื่องานนั้นให้ประโยชน์ตอบแทนทางด้านวัตถุและทางจิตใจซึ่งสามารถตอบสนองความต้องการพื้นฐานของเขาได้

Good (1973, pp. 320) ได้ให้ความหมายไว้ว่า หมายถึง ระดับความรู้สึกพึงพอใจ ซึ่งเป็นผลจากความสนใจ และทัศนคติที่ดีของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ การศึกษาความพึงพอใจจะต้องศึกษาปัจจัยและองค์ประกอบที่เป็นสาเหตุแห่งความพึงพอใจเท่านั้น

จากความหมายดังกล่าว สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกหรือทัศนคติในทางที่ดีของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ความรู้สึกที่เกิดขึ้นจากการที่ได้รับการตอบสนองความต้องการของบุคคลทั้งด้านร่างกายและจิตใจ ทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกรัก ชอบ ยินดี และมีความสุข เมื่อกิจกรรมนั้น ๆ บรรลุเป้าหมายตามความต้องการของตนเอง

2.8.2 แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ

Maslow (1970, pp. 80, อ้างถึงใน สุนทร หลักคำ, 2557, น. 44) ได้เสนอทฤษฎีลำดับขั้นของความต้องการ เป็นทฤษฎีหนึ่งที่ได้รับ การยอมรับอย่างกว้างขวาง ซึ่งตั้งอยู่บนสมมติฐานที่ว่า "มนุษย์มีความต้องการอยู่เสมอไม่มีที่สิ้นสุดเมื่อความต้องการได้รับการตอบสนองความพึงพอใจอย่างใดอย่างหนึ่งแล้วต้องการสิ่งอื่น ๆ ก็จะเกิดขึ้นมาอีกความต้องการของคนเรานั้นอาจจะซ้ำซ้อนกันความต้องการอย่างหนึ่งอาจไม่ทันหมดไปความต้องการอีกอย่างหนึ่งอาจเกิดขึ้นได้" ความต้องการของมนุษย์มีลำดับขั้น ดังนี้

1. ความต้องการด้านร่างกาย (Physiological Needs) เป็นความต้องการพื้นฐานของมนุษย์เน้นสิ่งจำเป็นในการดำรงชีวิต ได้แก่ อาหาร อากาศ ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ความต้องการพักผ่อน ความต้องการทางเพศ
2. ความต้องการความปลอดภัย (Safety Needs) ความมั่นคงในชีวิต ทั้งที่เป็นอยู่ปัจจุบันและอนาคตความเจริญก้าวหน้า อบอุ่นใจ
3. ความต้องการทางสังคม (Social Needs) เป็นสิ่งจูงใจที่สำคัญต่อการเกิดพฤติกรรมความต้องการให้สังคมยอมรับตนเองเข้าเป็นสมาชิก ความต้องการเป็นมิตร ความรักจากเพื่อนร่วมงาน
4. ความต้องการมีฐานะ (Esteem Needs) มีความอยากเด่นในสังคม มีชื่อเสียงอยากให้บุคคลยกย่องสรรเสริญตนเอง อยากมีความเป็นอิสระ เสรีภาพ
5. ความต้องการที่จะประสบผลสำเร็จในชีวิต (Self-actualization Needs) เป็นความต้องการในระดับสูง อยากให้ตนเองประสบผลสำเร็จทุกอย่างในชีวิตซึ่งเป็นไปได้ยาก

2.8.3 การวัดความพึงพอใจ

เนื่องจากความพึงพอใจเป็นทัศนคติในทางบวกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง การจะวัดว่าบุคคลมีความรู้สึกพึงพอใจหรือไม่นั้น จึงมีความจำเป็นต้องใช้และสร้างเครื่องมือที่จะช่วยวัดทัศนคตินั้น ๆ ได้ซึ่งนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวไว้ ดังนี้

ชวลิต ชูกำแพง (2551, น. 112-113) ได้อธิบายถึงวิธีการวัดจิตพิสัยที่นิยม ดังนี้

1. การสังเกตเป็นการสังเกตการพูดการกระทำการเขียนของนักเรียนที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ครูต้องการวัด
2. การสัมภาษณ์ เป็นวิธีการที่ครูใช้พูดคุยกับนักเรียนในประเด็นที่ครูอยากรู้ ซึ่งอาจเป็นความรู้สึกทัศนคติของนักเรียนเพื่อนำสิ่งที่นักเรียนพูดออกมาแปลความหมายเกี่ยวกับลักษณะจิตพิสัยของนักเรียนได้ เช่น ครูอยากรู้ว่าเขาสนใจเรียนวิชาภาษาไทยหรือไม่เคยอ่านหนังสืออะไรดี ๆ บ้าง คำตอบของนักเรียนจะทำให้ครูประเมินได้ว่า มีความสนใจการเรียนวิชาภาษาไทยมากน้อยปานใด

3. การใช้แบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า เป็นเครื่องมือวัดทัศนคติ วัดความสนใจวัดคุณธรรมจริยธรรมไว้มากพอสมควรซึ่งครูคนอื่น สามารถนำไปใช้ได้ ถ้าเป็นแบบวัดทัศนคติ หรือวัดความสนใจจะมีรูปแบบการวัด 3 รูปแบบ คือ แบบของลิเคิร์ท แบบเธอร์สตัน แบบของออสกูด

แบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) แบบของลิเคิร์ท มีลักษณะสำคัญ 4 ประการ ดังนี้

ตารางที่ 2.3 เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามวัดความพึงพอใจ

ข้อความที่กล่าวในเชิงนิมิต (ทางบวก) (Positive Statements)		ข้อความที่กล่าวในเชิงนิเสธ (ทางลบ) (Negative Statements)	
มากที่สุด	5 คะแนน	มากที่สุด	1 คะแนน
มาก	4 คะแนน	มาก	2 คะแนน
ปานกลาง	3 คะแนน	ปานกลาง	3 คะแนน
น้อย	2 คะแนน	น้อย	4 คะแนน
น้อยที่สุด	1 คะแนน	น้อยที่สุด	5 คะแนน

2.8.4 การสร้างแรงจูงใจให้เกิดความพึงพอใจ

ศุภศิริ โสมาเกต (2554, น. 49) ได้ศึกษาแนวคิดของ Scott (1970, p. 157) และนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยเสนอแนวคิดในการสร้างแรงจูงใจในการทำงานมีลักษณะ ดังนี้

ลักษณะที่ 1 งานควรมีส่วนสัมพันธ์กับความปรารถนาส่วนตัว และความหมายต่อผู้ทำ

ลักษณะที่ 2 งานต้องมีการวางแผนและวัดสำเร็จได้โดยใช้ระบบการทำงาน และการควบคุมที่มีประสิทธิภาพ เพื่อให้ได้ผลในการสร้างสิ่งจูงใจ ภายในเป้าหมายของงานต้องมีความภูมิใจในการทำงานโดยตรง งานนั้นสามารถทำให้สำเร็จได้

การนำแนวคิดมาใช้เพื่อสร้างแรงจูงใจให้เกิดความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนการสอนมีแนวทาง ดังนี้

1. ศึกษาความต้องการ ความสนใจของผู้เรียน และระดับความสามารถหรือพัฒนาการตามวัยของผู้เรียน
2. วางแผนการสอนอย่างเป็นกระบวนการ และประเมินผลอย่างมีประสิทธิภาพ

3. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและกำหนดเป้าหมายในการทำงาน สะท้อนผลงานและทำงานร่วมกันได้

จากแนวคิดพื้นฐานดังกล่าวแล้ว เมื่อนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนครูผู้สอนจะต้องมีบทบาทสำคัญในการจัดกิจกรรม วิธีการ สื่อ อุปกรณ์ที่เอื้อต่อการเรียนรู้ เพื่อตอบสนองความพึงพอใจให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียน จนบรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอนในแต่ละครั้ง โดยให้ผู้เรียนได้รับผลตอบแทนจากการเรียนรู้ในแต่ละครั้ง โดยเฉพาะผลตอบแทนภายใน หรือรางวัลภายในที่เป็นความรู้สึกของผู้เรียน เช่น ความรู้สึกถึงความสำเร็จของตนเมื่อสามารถเอาชนะความยุ่งยากต่าง ๆ ได้ทำให้เกิดความภาคภูมิใจ ความมั่นใจ ส่วนผลตอบแทนภายนอก เช่น คำชมเชย คະแนนผลสัมฤทธิ์ที่น่าพอใจ ตลอดจนได้รับการยกย่องชมเชยจาก พ่อ แม่ ผู้ปกครอง และบุคคลอื่น

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจในการเรียนเกิดจากปัจจัยทั้งภายในและภายนอก ซึ่งครูจะต้องเป็นผู้กระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจเพื่อจะนำไปสู่เป้าหมาย เมื่อเกิดความพึงพอใจจะเกิดผลที่ดีต่อการเรียนรู้ผลดี หรือนำพองานไปสู่ความพึงพอใจทำให้งานที่ทำประสบผลสำเร็จ ความพึงพอใจ คือ ความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งต่าง ๆ ในสิ่งที่เกิดจากการได้รับตอบสนองในสิ่งที่ตนเองคาดหวังไว้ เป็นไปตามคาดหวัง จนทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น

2.8.5 หลักและเกณฑ์ความพึงพอใจ

บุญชม ศรีสะอาด (2556, น. 99-103) ได้อธิบายว่าแบบวัดที่เป็นแบบมาตราส่วนประมาณข้างขึ้นกับว่า จะมีกี่ระดับและเป็นข้อความเชิงนิมิตาน (Positive Scale) หรือข้อความเชิงนิเสธ (Negative Scale) กรณีข้อความเชิงนิมิตาน เช่น "วิชาสังคมศึกษาเป็นวิชาที่ช่วยพัฒนาสังคม" หรือ "วิชาสังคมศึกษาเป็นวิชาที่เรียนสนุก" (ในแบบวัดความพึงพอใจที่มีต่อวิชาพลศึกษา) จะตรวจให้คะแนนคำตอบด้านบวกเป็นค่าสูงด้านลบเป็นค่าต่ำ ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ตรวจให้ 5 คะแนน
เห็นด้วย	ตรวจให้ 4 คะแนน
ไม่แน่ใจ	ตรวจให้ 3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ตรวจให้ 2 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ตรวจให้ 1 คะแนน

กรณีข้อความเชิงนิเสธ เช่น “วิชาสังคมศึกษาเป็นวิชาที่น่าไปใช้ประโยชน์ได้น้อย” หรือ “พอจะถึงชั่วโมงเรียนสังคมศึกษาก็จะรู้สึกไม่อยากจะเรียน” (ในแบบวัดเจตคติที่มีต่อวิชาสังคมศึกษา) จะตรวจให้คะแนนกับกับกับคะแนนที่เป็นแบบนี้มัน กล่าวคือ จะให้คะแนนคำตอบ ด้านบวกเป็นค่าต่ำ ด้านลบเป็นค่าสูง

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ตรวจให้ 1 คะแนน
เห็นด้วย	ตรวจให้ 2 คะแนน

ไม่แน่ใจ	ตรวจให้ 3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ตรวจให้ 4 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ตรวจให้ 5 คะแนน

มาตราส่วนประมาณค่าที่มีคำตอบในลักษณะอื่นเช่นมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด จะตรวจให้คะแนนโดยใช้ระบบกันนี้ ในการใช้แบบวัดชนิดมาตราส่วนประมาณค่า นั้น ผู้วิจัยอาจต้องการรายงานผลของการตอบของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแต่ละข้อหรือแต่ละด้าน (ซึ่งต่างก็ประกอบไปด้วยหลาย ๆ ข้อ) ว่ามีความเห็นอยู่ในระดับใด กรณีเช่นนี้จะต้องหาค่าเฉลี่ยของกลุ่ม ในแต่ละข้อ (หรือแต่ละด้าน) แล้วแปลความหมายค่าเฉลี่ยอีกทีในการแปลความหมายนั้นจะใช้เกณฑ์ซึ่งเป็นระบบเดียวกันกับระบบการตรวจให้คะแนนถ้าระบบการให้คะแนนตรงกับอธิบายมาแล้วจะใช้เกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ยของกลุ่ม ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00	แปลความหมายว่า	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50	แปลความหมายว่า	มาก
ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50	แปลความหมายว่า	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50	แปลความหมายว่า	น้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50	แปลความหมายว่า	น้อยที่สุด

สมนึก ภัททิยธนี (2556, น. 64) ได้อธิบายว่าแบบวัด (Scale) ใช้วัดกับคุณลักษณะบางอย่างที่มีความลึกซึ้งกว่าแบบสอบถาม ผลการตอบแต่ละข้อจะได้คะแนนแน่นอน (ไม่มีการตอบผิด) ระดับ ที่กำหนดให้เช่นคะแนน 5 ระดับเป็น 1 2 3 4 และ 5 คะแนน

การหาความเที่ยงตรงของแบบมาตราส่วนประมาณค่าเครื่องมือรวบรวมข้อมูลแบบมาตราส่วนประมาณค่าควรมีคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Constant Validity) ในด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาพิจารณาโดยนำเครื่องมือที่พร้อมทั้งนิยามของตัวแปรที่มุ่งวัด กรณีที่มีคำอธิบายสิ่งที่วัดรวมทั้งการจำแนกเป็นประเภทย่อยนำเอารายละเอียดดังกล่าวผู้เชี่ยวชาญในสิ่งที่วัดนั้นพิจารณาตัดสินเป็นรายข้อไป โดยอาจใช้วิธีเดียวกันกับวิธีตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบ อิงเกณฑ์ด้านความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง พิจารณาค่าสัมประสิทธิ์อย่างง่าย ระหว่างคะแนนที่ได้จากการตอบเครื่องมือที่สร้างขึ้นนี้กับคะแนนที่ได้จากเครื่องมือเป็นมาตรฐานที่วัดในสิ่งเดียวกันซึ่งมีผู้สร้างไว้แล้วถ้าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายดังกล่าวมีค่าสูงคือ 0.70 ขึ้นไป ก็นับว่ามีความเที่ยงตรงการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดแบบ มาตราส่วนประมาณค่ามีวิธีหาความเชื่อมั่น (Reliability) หลายวิธีในที่นี้จะกล่าวถึงเฉพาะวิธีของ ครอนบาค (Cronbach) ซึ่งเสนอวิธีหาความเชื่อมั่นที่สามารถใช้กับเครื่องมือที่ไม่ได้ตรวจให้คะแนนเป็น 0 กับ 1 โดยตัดแปลง จากสูตร KR - 20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kudcr-Richardson) ซึ่งใช้กับแบบทดสอบแบบเลือกตอบที่ให้คะแนน 1 สำหรับคำตอบที่ถูกและ 0

สำหรับคำตอบที่ผิดเงื่อนไขดังสูตรทำให้สูตร KR - 20 ไม่เหมาะสมสำหรับเครื่องมือที่ไม่ได้ตรวจคะแนนเป็น 1 กับ 0 ค่าความเชื่อมั่นที่หาตามวิธีของ ครอนบาค (Cronbach) เรียกว่า สัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) เหมาะสำหรับเครื่องมือที่เป็น มาตรการส่วนประมาณค่าจากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวกับการวัดความพึงพอใจ พบว่าความสามารถวัดได้หลายวิธี ได้แก่ การสัมภาษณ์ การสังเกต แบบสอบถามและแบบมาตราส่วนประมาณค่า ซึ่งในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยใช้วิธีการวัดความพึงพอใจแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ของลิเคิร์ต (Likert) สร้างเป็นแบบวัดชนิดปลายปิดมี 5 ระดับเพื่อวัดความพึงพอใจในการเรียนรู้ทั้งนี้เพราะแบบมาตราส่วนประมาณค่ามีลักษณะที่สำคัญ คือ มีระดับความเข้มข้นให้เลือกตอบระดับที่ตอบมีทั้งด้านบวกและด้านลบ และสามารถแปลงผลการตอบเป็นคะแนนที่สามารถจัดความรู้สึกเชิงปริมาณได้

สรุปได้ว่าความพึงพอใจ คือ ทัศนคติในทางบวกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งประกอบด้วย 2 ปัจจัยคือปัจจัยกระตุ้น (Motivation Factor) และปัจจัยค้ำจุน (Hygiene Factor)

2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.9.1 งานวิจัยในประเทศ

วชิระ จวงด้วง (2550, น. 79) ได้ศึกษาผลการพัฒนาชุดฝึกทักษะวิชาพลศึกษา เรื่อง การเล่นฟุตบอลขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดมาบข่า (มาบข่าวิทยาคาร) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาระยอง เขต 1 ผลการวิจัยพบว่า ชุดฝึกทักษะวิชาพลศึกษาที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ดังนี้ คือ ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับกีฬาฟุตบอล (82.50/89.50) และเจตคติของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดฝึกทักษะวิชาพลศึกษาเรื่องการเล่นฟุตบอลขั้นพื้นฐาน อยู่ในระดับมาก

ประวิทย์ นิสังรัมย์ (2550, น. 87) ได้ศึกษาผลรายงานการพัฒนาการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษา โดยใช้แบบฝึกทักษะกีฬาฟุตบอลขั้นพื้นฐาน รายวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา (พลศึกษา) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนบ้านดงมัน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศรีนครินทร์ เขต 1 ผลการศึกษาพบว่า 1) ผลการพัฒนาแบบฝึกทักษะกีฬาฟุตบอลขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ 80.03/84.92 2) ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะกีฬาฟุตบอลขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ผลการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะกีฬาฟุตบอลขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่

ระดับ .05 4) ความคิดเห็นของนักเรียนที่เรียนวิชาพลศึกษาด้วยแบบฝึกทักษะกีฬาฟุตบอลขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อยู่ในระดับมาก

ไพโรจน์ บัวสาย (2551, น. 98) ได้ศึกษาผลรายงานการพัฒนาทักษะกีฬาฟุตบอล โดยใช้สื่อประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 โรงเรียนบ้านอังกูญเสกแอ (ประดิษฐ์ราษฎร์สามัคคี) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา สุรินทร์ เขต 1 ผลการวิจัยพบว่า 1) แบบฝึกทักษะกีฬาฟุตบอลกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.92/80.88 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่ตั้งไว้ 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างเรียน มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 86.65 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 3) ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้วิชาฟุตบอล โดยใช้แบบฝึกทักษะกีฬาฟุตบอล มีค่าเท่ากับ 0.63 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าเพิ่มขึ้นร้อยละ 63 4) นักเรียนมีความพึงพอใจในการเรียนวิชาฟุตบอล อยู่ในระดับมาก

กิตติ พูนสุข (2551, น. 75) ได้ศึกษาผลการพัฒนาแบบฝึกทักษะขั้นพื้นฐาน เรื่อง กีฬาฟุตบอล กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านบะ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต 2 ผลการวิจัยพบว่า 1) แบบฝึกทักษะขั้นพื้นฐาน เรื่อง กีฬาฟุตบอล กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพ 82.12/81.24 เป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะขั้นพื้นฐาน เรื่อง กีฬาฟุตบอล กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านบะ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต 2 ปีการศึกษา 2551 สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3) ความสามารถด้านทักษะขั้นพื้นฐานทางกีฬาฟุตบอลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านบะ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต 2 ปีการศึกษา 2551 อยู่ในระดับดี และ 4) ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านบะ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต 2 ปีการศึกษา 2551 ที่มีต่อแบบฝึกทักษะขั้นพื้นฐาน เรื่อง กีฬาฟุตบอล กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อยู่ในระดับมากที่สุด

ดัด นาคกระแสร (2551, น. 98) ได้ศึกษาผลการใช้แบบฝึกเสริมทักษะ เรื่อง กีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านไม้ตะเคียน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ลำพูน เขต 2 ผลการศึกษาพบว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะ เรื่อง กีฬาฟุตบอล ที่สร้างขึ้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.62/85.10 ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด คือ 80/80 แสดงว่าแบบฝึกเสริมทักษะ เรื่อง กีฬาฟุตบอลที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพสามารถนำไปพัฒนาผู้เรียนได้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของการใช้แบบฝึกเสริมทักษะ เรื่อง กีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนเรียน ได้คะแนน 301 คะแนนและหลังเรียนได้คะแนน 434 คะแนน มีความก้าวหน้าเฉลี่ย 7.82 คิดเป็นร้อยละ 26.08 แสดงให้เห็นว่าแบบฝึกเสริมทักษะ เรื่อง กีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สามารถพัฒนาการเรียนรู้ให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกเสริมทักษะ เรื่อง กีฬาฟุตบอล โดยในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.80 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ นักเรียนมีความพึงพอใจระดับมากที่สุดทุกประเด็น แสดงว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะ เรื่อง กีฬาฟุตบอล มีความพึงพอใจต่อแบบฝึกเสริมทักษะ เรื่อง กีฬาฟุตบอลมากที่สุด แสดงว่าแบบฝึกเสริมทักษะเรื่อง กีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีประสิทธิภาพ สามารถนำไปพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนได้และผู้เรียนยังมีความพึงพอใจมากที่สุดที่ได้เรียนโดยใช้แบบฝึกที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้น

อภิรักษ์ ภูผาดาว (2552, น. 78) ได้ศึกษาผลการพัฒนาแบบฝึกทักษะ เรื่อง การเล่นฟุตบอล กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนหนองสอพิตยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาฬสินธุ์ เขต 1 ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ เรื่อง การเล่นฟุตบอล กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เท่ากับ 88.83/88.97 สูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ ดัชนีประสิทธิผลของแบบฝึกทักษะ เรื่อง การเล่นฟุตบอล กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่าเท่ากับ 0.7534 แสดงว่านักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้น 0.7534 หรือคิดเป็นร้อยละ 75.34 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน หลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะเรื่องการเล่นฟุตบอล กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะ เรื่อง การเล่นฟุตบอล อยู่ในระดับมากที่สุด

อัมภรณ์ พัทธพร (2552, น. 76-79) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ ทักษะปฏิบัติ และเจตคติต่อการเรียนสาระนาฏศิลป์ เรื่อง พื้นฐานนาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปากับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ ผลการวิจัยปรากฏว่า 1) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติมีประสิทธิภาพเท่ากับ 88.57/86.28 และ 83.45/79.72 ตามลำดับ ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ 2) ดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติมีดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.7785 และ 0.6773 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียน คิดเป็นร้อยละ 77.85 และ 67.73 ตามลำดับ 3) นักเรียนที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) นักเรียนที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา มีทักษะปฏิบัติสูงกว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ และสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทาง

สถิติที่ระดับ .01 5. นักเรียนที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบชิปปา มีเจตคติต่อสาระนาฏศิลป์สูงกว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สมจิตร์ ศรีทวงษ์ (2553, น. 63-99) ได้ศึกษา การพัฒนาความสามารถด้านการวาดภาพระบายสีด้วยการจัดกิจกรรมที่เน้นทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของแฮร์โรว์ (Harrow) กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะสาระทัศนศิลป์ เพื่อพัฒนาการจัดกิจกรรมที่เน้นทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของแฮร์โรว์ (Harrow) เรื่องการวาดภาพระบายสี กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระทัศนศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมที่เน้นทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของแฮร์โรว์ (Harrow) เรื่องการวาดภาพระบายสี เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมที่เน้นทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของแฮร์โรว์ (Harrow) เรื่องการวาดภาพระบายสี กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า แผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของแฮร์โรว์ (Harrow) เรื่องการวาดภาพระบายสี กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระทัศนศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 8 แผน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การวาดภาพระบายสี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 30 ข้อ แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมที่เน้นทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของแฮร์โรว์ (Harrow) เรื่องการวาดภาพระบายสี กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระทัศนศิลป์ ที่เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ โรงเรียนเล็งถ่อนโนนสมบูรณ์ อำเภอลำทะเมนชัย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการศึกษาค้นคว้าปรากฏว่า การจัดกิจกรรมที่เน้นทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของแฮร์โรว์ (Harrow) เรื่องการวาดภาพระบายสี กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระทัศนศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 85.79 /82.112. มีความพึงพอใจในระดับมาก ($X = 3.82$) แสดงว่าการจัดกิจกรรมที่เน้นทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของแฮร์โรว์ (Harrow) เรื่องการวาดภาพระบายสี กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระทัศนศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ ประสิทธิผล สามารถแก้ปัญหาและพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ได้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร กิจกรรมที่เน้นทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของแฮร์โรว์ (Harrow) จึงมีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เกิดประโยชน์ สูงสุดแก่ผู้เรียนต่อไป

กาศ คำวัฒน์ (2554, น. 87) ได้ศึกษาผลการพัฒนาแบบฝึกทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล ประกอบวีดิทัศน์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาลปากพนัง 2 สังกัดเทศบาลเมืองปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ผลการวิจัยพบว่า ผลการหาประสิทธิภาพมีค่าเท่ากับ 82.10/81.17 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้ ผลการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลัง

เรียนสูงกว่าก่อนเรียน ความคิดเห็นของนักเรียนหลังได้รับการสอนโดยรวม พบว่า นักเรียนเห็นด้วยในระดับมากที่สุด

ราชิต ศักดิ์วิเศษ (2557, น. 78) ได้ศึกษา การพัฒนาชุดฝึกทักษะกีฬาฟุตบอล กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษา และพลศึกษา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะกีฬาฟุตบอล กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษา และพลศึกษา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วย ชุดฝึกทักษะกีฬาฟุตบอล กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาก่อนเรียนและหลังเรียน 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วย ชุดฝึกทักษะกีฬาฟุตบอล กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษา และพลศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ นักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/1 โรงเรียนบ้านนาน้อย จำนวน 20 คน โดยการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ 1) ชุดฝึกทักษะกีฬาฟุตบอล 2) แผนการจัดการเรียนรู้ตามชุดฝึกทักษะกีฬาฟุตบอล 3) แบบประเมินทักษะปฏิบัติ 4) แบบทดสอบผล สัมฤทธิ์ทางการเรียน 5) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละค่าส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน ค่าเฉลี่ย ค่า E1/E2 และการทดสอบ (t-test) ผลการวิจัยพบว่า 1) ชุดฝึกทักษะกีฬาฟุตบอลมีประสิทธิภาพเท่ากับ 86.80/ 85.33 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) ความพึงพอใจของนักเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.69 อยู่ในระดับมากที่สุด

ณิชากร เทศกุล (2560, น. 84) ได้ศึกษา รายงานการพัฒนาชุดแบบฝึกทักษะกีฬาฟุตบอล กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1) เพื่อพัฒนาชุดแบบฝึกทักษะกีฬาฟุตบอล กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษา และพลศึกษา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ชุดแบบฝึกทักษะกีฬาฟุตบอล กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 3) เพื่อหาดัชนีประสิทธิผลของชุดแบบฝึกทักษะกีฬาฟุตบอล กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้ชุดแบบฝึกทักษะกีฬาฟุตบอล กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มตัวอย่างของการศึกษาครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 จำนวน 38 คน โรงเรียนขุนหาญ วิทยาสรรค์ อำเภอขุนหาญ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม Cluster Random Sampling เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย 1) ชุดแบบฝึกทักษะกีฬาฟุตบอลและแผนการจัดการเรียนรู้ วิชาพลศึกษา (ฟุตบอล) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 13 ชุด 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชนิดเลือกตอบ 4

ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ มีค่าความยาก .47 - .73 ค่าอำนาจจำแนก .27 - .73 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .91 3) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้ชุดแบบฝึกทักษะกีฬาฟุตบอล กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 20 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก .20 - .75 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .917 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบ t-test แบบ Dependent Samples ผลการศึกษาพบว่า 1) ชุดแบบฝึกทักษะกีฬา ฟุตบอล กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 88.28 / 90.07 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนรู้โดยใช้ชุดแบบฝึกทักษะกีฬาฟุตบอล กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 3) ดัชนีประสิทธิผลของชุดแบบฝึกทักษะกีฬาฟุตบอล กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีค่าเท่ากับ 0.83 คิดเป็นร้อยละ 83 ซึ่งนักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 83 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 4) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้ชุดแบบฝึกทักษะกีฬาฟุตบอล กลุ่มสาระการเรียนรู้ สุขศึกษาและพลศึกษา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.44

จากการศึกษางานวิจัยสรุปได้ว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างให้ผู้เรียน เกิดทักษะปฏิบัติ นั้น ต้องออกแบบการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติ บนพื้นฐานของสถานการณ์จริง หรือเหตุการณ์สมมติที่กำหนดให้ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ สถานการณ์จริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวิชาที่ต้องการเน้นทักษะปฏิบัติ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นทักษะปฏิบัติกีฬาฟุตบอลเบื้องต้น เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนที่เน้นทักษะปฏิบัติให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นและเป็นพื้นฐานสำหรับการศึกษาระดับสูงต่อไป

2.9.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Lawrey (1987, pp. 817) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลการใช้แบบฝึกทักษะปฏิบัติกับนักเรียนระดับ 1 ถึงระดับ 3 จำนวน 15 คน ผลปรากฏว่า 1) แบบฝึกทักษะเป็นเครื่องมือที่ช่วยนักเรียนในการเรียนรู้ 2) นักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกทักษะปฏิบัติมีคะแนนการทดสอบหลังทำแบบฝึกทักษะมากกว่าคะแนนก่อนทำแบบฝึก

Krieger (1982, pp. 231) ได้ทำการวิจัยเรื่อง วิธีการวัดผลปฏิบัติการโดยพัฒนาแบบสอบถาม เพื่อวัดทักษะปฏิบัติและเปรียบเทียบกับแบบสอบถามปฏิบัติแล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียน จำนวน 34 คน ผลการวิจัยพบว่า แบบสอบถามและแบบสอบถามปฏิบัติมีความสัมพันธ์

กันอย่างมีนัยสัมพันธ์ทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ 0.76 ดังนั้นแบบสอบข้อเขียนจึงสามารถใช้วัดความรู้เกี่ยวกับทักษะในการปฏิบัติการทดลองได้

Polvino (2011, pp. 1322) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ของประสิทธิผลของการใช้ วิดีโอเทป ในการวิเคราะห์การเรียนรู้ทักษะปฏิบัติกีฬาโบว์ลิ่ง โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อ 1) เพื่อวิจัยถึงประสิทธิผลของการใช้วิดีโอเทปในการวิเคราะห์การเรียนรู้การเคลื่อนไหว 2) เพื่อวิจัยถึงประสิทธิผลของการใช้เทคนิคการใช้ภาพประกอบ ในการชี้แนะ การวิเคราะห์ โดยวิดีโอเทป นักศึกษาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้เป็นนักศึกษาหญิงระดับวิทยาลัย จำนวน 79 คน ซึ่งลงทะเบียน วิชาโบว์ลิ่งเบื้องต้น จำนวน 3 กลุ่ม ทุกกลุ่มใช้การสอนแบบอธิบายและสาธิตการสอนทักษะปฏิบัติตามแนวคิดทฤษฎีในกลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่มได้รับการเสริมโดยใช้การวิเคราะห์ด้วยวิดีโอเทป แต่ในกลุ่มที่ใช้เทคนิคการใช้ภาพประกอบเสริมเข้าไปด้วย เพื่อเป็นการชี้แนะการวิเคราะห์ความสามารถในการแสดงออก ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ ครั้ง ๆ ละ 50 นาที แบ่งกลุ่มทดลองโดยใช้คะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม และคะแนนรวมของการโยนโบว์ลิ่ง ลูกแรก คะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม และคะแนนของการโยนลูกแรกรวมกันของกลุ่ม จะถูกบันทึกเอาไว้ เมื่อสิ้นสุดของแต่ละ 4 คาบ และการเล่น 4 เกมติดต่อกันใน 1 สัปดาห์ จะนำมารวมกันเพื่อใช้เขียน รูปแบบการเรียนรู้ของแต่ละกลุ่ม คะแนนที่ได้รับจากการทดลองสามเกมสุดท้ายของแต่ละคนในคาบที่ 4 จะถูกนำมาวิเคราะห์ทางสถิติ โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 และใช้ค่าที่ทดสอบการพัฒนาของแต่ละกลุ่ม ผลการทดลองพบว่า 1) ทุกกลุ่มมีการพัฒนาขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ 2) วิธีการที่ใช้ในแต่ละกลุ่มให้ผลเท่ากัน 3) ไม่มีความแตกต่างกันในระหว่างกลุ่ม 4) กลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่ม ปรากฏว่ามีรูปแบบการเรียนรู้ที่คล้ายคลึงกัน กลุ่มควบคุมพบว่ามีความทักษะปฏิบัติและประสบการณ์เพิ่มขึ้นเล็กน้อย

Baker (2012, pp. 602) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของความแตกต่างของความเร็วของวิดีโอเทปในการให้ข้อมูลย้อนกลับ และระดับของความเร็วในการรับรู้ที่มีต่อทักษะปฏิบัติในความสามารถในการแสดงออกเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวแบบง่าย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 8 – 12 จำนวน 60 คน ก่อนทดลองมีการทดสอบความเร็วในการรับรู้ เพื่อแบ่งกลุ่มออกเป็นกลุ่มที่มีการรับรู้สูงและต่องานที่ใช้ในการทดลองคือ การขึ้นสกรู จากการวิจัยพบว่านักเรียนซึ่งมีคะแนนการรับรู้สูง มีการปฏิบัติ มากกว่ากลุ่มที่มีคะแนนการรับรู้ต่ำและผลการศึกษพบว่านักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับแบบช้าและ แบบธรรมดา ปฏิบัติงานได้สูงกว่ากลุ่มควบคุม แต่ไม่มีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่ม กลุ่มที่ได้รับ ข้อมูลย้อนกลับแบบช้าและแบบธรรมดา

John (2016, pp. 933) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลการวิเคราะห์จากการเห็นด้วยตนเอง 2 วิธี ในการปฏิบัติทักษะการโยนลูกเบสบอลโดยใช้นักศึกษาที่เล่นเป็นผู้โยน (Pitcher) จากทีมเบสบอลของ มหาวิทยาลัยลาบามา จำนวน 18 คน ประกอบด้วยคนที่ถนัดมือขวา 9 คน ถนัดมือซ้าย 9 คน และ ได้รับการทดสอบครั้งแรกสำหรับการโยน เพื่อความเร็วและความแม่นยำโดยเครื่องมือซึ่งผู้

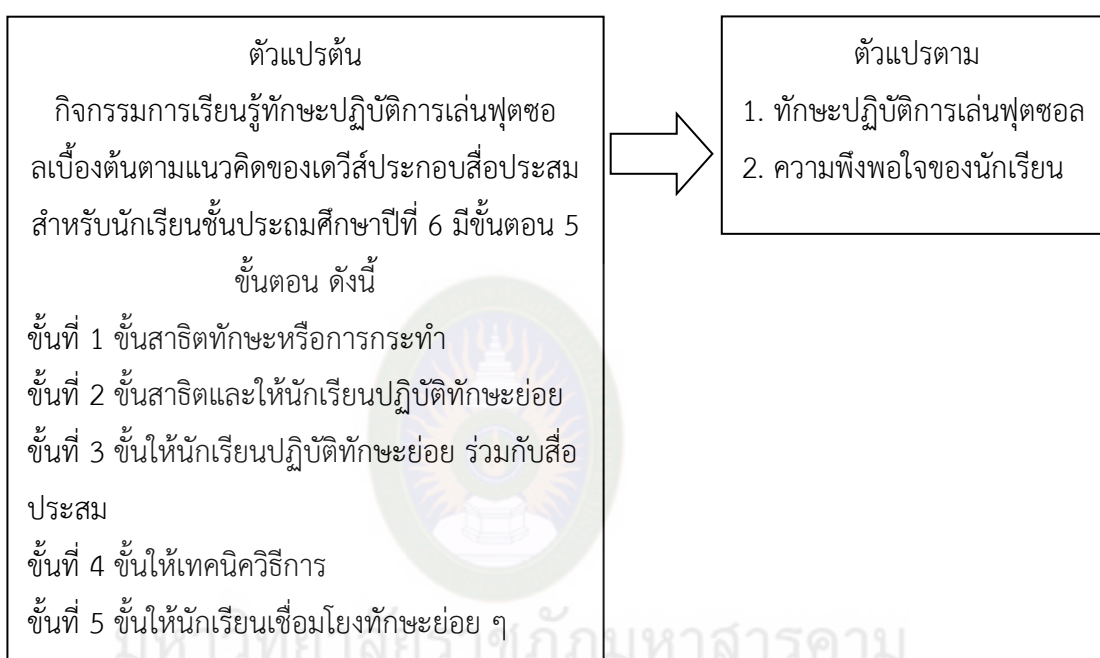
ทดลองเป็น ผู้ออกแบบและจะถูกรวมให้เข้ากลุ่มการทดลอง 3 กลุ่ม เท่ากัน กลุ่มที่ 1 ประกอบด้วยคนที่ถนัดมือขวา และมือซ้ายอย่างละ 3 คน ให้ดูการโยนของตนเอง จากวิดีโอเทป ในขณะที่ดูนั้นผู้ถูกทดลองจะกรอรายการ (Checklist) ซึ่งคิดขึ้นโดยผู้ทดลองและทำให้มีความแม่นยำตรง โดยสมาคมผู้ฝึกสอนการโยน ผู้ถูกทดลองจะได้รับการสอนล่วงหน้า ให้รู้จักการ แก่ไขข้อบกพร่องการโยนของตนเอง กลุ่มที่ 2 ใช้กล้องถ่ายภาพ (Sequence Camera Pictures) วิเคราะห์ตนเองแทนการใช้วิดีโอเทป กลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มควบคุมทดสอบเฉพาะครั้งแรกกับครั้งสุดท้ายเท่านั้น การทดลองใช้เวลา 2 เดือน ผู้ถูกทดลองจะได้รับการทดสอบ และผลที่ได้จะถูกนำไปวิเคราะห์ทางสถิติโดยใช้การวัดของลินด์ควิสต์แบบที่ 3 (Lindquist Type 3) ผลจากการวิจัยพบว่า ในเรื่องของความเร็วจากคะแนนการทดสอบ ครั้งแรกและครั้งหลังของผู้โยน ทั้งหมดมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ผู้โยนทั้งหมดมีพัฒนาการในเรื่องของความเร็วอย่างมีนัยสำคัญ จากคะแนนทดสอบครั้งแรกและครั้งหลัง กลุ่มที่ใช้วิดีโอเทปและกล้องถ่ายภาพมีพัฒนาการในเรื่องของความแม่นยำรวมทั้งกลุ่มที่ถนัดมือขวาทั้งหมด จากการทดสอบค่าที่ พบว่า กลุ่มที่ถนัดมือขวา และให้ข้อมูลย้อนกลับจากกล้องถ่ายภาพ มีการพัฒนาในเรื่องของความแม่นยำมากที่สุด

Malina (2019, pp. 143) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับที่แตกต่างกันที่มีต่อทักษะปฏิบัติในกิจกรรมความเร็วและความแม่นยำในการขว้างลูกบอลไปยังเป้ากลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนหญิง ระดับมัธยมศึกษา อายุระหว่าง 14-16 ปี จำนวน 55 คน แบ่งเป็น 5 กลุ่ม ๆ ละ 11 คน ทดลองฝึกขว้าง ลูกบอลไปยังเป้าเป็นเวลา 4 สัปดาห์ ๆ ละ 3 วัน ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับ เกี่ยวกับเรื่องความเร็ว มีแนวโน้มว่า ทักษะทางด้านความเร็วดีกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับข้อมูลย้อนกลับ ใน ทำนองเดียวกัน กลุ่มที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับความแม่นยำ ก็มีแนวโน้มทักษะทางด้านความ แม่นยำ กลุ่มที่ไม่ได้รับข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับความแม่นยำ

จากการศึกษางานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบทักษะปฏิบัติเป็นการเน้นให้ผู้เรียนมีความตั้งใจและเน้นการฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดความชำนาญ และภาคภูมิใจในผลงานตนเอง ซึ่งเป็นไปตามหลักการและทฤษฎีของเดวิสที่ว่าทักษะส่วนใหญ่จะประกอบไปด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมากการฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นได้ก่อน แล้วค่อยเชื่อมโยงเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ดีและรวดเร็วขึ้น การจัดการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูผู้จัดการเรียนการสอนจะต้องบริหารจัดการกับเวลาในแต่ละครั้งให้มีความเหมาะสมกับเนื้อหา ใช้หลักการความยืดหยุ่นตามความยากง่ายของเนื้อหา ซึ่งเป็นปัจจัยที่จะช่วยให้กระบวนการจัดการเรียนการสอนบรรลุตามเป้าหมาย และสามารถนำไปพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างเต็มศักยภาพมากยิ่งขึ้น

2.10 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการพัฒนาทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยใช้แนวคิดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ ดังแผนภาพที่ 2.1

ภาพที่ 2.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการเกี่ยวกับประชากร และกลุ่มตัวอย่าง ตัวแปรที่ศึกษา แบบแผนการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยการเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมายการวิจัย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. แบบแผนที่ใช้ในการวิจัย
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล
7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 กลุ่มเป้าหมายการวิจัย

กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลทุ่งมน อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 33 คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยจำแนกตามลักษณะของการใช้ ดังนี้

- 3.2.1 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 10 แผน ๆ รวม 16 ชั่วโมง
- 3.2.2 แบบประเมินทักษะปฏิบัติ โดยใช้แบบประเมิน (Rubric Score)
- 3.2.3 แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ
- 3.2.4 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้แบบสอบถาม มาตรฐานประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ

3.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือการวิจัยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนมีรายละเอียดดังนี้

3.3.1 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิส ประกอบสื่อประสม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

การสร้างแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิส ประกอบสื่อประสม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นเครื่องมือใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ การเล่นฟุตบอลเบื้องต้น จำนวน 10 แผน 16 ชั่วโมงมีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

1) ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิส การวัดผลประเมินผลด้านทักษะการเล่นฟุตบอลเบื้องต้น แนวคิดเกี่ยวกับพัฒนาการทางด้านทักษะปฏิบัติ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และเนื้อหาวิชาพลศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในการส่งเสริมการเรียนรู้ด้านทักษะการเล่นฟุตบอลเบื้องต้น

2) วิเคราะห์ตัวชี้วัดสาระการเรียนรู้และจัดทำโครงสร้างรายวิชากลุ่มสาระการเรียนรู้ สุขศึกษา และพลศึกษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

3) ศึกษาและวิเคราะห์ หลักการ แนวคิด ทฤษฎี การจัดการเรียนการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิส เพื่อพัฒนาทักษะการเล่นฟุตบอลเบื้องต้น

4) จัดทำโครงสร้างรายวิชาและหน่วยการเรียนรู้

5) สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิส จำนวน 10 แผน รวม 16 ชั่วโมง ดังตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 เนื้อหาในการจัดทำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เรื่อง การเล่นฟุตบอลเบื้องต้นเวลาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้

แผนการจัด การเรียนรู้ที่	เรื่อง	จุดประสงค์การเรียนรู้	สาระ/มาตรฐาน ตัวชี้วัด	เวลาทดลอง (ชั่วโมง)
1	ประวัติของกีฬาฟุตบอล และการเตรียมความพร้อม และการอบอุ่นร่างกาย	1. นักเรียนอธิบายความพร้อม และการอบอุ่นร่างกายกีฬาฟุตบอลได้ 2. นักเรียนปฏิบัติทักษะความพร้อม และ การอบอุ่นร่างกายกีฬา ฟุตบอลได้	มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกมเล่นกีฬา	1
2	การสร้างความคุ้นเคยกับลูกฟุตบอล	1. นักเรียนอธิบายการสร้างความคุ้นเคยกับลูกฟุตบอลได้ 2. นักเรียนปฏิบัติทักษะการสร้างความคุ้นเคยกับลูกฟุตบอลได้ 3. นักเรียนมีความมุ่งมั่นในการเรียน เป็นผู้นำผู้ตามที่ดี มีความรับผิดชอบ	มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย เล่นกีฬา	1
3	การเตะลูกฟุตบอล	1. นักเรียนอธิบายการเตะลูกฟุตบอลได้ 2. นักเรียนปฏิบัติทักษะการเตะลูกฟุตบอลได้	มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม เล่นกีฬา	1

(ต่อ)

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

แผนการจัด การเรียนรู้ที่	เรื่อง	จุดประสงค์การเรียนรู้	สาระ/มาตรฐาน ตัวชี้วัด	เวลาทดลอง (ชั่วโมง)
4	การเลี้ยงลูกฟุตบอล	<p>3. นักเรียนมีความมุ่งมั่นในการเรียน เป็นผู้นำผู้ตามที่ดี มีความรับผิดชอบ</p> <p>1. นักเรียนอธิบายการเลี้ยงลูกฟุตบอลได้</p> <p>2. นักเรียนปฏิบัติทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอลได้</p> <p>3. นักเรียนมีความมุ่งมั่นในการเรียน เป็นผู้นำผู้ตามที่ดี มีความรับผิดชอบ</p>	<p>มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย</p> <p>การเล่นเกม เล่นกีฬา</p>	2
5	การส่งลูกฟุตบอล	<p>1. นักเรียนอธิบายทักษะการส่งลูกฟุตบอล การรับลูกฟุตบอลได้</p> <p>2. นักเรียนปฏิบัติทักษะการส่งลูกฟุตบอล การรับลูกฟุตบอลได้</p> <p>3. นักเรียนมีความมุ่งมั่นในการเรียน เป็นผู้นำผู้ตามที่ดี มีความรับผิดชอบ</p>	<p>มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย</p> <p>การเล่นเกม เล่นกีฬา</p>	2

(ต่อ)

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

แผนการจัด การเรียนรู้ที่	เรื่อง	จุดประสงค์การเรียนรู้	สาระ/มาตรฐาน ตัวชี้วัด	เวลาทดลอง (ชั่วโมง)
6	การหยุดลูกฟุตบอล	1. นักเรียนอธิบายทักษะการหยุดลูกฟุตบอลได้ 2. นักเรียนปฏิบัติทักษะการหยุดลูกฟุตบอลได้ 3. นักเรียนมีความมุ่งมั่นในการเรียน เป็นผู้นำผู้ตามที่ดี มีความรับผิดชอบ	มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหวกิจกรรมทางกาย การเล่นเกม เล่นกีฬา	2
7	การเตะลูกฟุตบอล	1. นักเรียนอธิบายการเตะลูกฟุตบอลได้ 2. นักเรียนปฏิบัติทักษะการเตะลูกฟุตบอลได้ 3. นักเรียนมีความมุ่งมั่นในการเรียน เป็นผู้นำผู้ตามที่ดี มีความรับผิดชอบ	มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหวกิจกรรมทางกาย การเล่นเกม เล่นกีฬา	2
8	การยิงประตู	1. นักเรียนอธิบายทักษะการยิงประตูได้ 2. นักเรียนปฏิบัติทักษะการยิงประตูได้ 3. นักเรียนมีความมุ่งมั่นในการเรียน เป็นผู้นำผู้ตามที่ดี มีความรับผิดชอบ	มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหวกิจกรรมทางกาย การเล่นเกม เล่นกีฬา	2

(ต่อ)

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

แผนการจัด การเรียนรู้ที่	เรื่อง	จุดประสงค์การเรียนรู้	สาระ/มาตรฐาน ตัวชี้วัด	เวลาทดลอง (ชั่วโมง)
9	การปฏิบัติตามกฎ กติกาการแข่งขัน	1. นักเรียนอธิบายการ เล่นเป็นทีม การ ปฏิบัติตามกฎ กติกา การแข่งขัน ได้ 2. นักเรียนปฏิบัติทักษะ การเล่นเป็นทีม การ ปฏิบัติตามกฎ กติกา การแข่งขัน ได้ 3. นักเรียนมีความมุ่งมั่น ในการเรียน เป็นผู้นำ ผู้ตามที่ดี มีความ รับผิดชอบ	มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะใน การเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม เล่น กีฬา	2
10	การเล่นเป็นทีม	1. นักเรียนอธิบายการ เล่นเป็นทีมได้ 2. นักเรียนปฏิบัติทักษะ การเล่นเป็นทีมได้ 3. นักเรียนมีความมุ่งมั่น ในการเรียน เป็นผู้นำผู้ ตามที่ดี มีความ รับผิดชอบ	มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะใน การเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม เล่น กีฬา	1
รวม				16

6) นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นเสนอต่อที่อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสม และความเป็นไปได้ระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน การวัดผลประเมินผล และพิจารณาให้ข้อเสนอแนะ

7) นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เสนอผู้เชี่ยวชาญทางด้านการเรียนการสอนพลศึกษา จำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย

7.1) นายอภิรักษ์ ภูผาดาว วุฒิการศึกษา ปริญญาโท ค.ม. (การบริหารการศึกษา) ผู้อำนวยการสถานศึกษา วิทยาลัยนาฏศิลปพิเศษ โรงเรียนคำชมพู่ท่าเรือสมบูรณวิทย์ ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา

7.2) นายกิตติศักดิ์ ศรีธา วุฒิการศึกษา ปริญญาโท ค.ม. (บริหารการศึกษา) ตำแหน่งครูวิทยฐานะชำนาญ ครูผู้สอนวิชาพลศึกษา โรงเรียนบ้านด่อน อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา

7.3) นางหทัยกานต์ ศรีธา วุฒิการศึกษา ปริญญาโท ค.ม. (บริหารการศึกษา) ตำแหน่งครูวิทยฐานะชำนาญ ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัย

7.4) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมาน เอกพิมพ์ วุฒิการศึกษา ปริญญาเอก ศษ.ด. (หลักสูตรและการเรียนการสอน) ตำแหน่งอาจารย์ประจำสาขาหลักสูตรและการเรียนการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา

7.5) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพศาล วรคำ วุฒิการศึกษา ปริญญาเอก กศ.ด. (สาขาวิจัยและประเมินผล) ตำแหน่งอาจารย์ประจำสาขาการวิจัยและประเมินผล คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านสถิติ การวิจัย และด้านการวัดและประเมินผล

เพื่อตรวจสอบความถูกต้องทางภาษา ความตรงเชิงเนื้อหา ความเหมาะสม ความสอดคล้อง และความเป็นไปได้ระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน และการวัดการประเมินผล โดยผู้เชี่ยวชาญลงความเห็นและให้คะแนนตามเกณฑ์การให้คะแนน โดยมีเกณฑ์พิจารณาตามวิธีของลิเคอร์ท (Likert's Scale) ซึ่งลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยกำหนดค่าน้ำหนักคะแนน ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 103)

5	หมายถึง ระดับความเหมาะสมมากที่สุด
4	หมายถึง ระดับความเหมาะสมมาก
3	หมายถึง ระดับความเหมาะสมปานกลาง
2	หมายถึง ระดับความเหมาะสมน้อย
1	หมายถึง ระดับความเหมาะสมน้อยที่สุด

และพิจารณาระดับคุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามผลการแปลผลค่าเฉลี่ย ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 103)

ค่าเฉลี่ย	4.51 - 5.00	หมายถึง ระดับความเหมาะสมมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.51 - 4.50	หมายถึง ระดับความเหมาะสมมาก

ค่าเฉลี่ย	2.51 – 3.50	หมายถึง ระดับความเหมาะสมปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	1.51 - 2.50	หมายถึง ระดับความเหมาะสมน้อย
ค่าเฉลี่ย	1.00 – 1.50	หมายถึง ระดับความเหมาะสมน้อยที่สุด

8) ผู้เชี่ยวชาญได้ประเมินผลระดับความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยมีเกณฑ์ค่าเฉลี่ยระดับ 3.51 ขึ้นไป ซึ่งผลการประเมินคุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.92 อยู่ในระดับความเหมาะสมมากที่สุด (ภาคผนวก ค) ทำการปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ แล้วเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบและพิจารณาให้ความเห็นอีกครั้งหนึ่ง

9) นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงสมบูรณ์แล้วไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มเป้าหมายต่อไป

3.3.2 แบบประเมินทักษะปฏิบัติ

การสร้างแบบประเมินทักษะปฏิบัติชนิดรูบริก (Rubric) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นเครื่องมือใช้เก็บข้อมูลทักษะการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นที่ผู้เรียนได้ปฏิบัติตามขั้นตอนของกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

1) ศึกษาคำอธิบายรายวิชา มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด เนื้อหาวิชาพลศึกษาจากหลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551

2) ศึกษาเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสร้างเครื่องมือวัดผลการสร้างเกณฑ์การประเมิน แบบประเมินผลแบบมาตราส่วนประมาณค่า การให้คะแนนโดยใช้เกณฑ์การให้คะแนน

3) กำหนดหัวข้อคำสั่งให้ปฏิบัติงาน เพื่อวัดทักษะการเล่นฟุตบอลเบื้องต้น

4) กำหนดขอบเขตในรายละเอียดการประเมิน ดังนี้

4.1) ประเมินนักเรียนเป็นรายบุคคลจากกลุ่มเป้าหมาย

4.2) ผู้วิจัยและผู้เรียนร่วมกันประเมิน

5) กำหนดเกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินทักษะการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นชนิดรูบริก (Rubric) ที่สอดคล้องและเหมาะสมกับงานวิจัย

6) สร้างแบบประเมินทักษะการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นนักเรียนตามขอบข่ายที่กำหนด ดังนี้

แบบประเมินทักษะปฏิบัติกีฬาฟุตบอล (ตัวอย่าง)

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2/2563

เรื่อง การอบอุ่นร่างกาย (20 คะแนน)

วิธีการให้คะแนนการทดสอบ

1. การอบอุ่นร่างกายถูกต้องตามที่กำหนดไว้
2. ท่าทางในการอบอุ่นร่างกาย

3. การให้คะแนน มีดังนี้

3.1 การหมุนข้อมูลและข้อเท้า	2 คะแนน
3.2 การหมุนแขน	2 คะแนน
3.3 การหมุนคอ	2 คะแนน
3.4 การโยกตัวไปด้านข้าง ซ้าย - ขวา	2 คะแนน
3.5 การยกเข้าสูง	2 คะแนน
3.6 การก้มตัวปลายมือแตะพื้น	2 คะแนน
3.7 การก้มแตะสลับปลายเท้า ซ้าย - ขวา	2 คะแนน
3.8 การกระโดดตบ	2 คะแนน
3.9 การกระโดดตบได้ขา	2 คะแนน
3.10 การวิ่ง	2 คะแนน

4. การผ่านเกณฑ์ คิดเป็นร้อยละ 80

เกณฑ์การให้คะแนนการปฏิบัติ

ประเด็นการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน			น้ำหนัก/ ความสำคัญ
	2	1	0	
การอบอุ่นร่างกาย	ท่าทางการปฏิบัติถูกต้อง	ท่าทางการปฏิบัติบกพร่อง	ท่าทางการปฏิบัติไม่ถูกต้อง	2
1. การหมุนข้อมูลและข้อเท้า	ปฏิบัติถูกต้อง	ปฏิบัติบกพร่อง	ปฏิบัติไม่ถูกต้อง	2
2. การหมุนแขน	การบริหารร่างกายเป็นไป	เล็กน้อย การบริหารร่างกาย	การบริหารร่างกายไม่	2
3. การหมุนคอ	เป็นไป	บริหารร่างกาย	ร่างกายไม่	2
4. การโยกตัวไปด้านข้างซ้าย-ขวา	ตามกิจกรรมฝึก	ไม่เป็นไปตาม	เป็นไปตาม	2
5. การยกเข้าสูง	ครบสมบูรณ์	กิจกรรมฝึก	กิจกรรมฝึกไม่	2
6. การก้มตัวปลายมือแตะพื้น			ครบสมบูรณ์	2
7. การก้มแตะสลับปลายเท้า ซ้าย - ขวา				2
8. การกระโดดตบ				2
9. การกระโดดตบได้ขา				2
10. การวิ่ง				2
คะแนนรวม				20

เกณฑ์การประเมิน

ได้คะแนน	15 – 20	=	ดี
	9 – 14	=	พอใช้
	1 – 8	=	ปรับปรุง

การผ่านเกณฑ์การประเมินนักเรียนต้องได้คะแนน 10 คะแนน ขึ้นไป

7) นำแบบประเมินทักษะการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นชนิดรูบริก (Rubric) ที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมและให้ข้อเสนอแนะทางด้านเกณฑ์การวัดและการให้คะแนน

8) ปรับปรุงแก้ไขแบบประเมินชิ้นงานตามข้อเสนอแนะของที่อาจารย์ปรึกษางานวิจัย แล้วนำไปเสนอผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรการสอนและการวัดประเมินผล จำนวน 5 ท่าน เพื่อประเมินความสอดคล้องของทักษะปฏิบัติกับผลการเรียนรู้ โดยใช้สูตร IOC (สมนึก ภัททิยธนี, 2555, น. 167) เพื่อคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องแล้วเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.60 ขึ้นไป โดยใช้เกณฑ์การประเมินผล ดังนี้

+ 1	เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นวัดตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้
0	เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นวัดตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้
-1	เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นวัดไม่ตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้

9) วิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามของแบบประเมินทักษะการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ซึ่งผลการประเมินพบว่า ดัชนีความสอดคล้อง IOC มีค่าระหว่าง 0.80 – 1.00

10) ปรับปรุงแก้ไขแบบประเมินทักษะการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นนักเรียนให้สมบูรณ์แล้วนำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมายที่กำหนดเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับใช้ในการสะท้อนผลการทดลอง

3.3.3 การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบอิงเกณฑ์ มีขั้นตอนการดำเนินการ ดังนี้

1) ศึกษาหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามหลักสูตรแกนกลางปี พ.ศ. 2551

2) ศึกษาทฤษฎี หลักการและวิธีการสร้างแบบทดสอบปรนัยวัดความรู้จากเอกสารหลักสูตรและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2559, น. 146 – 150)

3) วิเคราะห์เนื้อหาและผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง โดยพิจารณาจากความสำคัญของการเรียนรู้ที่คาดหวังให้ครอบคลุมเนื้อหา

4) สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบอิงเกณฑ์ชนิดปรนัยเลือกตอบ 4 ตัวเลือก โดยมีแนวคิดในการสร้างให้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง สร้างจำนวน 60 ข้อ โดยวัดความรู้ ความจำ ความเข้าใจ และต้องการใช้จริง 30 ข้อ เพื่อนำมาใช้ในการทดสอบ มีเกณฑ์การให้คะแนน คือ ตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิด ไม่ตอบ หรือตอบเกิน 1 ตัวเลือก ให้ 0 คะแนน ดังตารางที่ 3.2

ตารางที่ 3.2 จำนวนข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ออกและใช้จริง

แผนการจัดการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบที่ออก	ข้อสอบที่ใช้จริง
1. ประวัติของฟุตบอลและการเตรียมความพร้อมและการอบอุ่นร่างกาย	<ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนอธิบายประวัติความเป็นมาของกีฬาฟุตบอลได้ 2. นักเรียนอธิบายความพร้อม และการอบอุ่นร่างกายกีฬาฟุตบอลได้ 3. นักเรียนปฏิบัติทักษะความพร้อม และการอบอุ่นร่างกายกีฬาฟุตบอลได้ 4. นักเรียนมีความมุ่งมั่นในการเรียน เป็นผู้ตามที่ดี มีความรับผิดชอบ 	4	2
2. การสร้างความคุ้นเคยกับลูกฟุตบอล	<ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนอธิบายการสร้างความคุ้นเคยกับลูกฟุตบอล ได้ 2. นักเรียนปฏิบัติทักษะการสร้างความคุ้นเคยกับลูกฟุตบอล ได้ 3. นักเรียนมีความมุ่งมั่นในการเรียน เป็นผู้ตามที่ดี มีความรับผิดชอบ 	3	2
3. การเตะลูกฟุตบอล	<ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนอธิบายการเตะลูกฟุตบอลได้ 2. นักเรียนปฏิบัติทักษะการเตะลูกฟุตบอลได้ 3. นักเรียนมีความมุ่งมั่นในการเรียน เป็นผู้ตามที่ดี มีความรับผิดชอบ 	7	3

(ต่อ)

ตารางที่ 3.2 (ต่อ)

แผนการจัดการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบ ที่ออก	ข้อสอบ ที่ใช้จริง
4. การเลี้ยงลูกฟุตบอล	<ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนอธิบายการเลี้ยงลูกฟุตบอลได้ 2. นักเรียนปฏิบัติทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอลได้ 3. นักเรียนมีความมุ่งมั่นในการเรียน เป็นผู้นำผู้ตามที่ดี มีความรับผิดชอบ 	7	4
5. การส่งลูกฟุตบอล	<ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนอธิบายทักษะการส่งลูกฟุตบอล การรับลูกฟุตบอลได้ 2. นักเรียนปฏิบัติทักษะการส่งลูกฟุตบอล การรับลูกฟุตบอลได้ 3. นักเรียนมีความมุ่งมั่นในการเรียน เป็นผู้นำผู้ตามที่ดี มีความรับผิดชอบ 	7	4
6. การหยุดลูกฟุตบอล	<ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนอธิบายทักษะการหยุดลูกฟุตบอลได้ 2. นักเรียนปฏิบัติทักษะการหยุดลูกฟุตบอลได้ 3. นักเรียนมีความมุ่งมั่นในการเรียน เป็นผู้นำผู้ตามที่ดี มีความรับผิดชอบ 	7	4
7. การเตะลูกฟุตบอล	<ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนอธิบายการสร้างการเตะลูกฟุตบอลได้ 2. นักเรียนปฏิบัติทักษะการเตะลูกฟุตบอลได้ 3. นักเรียนมีความมุ่งมั่นในการเรียน เป็นผู้นำผู้ตามที่ดี มีความรับผิดชอบ 	7	3
8. การยิงประตู	<ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนอธิบายทักษะการยิงประตูได้ 2. นักเรียนปฏิบัติทักษะการยิงประตูได้ 3. นักเรียนมีความมุ่งมั่นในการเรียน เป็นผู้นำผู้ตามที่ดี มีความรับผิดชอบ 	7	4

(ต่อ)

ตารางที่ 3.2 (ต่อ)

แผนการจัดการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบ ที่ออก	ข้อสอบ ที่ใช้จริง
9. การปฏิบัติตามกฎ กติกากการแข่งขัน	1. นักเรียนอธิบายการปฏิบัติตามกฎ กติกาก การแข่งขัน ได้ 2. นักเรียนปฏิบัติทักษะการปฏิบัติตามกฎ กติกากการแข่งขัน ได้ 3. นักเรียนมีความมุ่งมั่นในการเรียน เป็นผู้นำผู้ ตามที่ดี มีความรับผิดชอบ	3	2
10. การเล่นเป็นทีม	1. นักเรียนอธิบายการเล่นเป็นทีมได้ 2. นักเรียนปฏิบัติทักษะการเล่นเป็นทีมได้ 3. นักเรียนมีความมุ่งมั่นในการเรียน เป็นผู้นำผู้ ตามที่ดี มีความรับผิดชอบ	3	2
รวม		60	30

5) นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มาปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่
ปรึกษาวิทยานิพนธ์ แล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญเพื่อประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบ กับผลการ
เรียนรู้ที่คาดหวัง ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม จำนวน 5 ท่าน เพื่อประเมินความสอดคล้องระหว่าง
ข้อสอบกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง โดยใช้สูตร IOC (สมนึก ภัททิยธนี, 2555, น. 167) เพื่อ
คำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องแล้วเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.60 ขึ้นไป โดย
ใช้เกณฑ์การประเมินผล ดังนี้

- + 1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นวัดตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นวัดตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นวัดไม่ตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้

6) วิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามของแบบทดสอบกับผลการเรียนรู้ที่
คาดหวัง ซึ่งผลการประเมินพบว่า ดัชนีความสอดคล้อง IOC มีค่าระหว่าง 0.80 – 1.00 (ภาคผนวก ค)

7) นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ได้รับพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญไปทดลองใช้
(Try-out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลปิยวรรณ อำเภอกมลาไสย จังหวัด
กาฬสินธุ์ จำนวน 35 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

8) นำกระดาษคำตอบตรวจสอบเพื่อนำผลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบเป็นรายข้อ โดยวิธีของเบรนนัน (Brennan) (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 87) โดยมีเกณฑ์ของค่าอำนาจจำแนกที่ใช้ได้ ตั้งแต่ 0.20 ถึง 1.00 ผลการประเมินพบว่าค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.20 – 0.75 คัดเลือกข้อสอบที่เข้าเกณฑ์ไว้ใช้จำนวน 30 ข้อ และนำไปหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับด้วยวิธีของโลเวท (Lovett) ซึ่งพบว่ามีความเชื่อมั่น 0.88 (ภาคผนวก ค)

9) จัดพิมพ์แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฉบับสมบูรณ์เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยต่อไป

3.3.4 การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

1) ศึกษาเนื้อหาสาระ แนวคิดจากเอกสารที่เกี่ยวกับการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของบุญชม ศรีสะอาด (2556, น. 100)

2) ศึกษาวิธีการสร้างเครื่องมือแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 103) ดังนี้

5	หมายถึง	มีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มากที่สุด
4	หมายถึง	มีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มาก
3	หมายถึง	มีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ปานกลาง
2	หมายถึง	มีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้น้อย
1	หมายถึง	มีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้น้อยที่สุด

และพิจารณาระดับคุณภาพของแบบสอบถามวัดความพึงพอใจตามเกณฑ์การแปลผลค่าเฉลี่ยดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 103)

4.51 - 5.00	หมายถึง	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด
3.51 - 4.50	หมายถึง	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก
2.51 - 3.50	หมายถึง	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง
1.51 - 2.50	หมายถึง	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย
1.00 - 1.50	หมายถึง	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

3) เขียนข้อความที่จะถามเป็นข้อความที่เกี่ยวกับความรู้สึกของผู้ตอบเป็นไปในทางบวกเป็นข้อความที่กระชับ เข้าใจง่าย ชัดเจน สร้าง จำนวน 30 ข้อ ต้องการจริงจำนวน 20 ข้อ

4) นำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น เสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสมและนำมาปรับปรุงแก้ไขตาม

ข้อเสนอแนะแล้วนำมาเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม จำนวน 5 ท่าน เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและประเมินความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามวัดความพึงพอใจต่อการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ซึ่งมีเกณฑ์การประเมินดังนี้ (สมนึก ภัททิยธนี, 2555, น. 167)

+1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นวัดได้ตรงตามพฤติกรรมชี้วัดความพึงพอใจต่อการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้

0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นวัดได้ตรงตามพฤติกรรมชี้วัดความพึงพอใจต่อการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้

-1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นไม่วัดได้ตรงตามพฤติกรรมชี้วัดความพึงพอใจต่อการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้

5) นำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีค่า IOC ผ่านเกณฑ์ ซึ่งมีค่าตั้งแต่ 0.60 ขึ้นไปจึงจะถือว่าผ่านการประเมิน ซึ่งผลการประเมินพบว่ามีค่า IOC ระหว่าง 0.80 – 1.00 (ภาคผนวก ค)

6) จัดพิมพ์แบบสอบถามวัดความพึงพอใจต่อการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3.4 แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ผู้วิจัยจึงใช้แบบแผนการวิจัยครั้งนี้โดยใช้แบบแผน การวิจัยแบบกลุ่มเดียวสอบก่อนและสอบหลัง (One Group Pre-test Post-test Design) โดยมีแบบแผนการศึกษา ดังตารางที่ 3.3 ดังนี้ (ภาควิชาวิจัยและพัฒนาศึกษา, 2552, น. 39)

ตารางที่ 3.3 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	Pre-test	Treatment	Post-test
ทดลอง	T ₁	X	T ₂

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการทดลอง

T ₁	หมายถึง	การทดสอบก่อนการจัดการเรียนรู้
X	หมายถึง	การจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้
T ₂	หมายถึง	การทดสอบหลังการจัดการเรียนรู้

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง รูปแบบการทดลองกลุ่มเดียวมีการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (One Group Pretest – Posttest Design) ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ เรื่อง การเล่นฟุตบอลเบื้องต้น ตามแนวคิดของเดวีส์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ดำเนินการกับกลุ่มตัวอย่างตามลำดับ ดังนี้

3.5.1 ทำการทดสอบก่อนเรียนกับกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบทดสอบก่อนเรียน

3.5.2 ดำเนินการจัดการเรียนรู้โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ จำนวน 16 ชั่วโมง ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้โดยกำหนดหัวข้อคำสั่งให้ปฏิบัติงาน เพื่อประเมินทักษะการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นของนักเรียนทุกแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้เกณฑ์วัดทักษะการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3.5.3 หลังการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ครบทั้ง 16 ชั่วโมง ทำการทดสอบหลังเรียนกับกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบทดสอบหลังเรียน และแจกแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

3.5.4 นำข้อมูลที่ได้จากการทดลองไปทำการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับต่อไป

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยนำผลคะแนนจากแบบประเมินทักษะการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่างมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติมีรายละเอียด ดังนี้

3.6.1 วิเคราะห์ค่าประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) ตามเกณฑ์ 80/80

3.6.2 วิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามเกณฑ์ร้อยละ 80 วิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะปฏิบัติกับเกณฑ์ร้อยละ 80 โดยใช้ค่าที (t-test แบบ One Samples)

3.6.3 เเคราะห์ความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

3.7 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.7.1 สถิติพื้นฐาน ได้แก่

3.7.1.1 ร้อยละ (Percentage) (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 104) โดยใช้สูตร ดังนี้

$$\text{สูตร } p = \frac{f}{N} \times 100 \quad (3-1)$$

เมื่อ p แทน ร้อยละ

f แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ

N แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

3.7.1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 123) โดยใช้สูตร ดังนี้

$$\text{สูตร } \bar{X} = \frac{\sum x}{N} \quad (3-2)$$

เมื่อ \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย

N แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม

$\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดของในกลุ่ม

3.7.1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 126) มีสูตร ดังนี้

$$\text{สูตร } S.D = \sqrt{\frac{N(\sum x^2) - (\sum x)^2}{N(N-1)}} \quad (3-3)$$

เมื่อ S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

X แทน คะแนนแต่ละตัว

N แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม

$\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดของในกลุ่ม

3.7.2 สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

3.7.2.1 ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับลักษณะที่วัด (Item-Objective Congruence Index) โดยใช้วิธีของโรวินेलลี (Rovinelli) และแฮมเบิลตัน (R.K.Hambleton) โดยใช้สูตรดังนี้ (ไพศาล วรคำ, 2552, น. 257)

$$\text{สูตร IOC} = \frac{\sum R}{N} \quad (3-4)$$

เมื่อ IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์หรือระหว่างจุดประสงค์กับเนื้อหา
$\sum R$	แทน	ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

3.7.2.2 การหาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการใช้วิธีของเบรนแนน (Brennan) คำนวณโดยใช้สูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 105)

$$\text{สูตร B} = \frac{U}{N_1} - \frac{L}{N_2} \quad (3-5)$$

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKAM UNIVERSITY

เมื่อ B	แทน	ค่าอำนาจจำแนก
U	แทน	จำนวนผู้สอบผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูกต้อง
L	แทน	จำนวนผู้สอบไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูกต้อง
N_1	แทน	จำนวนผู้สอบผ่านเกณฑ์
N_2	แทน	จำนวนผู้สอบไม่ผ่านเกณฑ์

3.7.2.3 การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งฉบับ โดยการใช้สูตรของโลเวทท์ (Lovett) ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 112) ดังนี้

$$\text{สูตร } r_{cc} = 1 - \frac{k \sum X_i - \sum X_i^2}{(k-1) \sum (X_i - C)^2} \quad (3-6)$$

เมื่อ r_{cc}	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
----------------	-----	--------------------------

k	แทน	จำนวนข้อสอบทั้งหมด
X_i	แทน	คะแนนสอบของแต่ละคน
$\sum X_i$	แทน	ผลรวมของคะแนนทุกคน
c	แทน	คะแนนจุดตัดการผ่านเกณฑ์

3.7.2.4 หาค่าความยาก (p) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สูตร (p) ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556 , น. 97)

$$\text{สูตร } P = \frac{R}{N} \quad (3-7)$$

เมื่อ p	แทน	ค่าความยากของแบบทดสอบ
R	แทน	จำนวนคนตอบถูกทั้งหมด
N	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมด

3.7.3 สถิติที่ใช้วิเคราะห์หาคุณภาพและประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้

3.7.3.1 การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ ตามเกณฑ์ 80/80 โดยใช้สูตรคำนวณหาค่า E_1 / E_2 ใช้สูตรดังนี้ (เผชญ์ กิจระการ, 2556, น. 49-50)

$$\text{สูตร } E_1 = \frac{\sum X}{N} \times 100 \quad (3-8)$$

เมื่อ E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
$\sum X$	แทน	คะแนนรวมของแบบฝึกทักษะและแบบทดสอบทดสอบ หลังเรียนทุกเรื่องรวมกัน
A	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน
N	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมด

$$\text{สูตร } E_2 = \frac{\sum X}{N} \times 100 \quad (3-9)$$

เมื่อ	E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
	$\sum X$	แทน	คะแนนรวมของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
	B	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน
	N	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมด

3.7.3.2 การทดสอบค่าเฉลี่ยกรณีทีกลุ่มตัวอย่างมี 1 กลุ่มจะเป็นการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยกับค่าคงที่ค่าหนึ่งของผู้วิจัยสนใจที่ต้องการเปรียบเทียบ ซึ่งค่าคงที่นี้อาจได้มาจากการกำหนดขึ้นหรือการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องในเรื่องนั้น ๆ ซึ่งการใช้สถิติทดสอบ t – test One-sample test ทดสอบค่าเฉลี่ยกรณีกลุ่มตัวอย่าง 1 กลุ่ม มีสูตรในการคำนวณดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด และคณะ, 2553, น. 132)

$$\text{สูตร} \quad t = \frac{\bar{X} - \mu}{S/\sqrt{n}} ; \text{ df} = n \quad (3-10)$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน t – distribution
	n	แทน	จำนวนคู่ของคะแนนหรือจำนวนนักเรียน
	μ	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนนสอบตามเกณฑ์ที่กำหนด

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ในการวิเคราะห์ข้อมูล เรื่อง การพัฒนาทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของ เดวีส์ ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับชั้นในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการสื่อความหมาย ผู้วิจัยได้กำหนดความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N	หมายถึง	จำนวนนักเรียนในกลุ่มเป้าหมาย
\bar{X}	หมายถึง	ค่าคะแนนเฉลี่ย
S.D	หมายถึง	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
p	หมายถึง	ร้อยละ
E_1	หมายถึง	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
E_2	หมายถึง	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
E.I.	หมายถึง	ดัชนีประสิทธิผล
t	หมายถึง	สถิติทดสอบที่ใช้พิจารณาใน t-distribution
Sig	หมายถึง	ระดับนัยสำคัญทางสถิติ
*	หมายถึง	ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.2 ลำดับขั้นในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการเป็นลำดับขั้นตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ค่าประสิทธิภาพของการพัฒนาทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามเกณฑ์ 80/80 โดยวิเคราะห์ตามสูตรการหาค่า E_1/E_2

ตอนที่ 2 วิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับเกณฑ์ร้อยละ 80 โดยใช้ค่าที (t-test แบบ One Samples)

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ความพึงพอใจต่อทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และนำค่าเฉลี่ยมาเทียบเกณฑ์ที่กำหนด

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของการพัฒนาทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 โดยใช้การวิเคราะห์ E_1/E_2

ตารางที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของการพัฒนาทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

จำนวนนักเรียน	คะแนนประสิทธิภาพของกระบวนการ		คะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	
	เต็ม 98 คะแนน		เต็ม 30 คะแนน	
33	คะแนนเฉลี่ย	ร้อยละ (E_1)	คะแนนเฉลี่ย	ร้อยละ (E_2)
	84.52	86.24	25.76	85.86
ประสิทธิภาพของแผนการเรียนรู้ (E_1/E_2) เท่ากับ 86.24/85.86				

จากตารางที่ 4.1 พบว่า คะแนนเฉลี่ยระหว่างเรียนที่ได้จากการประเมินทักษะปฏิบัติ เท่ากับ 84.52 คิดเป็นร้อยละ 86.24 แสดงว่าแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มีประสิทธิภาพด้านกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 86.24 และนักเรียนได้คะแนนรวมเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการ

เรียน เท่ากับ 25.76 คิดเป็นร้อยละ 85.86 แสดงว่าประสิทธิภาพด้านผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ 85.86 ดังนั้น ประสิทธิภาพของการพัฒนาทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จึงมีประสิทธิภาพ 86.24/85.86 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80 (ภาคผนวก ง)

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทำการเปรียบเทียบคะแนนด้วยสถิติ t - test (One Samples)

วิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปรากฏผล ดังตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 ผลการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

รายการ	N	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	ร้อยละ	t	Sig.
คะแนนทักษะปฏิบัติ	33	98	84.52	4.45	86.24	7.891**	0.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 4.2 พบว่า คะแนนการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 86.24 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ (ดังภาคผนวก ง)

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสม

วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสม ปรากฏผลดังตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของ เดวิส ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ		ผลการวิเคราะห์		
		\bar{X}	S.D.	แปลผล
1.	ด้านสาระการเรียนรู้ เนื้อหาที่ใช้เรียนตรงกับความสามารถของนักเรียนในการฝึกปฏิบัติกีฬาฟุตบอล	4.15	0.83	มาก
2.	เนื้อหาการฝึกทักษะปฏิบัติกีฬาฟุตบอลเป็นเรื่องง่ายนักเรียนสามารถทำได้	4.39	0.86	มาก
3.	เนื้อหาในแต่ละกิจกรรมนักเรียนสามารถปฏิบัติได้ทันเวลาที่กำหนด	4.12	0.74	มาก
4.	เนื้อหาการฝึกทักษะปฏิบัติกีฬาฟุตบอลนักเรียนสามารถนำไปฝึกปฏิบัติด้วยตนเองได้	4.58	0.56	มากที่สุด
5.	หลังจากการฝึกทักษะปฏิบัติกีฬาฟุตบอลแล้วนักเรียนชอบกีฬาฟุตบอล	4.61	0.56	มากที่สุด
6.	ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้ การฝึกทักษะปฏิบัติช่วยพัฒนาทักษะการเล่นฟุตบอลนักเรียนให้ดีขึ้น	4.58	0.56	มากที่สุด
7.	กิจกรรมที่ใช้ฝึกปฏิบัติสอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน	4.67	0.48	มากที่สุด
8.	ครูเอาใจใส่ ให้คำแนะนำอย่างใกล้ชิดในการทำกิจกรรมฝึกทักษะปฏิบัติ	4.52	0.57	มากที่สุด
9.	นักเรียนฝึกทักษะปฏิบัติด้วยร่วมกับเพื่อนด้วยความตั้งใจและสนุกสนาน	4.61	0.50	มากที่สุด
10.	การฝึกทักษะปฏิบัติกีฬาเหมาะกับระดับความสามารถของนักเรียน	4.55	0.51	มากที่สุด
				(ต่อ)

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ		\bar{X}	S.D.	แปลผล
11.	ด้านสื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้ สื่อ วัสดุอุปกรณ์ ที่นำมาใช้ในการฝึกปฏิบัติทำให้นักเรียน เข้าใจได้ง่าย	4.48	0.62	มาก
12.	การฝึกทักษะปฏิบัติฟุตบอลทำให้นักเรียนเรียนรู้สามารถ ฝึกทักษะร่วมกับเพื่อนได้	4.76	0.50	มากที่สุด
13.	สื่อภาพ วิดิทัศน์ และคลิปวิดีโอสร้างความเข้าใจเหมาะสม กับนักเรียน	4.45	0.62	มาก
14.	สื่อที่ใช้มีภาพประกอบชัดเจนเหมาะสมสอดคล้องกับ กิจกรรมที่ฝึกปฏิบัติ	4.48	0.71	มาก
15.	สื่อประสมที่ใช้มีอย่างเพียงพอต่อการเรียน	4.61	0.61	มากที่สุด
16.	ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ กิจกรรมทักษะปฏิบัติกีฬาฟุตบอลนักเรียนทำได้ทุกกิจกรรม	4.55	0.62	มากที่สุด
17.	กิจกรรมทักษะปฏิบัติสามารถวัดผลการปฏิบัติของนักเรียน ได้จริง	4.61	0.61	มากที่สุด
18.	กิจกรรมทักษะปฏิบัติช่วยพัฒนาทักษะการเล่นฟุตบอลของ นักเรียน	4.64	0.60	มากที่สุด
19.	คะแนนที่ได้ตรงกับระดับความสามารถของนักเรียน	4.55	0.62	มากที่สุด
20.	นักเรียนภาคภูมิใจในความสามารถด้านกีฬาฟุตบอลของ ตนเอง	4.58	0.61	มากที่สุด
	รวม	4.52	0.61	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.3 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความพึงพอใจต่อทักษะปฏิบัติการ
เล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบด้วยสื่อประสม โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด
($\bar{X}=4.52$, S.D.=0.61) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่ามีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด 14 ข้อ
และระดับมาก 6 ข้อ เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก ดังนี้ การฝึกทักษะปฏิบัติฟุ
บอลทำให้นักเรียนเรียนรู้สามารถฝึกทักษะร่วมกับเพื่อนได้ ($\bar{X}=4.76$, S.D.=0.50) กิจกรรมที่ใช้ฝึก
ปฏิบัติสอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน ($\bar{X}=4.67$, S.D.=0.42) และกิจกรรมทักษะปฏิบัติช่วย
พัฒนาทักษะการเล่นฟุตบอลของนักเรียน ($\bar{X}=4.64$, S.D.=0.60)

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ในการวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยได้ผลการวิจัยสรุปตามลำดับ ดังนี้

1. สรุปผล
2. อภิปรายผล
3. ข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผล

ในการพัฒนาทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัย ดังนี้

5.1.1 กิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 86.24/85.86 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80

5.1.2 นักเรียนมีทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 86.24 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.1.3 นักเรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสม โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (\bar{X} =4.52, S.D.=0.61)

5.2 อภิปรายผล

จากการวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยได้พบประเด็นสำคัญที่สามารถนำมาอภิปรายผล ดังต่อไปนี้

5.2.1 ประสิทธิภาพกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 86.24/85.86 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80 แสดงถึงประสิทธิภาพของแผนการพัฒนาทักษะปฏิบัติซึ่งมีประสิทธิภาพและผ่านการตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญและผ่านการทดลองใช้กับประชากรและกลุ่มตัวอย่างตามขั้นตอนของการพัฒนาเครื่องมือในการศึกษาค้นอย่างชัดเจน อีกทั้งแสดงให้เห็นถึงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตอนแนวคิดของเดวีส์ 5 ชั้นคือ ชั้นที่ 1 ชั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำขั้นนี้เป็นชั้นที่ให้ผู้เรียนได้เห็นทักษะหรือการกระทำที่ครูสาธิตให้ผู้เรียนดูทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบจากสื่อประสม และใบความรู้ที่ครูแจกให้กับนักเรียน พบว่า นักเรียนมีความสนใจและมีความตั้งใจในการปฏิบัติทักษะตามเนื้อหาที่ครูนำเสนอ ชั้นที่ 2 ชั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ครูสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามไปทีละส่วนอย่างช้า ๆ โดยการสาธิตการปฏิบัติทักษะการเล่นฟุตบอลเบื้องต้น ให้นักเรียนดูและปฏิบัติตามไปละขั้นตอนจนจบในแม่ท่อนั้น ชั้นที่ 3 ชั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีการสาธิตหรือมีแบบอย่างให้ดู เป็นชั้นที่นักเรียนแต่ละกลุ่มฝึกปฏิบัติทักษะย่อยในการเล่นฟุตบอลขั้นพื้นฐานร่วมกัน ชั้นที่ 4 ชั้นให้เทคนิควิธีการเมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้แล้ว ผู้สอนแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถทำงานนั้นได้ดีขึ้นในการเล่นฟุตบอลขั้นพื้นฐานด้วยลีลาท่าทาง ที่ถูกต้อง เหมาะสมตามรูปแบบมาตรฐาน และชั้นที่ 5 ชั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบสามารถปฏิบัติทักษะได้อย่างชำนาญจากการเล่นฟุตบอลขั้นพื้นฐาน ได้อย่างเหมาะสมและเป็นขั้นเป็นตอน เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญนักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมและเกิดการพัฒนากายทางด้านการเล่นกีฬาฟุตบอลได้ด้วยตนเอง สอดคล้องกับ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ได้กำหนดวิสัยทัศน์ไว้ในหลักสูตรว่า มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคนให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีความรู้และทักษะพื้นฐานต่อการศึกษาการประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ เนื่องจากมนุษย์ทุกคนต่างมีศักยภาพที่แฝงอยู่ในตัวเองสามารถนำมาใช้ในการเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้อย่างเหมาะสม สอดคล้องกับแนวคิดของทิสนา แคมมณี (2550, น. 246) ที่กล่าวว่า การจัดกิจกรรมตามรูปแบบของเดวีส์ที่พัฒนาขึ้นเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ต้องการพัฒนาทักษะปฏิบัติการฝึกให้

ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ ได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียน ประสบผลสำเร็จได้ดีและรวดเร็วขึ้นซึ่งกระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบมีทั้งหมด 5 ชั้น คือ ชั้น สาธิตทักษะ ชั้นให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติทักษะย่อย ชั้นฝึกทักษะย่อยโดยไม่มีการสาธิต ชั้นใช้เทคนิควิธีการ เมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้แล้วและชั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ ซึ่งผู้เรียนจะได้ ฝึกทักษะปฏิบัติด้วยตนเองอย่างเต็มที่ ดังนั้น แผนการจัดการเรียนรู้ประกอบด้วยทักษะปฏิบัติตาม แนวคิดของ เดวิส เป็นเครื่องมือที่เหมาะสมสำหรับใช้เป็นสื่อในการเรียนการสอนดนตรีที่เน้นทักษะ ด้านการปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง สอดคล้องกับการวิจัยของดัด นาคกระแสน์ (2551, น. 98) ได้ศึกษาผล การใช้แบบฝึกเสริมทักษะ เรื่อง กีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านไม้ ตะเคียน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลำพูน เขต 2 ผลการศึกษาพบว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึก เสริมทักษะ เรื่อง กีฬาฟุตบอล ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.62/85.10 ซึ่งมีประสิทธิภาพสูง กว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด คือ 80/80 อภินันท์ ภูผาดาว (2552, น. 78) ได้ศึกษาผลการพัฒนา แบบฝึกทักษะ เรื่อง การเล่นฟุตบอล กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่3 โรงเรียนหนองสอพิตยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาฬสินธุ์ เขต 1 ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ เรื่อง การเล่นฟุตบอล กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เท่ากับ 88.83/88.97 สูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ กาศ คำวัฒน์ (2554, น. 87) ได้ศึกษาผลการพัฒนาแบบฝึกทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลประกอบวีดีทัศน์ สำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาลปากพั้ง 2 สังกัดเทศบาลเมืองปากพั้ง จังหวัดนครศรีธรรมราช ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพมีค่าเท่ากับ 82.10/81.17 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้ราชิต ศักดิ์วิเศษ (2557, น. 78) ได้ศึกษา การพัฒนาชุดฝึกทักษะกีฬาฟุตบอล กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษา และพลศึกษา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า ชุดฝึกทักษะกีฬาฟุตบอลมี ประสิทธิภาพเท่ากับ 86.80/ 85.33 และณิชกร เทศกุล (2560, น. 84) ได้ศึกษา รายงานการพัฒนา ชุดแบบฝึกทักษะกีฬาฟุตบอล กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา สำหรับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า ชุดแบบฝึกทักษะกีฬาฟุตบอล กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและ พลศึกษา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 88.28 / 90.07 สูง กว่าเกณฑ์ที่กำหนด

5.2.2 คะแนนทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวิส ประกอบสื่อ ประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 87.13 สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้เนื่องรูปแบบการจัดการจัดกิจกรรมด้วยทักษะปฏิบัติมีประสิทธิภาพทำ ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ทั้งด้านทฤษฎีและด้านทักษะปฏิบัติของเดวิสอย่างชัดเจน ส่งผลให้นักเรียนมี ทักษะปฏิบัติหลังเรียนเพิ่มมากขึ้น เป็นผลมาจากการสอนที่มีประสิทธิภาพมีการวางแผนการสอน ล่วงหน้าทำให้การจัดการเรียนรู้ประสบความสำเร็จบรรลุจุดมุ่งหมายได้ นอกจากนี้การจัดการจัดกิจกรรมการ

เรียนรู้ตามรูปแบบของเดวีส์ มีกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นทักษะการปฏิบัติงานที่ครูผู้สอนจะต้องแบ่งเนื้อหาของหน่วยใหญ่ออกเป็นเนื้อหาย่อยให้ละเอียดและให้มีจำนวนเนื้อหาย่อยให้มากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนฝึกทักษะย่อยเหล่านั้นให้ได้ดีจนเกิดความชำนาญ ในระหว่างขั้นตอนการฝึกทักษะย่อยแต่ละส่วนนั้นครูจะเป็นผู้สาธิตการปฏิบัติงานนั้นก่อนที่จะให้นักเรียนลงมือปฏิบัติงาน แล้วปล่อยให้ นักเรียนฝึกปฏิบัติงานด้วยตนเองโดยไม่มีการสาธิตให้ดูเป็นตัวอย่าง เมื่อครูผู้สอนเห็นว่านักเรียนปฏิบัติงานได้แล้วจึงสอนเทคนิคและวิธีการที่ช่วยให้การปฏิบัติงานได้รวดเร็วและมีคุณภาพดีขึ้น เมื่อนักเรียนฝึกทักษะย่อยต่าง ๆ ที่เป็นองค์ประกอบย่อยของงานทั้งหมดแล้ว จึงนำประสบการณ์ย่อยเหล่านั้นมาสู่การปฏิบัติงานเต็มรูปแบบ (ทิสนา แชมมณี, 2554, น. 26) ส่วนทักษะกระบวนการ คือ ทักษะกระบวนการทำงานที่ก่อให้เกิดความชำนาญ กระบวนการ คือการกระทำที่มีขั้นตอนการทำงานการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นทักษะกระบวนการ หมายถึง รูปแบบการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติโดยผ่านกระบวนการหลัก หรือกระบวนการแม่บทของกระบวนการอื่น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของกมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2557, น. 74) ได้กล่าวว่า การฝึกทักษะการปฏิบัติจะได้ผลดีมีประสิทธิภาพเพียงใดย่อมขึ้นกับวิธีการต่าง ๆ ที่เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติจริงตามทฤษฎีและเทคนิคปฏิบัติ การกำหนดสรีระ จังหวะ ทำนอง คุณภาพเสียง และให้ผู้เรียนฝึกบ่อย ๆ เน้นฝึกความแม่นยำทุกครั้งเพื่อให้เกิดความคล่องแคล่วและเกิดความชำนาญ ซึ่งหนึ่งในวิธีที่พัฒนาความรู้ความเข้าใจในทักษะการปฏิบัตินั้นจะเน้นการฝึกที่สามารถวัดความก้าวหน้าของทักษะได้เป็นระยะ ๆ แล้วสะท้อนกลับให้ผู้เรียนรับว่าตนเองมีการพัฒนา มากขึ้นมากน้อยเพียงใดและสอดคล้องกับ ทิสนา แชมมณี (2550, น. 24) ได้กล่าวว่านักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริงจนเกิดความชำนาญ เกิดความสวยงาม มีความกล้าแสดงออก มีความมั่นใจในตนเอง ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น นักเรียนได้ฝึกการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติอย่างอิสระ ควบคู่กับการแนะนำช่วยเหลือเสริมต่อระหว่างนักเรียนกับครู นักเรียนกับนักเรียน ทำให้นักเรียนเกิดความสุขสนานได้ใช้ความสามารถในการทำกิจกรรมต่าง ๆ แลกเปลี่ยนเรียนรู้ในการปฏิบัติซึ่งกันและกัน ส่งผลให้นักเรียนเกิดทักษะปฏิบัติจากการเรียนรู้และการฝึกปฏิบัติ ดังนั้นเมื่อนักเรียนได้ฝึกทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลขั้นพื้นฐาน ทำให้นักเรียนมีทักษะปฏิบัติสูงขึ้นกว่าเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้ สอดคล้องกับการวิจัยของประวิทย์ นิสังรัมย์ (2550, น. 87) ได้ศึกษาการพัฒนาการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษา โดยใช้แบบฝึกทักษะกีฬาฟุตบอลขั้นพื้นฐาน รายวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา (พลศึกษา) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า ผลการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะกีฬาฟุตบอลขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ไพโรจน์ บัวสาย (2551, น. 98) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะกีฬาฟุตบอล โดยใช้สื่อประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างเรียน

มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 86.65 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 อัมภาภรณ์ พัททองพรรณ (2552, น. 76–79) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ ทักษะปฏิบัติ และเจตคติต่อการเรียนสาระนาฏศิลป์ เรื่อง พื้นฐานนาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปากับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา มีทักษะปฏิบัติสูงกว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ และสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และณิชากร เทศกุล (2560, น. 84) ได้ศึกษา การพัฒนาชุดแบบฝึกทักษะกีฬาฟุตบอล กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า ดัชนีประสิทธิผลของชุดแบบฝึกทักษะกีฬาฟุตบอล กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีค่าเท่ากับ 0.83 คิดเป็นร้อยละ 83 ซึ่งนักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 83 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

5.2.3 ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสม โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.52$, S.D.=0.61) แสดงให้เห็นว่าการฝึกทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้น มีความน่าสนใจทั้งรูปแบบและสื่อประสมต่าง ๆ ซึ่งทำให้นักเรียนเรียนอย่างมีความสุขเนื่องจากได้ปฏิบัติจริงด้วยตนเอง สามารถปฏิบัติกิจกรรมด้านทักษะปฏิบัติดนตรีได้ทำให้เกิดความภาคภูมิใจและสามารถเรียนรู้ได้อย่างสนุกสนานเพลิดเพลิน สอดคล้องกับกนกพร แฉวโสภา (2551, น. 67) กล่าวว่า ความพึงพอใจว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกนึกคิดหรือเจตคติของบุคคลที่มีต่อการปฏิบัติกิจกรรมในเชิงบวก หมายถึง ความพอใจ ความชอบใจในการร่วมปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอนและต้องการดำเนินกิจกรรมจนบรรลุผลสำเร็จ เช่นเดียวกับ ประสาท อิศรปริดา (2550, น. 30) กล่าวว่า ความพึงพอใจ เป็นพลังที่เกิดจากพลังจิตที่มีประสิทธิภาพไปสู่เป้าหมายที่ต้องการและหาสิ่งที่ต้องการมาตอบสนอง ส่งผลให้การปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ประสบผลสำเร็จได้ด้วยความรู้สึกนึกคิดหรือเจตคติ ที่ดีต่อการทำงาน เช่น ความรู้สึกรัก ชอบ ภูมิใจ สุขใจ เต็มใจ และยินดี ผู้ที่มีความพึงพอใจในการทำงานและมีความเสียสละ อุทิศร่างกาย แรงใจ และสติปัญญาให้แก่กันอย่างแท้จริง สอดคล้องกับผลการวิจัยของกิตติ พูนสุข (2551, น. 75) ได้ศึกษาผลการพัฒนาแบบฝึกทักษะขั้นพื้นฐาน เรื่อง กีฬาฟุตบอล กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านบะ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต 2 ผลการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านบะ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต 2 ปีการศึกษา 2551 ที่มีต่อแบบฝึกทักษะขั้นพื้นฐาน เรื่อง กีฬาฟุตบอล กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อยู่ในระดับมากที่สุด สอดคล้องกับดัด นาคกระแสร (2551, น. 98) ได้ศึกษาผลการใช้แบบฝึกเสริมทักษะ เรื่อง กีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านไม้ตะเคียน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา

ลำพูน เขต 2 ผลการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกเสริมทักษะ เรื่อง กีฬาฟุตบอล โดยในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.80 สอดคล้องกับอภิรักษ์ ภูผาดาว (2552, น. 78) ได้ศึกษาผลการพัฒนาแบบฝึกทักษะ เรื่อง การเล่นฟุตบอล กลุ่มสาระการเรียนรู้ สุขศึกษาและพลศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนหนองสอพิตยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กาฬสินธุ์ เขต 1 ผลการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะ เรื่อง การเล่นฟุตบอลอยู่ในระดับมากที่สุด และสอดคล้องกับราชิต ศักดิ์วิเศษ (2557, น. 78) ได้ศึกษา การพัฒนา ชุดฝึกทักษะกีฬาฟุตบอล กลุ่มสาระการเรียนรู้ สุขศึกษา และพลศึกษา สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจของนักเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.69 อยู่ใน ระดับมากที่สุด

5.3 ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยพบประเด็นสำคัญที่สามารถเสนอแนะเพื่อใช้ในการปรับปรุงการวิจัย ดังนี้

5.3.1 ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

5.3.1.1 การจัดการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติ เนื่องจากมีกระบวนการ 5 ขั้นตอนครูผู้สอน ต้องเตรียมเนื้อหาการสอนและบริหารเวลา และควรจัดการเรียนการสอน 2 คาบเรียนต่อเนื่องกัน

5.3.1.2 ครูผู้สอนควรกระตุ้นให้กำลังใจแก่นักเรียน เพื่อให้มีความมั่นใจและกล้าแสดงออก อีกทั้งกล้าเสนอแนวความคิดของตนเองให้เพื่อนและครูผู้สอนได้ทราบ

5.3.1.3 ควรสร้างกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติที่มุ่งสร้างคุณลักษณะในการทำงาน โดยมีกิจกรรมฝึกปฏิบัติให้มากเพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการทำงานและสามารถนำความรู้ไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติให้แพร่หลายมากขึ้น

5.3.1.4 ครูผู้สอนต้องตระหนักถึงสภาพของการจัดการเรียนรู้ซึ่งนักเรียนแต่ละคนจะมีความ สนใจไม่เหมือนกัน ครูต้องแนะนำในการร่วมกิจกรรมที่เป็นทักษะปฏิบัติ ครูควรบอกถึงกติกา ในกระบวนการกลุ่มว่าทุกคนต้องมีส่วนร่วมทำตามกติกา ทำตามขั้นตอนอย่างถูกต้อง

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

5.3.2.1 ควรมีการพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติในกลุ่มสาระการ เรียนรู้ สุขศึกษา และพลศึกษา ในเนื้อหาและสาระอื่น ๆ ในแต่ละระดับชั้น

5.3.2.2 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบการเรียนรู้ระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบทักษะปฏิบัติกับวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบอื่น ๆ ตลอดจนศึกษาความคงทนในการเรียนรู้ของวิธีการสอนนั้นๆ ว่าแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บรรณานุกรม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). *แนวทางการจัดการเรียนรู้ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2555). *แนวทางการวัดและประเมินผลการเรียนตามหลักสูตร พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2556). *แนวทางการนำมาตรฐานหลักสูตรไปสู่การออกแบบการจัดการเรียนรู้ และการวัดประเมินผลตามสภาพจริง*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2558). *แนวทางการนำมาตรฐานหลักสูตรไปสู่การออกแบบการจัดการเรียนรู้ และการวัดประเมินผลตามสภาพจริง*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กิตติ พูนสุข. (2551). *ผลการพัฒนาแบบฝึกทักษะขั้นพื้นฐาน เรื่อง กีฬาฟุตบอล กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษา มหาบัณฑิต) สาขาหลักสูตรและการเรียนการสอน สุรินทร์: มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์.
- กิติมา ปริติติลล. (2554). *เทคโนโลยีทางการศึกษาร่วมสมัย*. กรุงเทพฯ: ธนะการพิมพ์.
- กิติมา ปริติติลล. (2559). *การบริหารและการนิเทศการศึกษาเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: อักษรพัฒนา.
- กาศ คำวัฒน์. (2554). *ผลการพัฒนาแบบฝึกทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลประกอบวีดิทัศน์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาลปากพนัง 2 สังกัดเทศบาลเมืองปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช* (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต) นครศรีธรรมราช: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช.
- จรรยา เหนียนเฉลย. (2556). *เทคโนโลยีการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมกรุงเทพ.
- ฉลอง สุรวัฒนบุรณ. (2558). *สื่อประสม*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาเทคโนโลยีการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ชวลิต ชูกำแพง. (2551). *การพัฒนาหลักสูตร*. มหาสารคาม: ทีคิวพี จำกัด.
- ชวลิต ชูกำแพง. (2553). *การวิจัยหลักสูตรและการสอน*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- ชรินทร์ชัย อินทพิราภรณ์, สุวิทย์ หิรัณยภาณท์ และ สิริวรรณ เมธีวิวัฒน์. (2550). *พจนานุกรมการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ไอคิว.
- ชัยฤทธิ์ ศิลาเดช. (2559). *เอกสารประกอบการสอนรายวิชาหลักการวัดและประเมินผลการศึกษา*. ราชบุรี: สาขาวิจัยและประเมินผลทางการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2553). “ชุดการสอนระดับประถมศึกษา,” *เอกสารการสอนชุดวิชาสื่อการสอนระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2557). “การประเมินผลสื่อประสม,” *เอกสารการสอนชุดวิชา 21322 สื่อการสอนระดับมัธยมศึกษาศึกษา เล่ม 2 หน่วยที่ 8-15*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2559). *กระบวนการสื่อสารการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ. (2561). *ระบบสื่อการสอน*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไชยยศ เรืองสุวรรณ. (2556). *การบริหารสื่อและเทคโนโลยีทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช.
- ไชยยศ เรืองสุวรรณ. (2556). *เทคโนโลยีทางการศึกษา; หลักการและแนวปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช.
- ณิชากร เทศกุล. (2560). *รายงานการพัฒนาชุดแบบฝึกทักษะกีฬาฟุตบอล กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต)*. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- ดัด นาคกระแสร. (2551). *ผลการใช้แบบฝึกเสริมทักษะ เรื่อง กีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านไม้ตะเคียน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลำพูน เขต 2 (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต)* เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- ติศนา แคมมณี. (2554). *การจัดการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง : ชิปปา (CPPA Model), วารสารครุศาสตร์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*. 27(3) : 1 – 17; มีนาคม-มิถุนายน.
- ติศนา แคมมณี. (2555). *ศาสตร์การสอน*. พิมพ์ครั้งที่ 15. กรุงเทพฯ: บริษัทด้านสุทธาการพิมพ์.
- ติศนา แคมมณี. (2559). *รูปแบบการเรียนการสอน : ทางเลือกที่หลากหลาย*. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2559.
- ติศนา แคมมณี. (2557). *องค์ความรู้เพื่อการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2555.
- ติศนา แคมมณี. (2553). *ศาสตร์การสอน*. (พิมพ์ครั้งที่ 18). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- นิคม ชมภูหลง. (2555). *วิธีการและขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น และการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา*. มหาสารคาม: อภิชาตการพิมพ์.
- นวลจิตต์ เขาวงกิตพิงศ์. (2552). *การสอนเพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติ. ใน ประมวลสาระชุดวิชาวิทยาการการจัดการเรียนรู้*. หน่วยที่ 12 นนทบุรี: สาขาวิชาศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- นวลจิตต์ เขาวงกิตพิงศ์. (2555). *การสอนโดยให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง*. กรุงเทพฯ: โอเดียนโตร์.
- บรรดล สุขปิติ. (2552). *การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์*. กรุงเทพฯ: กรุงเทพมหานครการพิมพ์.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). *การพัฒนาการสอน*. กรุงเทพฯ: ชมรมเด็ก
- บุญชม ศรีสะอาด. (2556). *การวิจัยเบื้องต้น*. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุญชม ศรีสะอาด และคณะ. (2553). *การพัฒนาการสอน*. กรุงเทพฯ: ชมรมเด็ก.
- บุญศรี พรหมมาพันธุ์ และนวลเสน่ห์ วงศ์เชิดธรรม. (2555). *แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในประมวลสาระชุดวิชาพัฒนาเครื่องมือสำหรับการประเมินการศึกษาหน่วยที่ 5*. นนทบุรี: สาขาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2555). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.
- ประวิทย์ นิสังรัมย์. (2550). *การพัฒนาการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษา โดยใช้แบบฝึกทักษะกีฬาฟุตบอลขั้นพื้นฐาน รายวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา (พลศึกษา) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต) สุรินทร์: มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์.
- ประพันธ์ เปรมศรี และไมตรี กุลบุตร. (2558). *ประวัติและกติกากการตัดสินกีฬาฟุตบอล*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เผชิญ กิจระการ. (2555). “การทดสอบประสิทธิภาพของบทเรียนสำเร็จรูป,” ใน *เอกสารการสอนชุดวิชาสื่อการสอนระดับประถม หน่วยที่ 8-15*. พิมพ์ครั้งที่ 3. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- เผชิญ กิจระการ. (2556). “การวิเคราะห์ประสิทธิภาพสื่อและเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา (E₁ /E₂),” *วารสารการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*. 7 : 44-51 ; กรกฎาคม, 2556.
- เผชิญ กิจระการ และสมนึก ภัททิยธนี. (2558). *ดัชนีประสิทธิผล*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ฝ่ายวิชาการ บริษัทสกายบุ๊กส์. (2557). *ฟุตบอล (ฉบับปรับปรุงกติกา FIFA ล่าสุด)*. กรุงเทพฯ: สกายบุ๊กส์.
- พิชิต ฤทธิ์จรูญ. (2551). *หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (รสพ).

- ไพศาล วรคำ. (2552). *การวิจัยทางการศึกษา*. กทม.: คณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ไพโรจน์ บัวสาย. (2551). *การพัฒนาทักษะกีฬาฟุตบอล โดยใช้สื่อประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต) สุรินทร์: มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์.
- ภาควิชาวิจัยและพัฒนการศึกษา. (2552). *ระเบียบวิธีวิจัย*. มหาสารคาม: คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- มนตรี เฉียบแหลม. (2554). *รายงานวิจัยเรื่องความพึงพอใจในภาวะหน้าที่และงานของเกษตรกรอำเภอในจังหวัดภาคเหนือ*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2557). *เทคโนโลยีและสื่อการสอน หน่วยที่ 1 – 7*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ยุพิน พิพิธกุล และอรพรรณ ต้นบรรจง. (2553). *สื่อการเรียนการสอนคณิตศาสตร์*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ยุพิน พิพิธกุล และอรพรรณ ต้นบรรจง. (2560). *การเรียนการสอนคณิตศาสตร์*. กรุงเทพฯ: บริษัทพิมพ์จำกัด.
- ราชิต ศักดิ์วิเศษ. (2557). *การพัฒนาชุดฝึกทักษะกีฬาฟุตบอล กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษา และพลศึกษา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4* (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต) สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- โรงเรียนอนุบาลทุ่งมน. (2563). *รายงานการพัฒนาคุณภาพการศึกษา (SAR) โรงเรียนอนุบาลทุ่งมน*. กทม.: กลุ่มบริหารงานวิชาการ โรงเรียนอนุบาลทุ่งมน อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2553). *การวิจัยทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2559). *สถิติวิทยาการวิจัย (พิมพ์ครั้งที่ 3)*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วิษระ จวงด้วง. (2550). *ผลการพัฒนาชุดฝึกทักษะวิชาพลศึกษา เรื่อง การเล่นฟุตบอลขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดมาบข่า (มาบข่าวิทยาคาร) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาระยอง เขต 1*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต) กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2558). *หลักการสอนพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2561). *พัฒนาหลักสูตรและการสอนมิติใหม่*. กรุงเทพฯ: รุ่งเรืองการพิมพ์.
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2553). *การออกแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดแบบ Backward Design*. พิมพ์ครั้งที่ 4. มหาสารคาม: กากะเปี้ยสำนักพิมพ์.

- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2557). *พัฒนาการเรียนการสอน*. มหาสารคาม: ภาควิชาหลักสูตรและการสอนคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วิไล ทองแผ่. (2557). *ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการวิจัย*. ลพบุรี: สถาบันราชภัฏเทพสตรี.
- วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2559). *แผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: บริษัท แอล ที เพรส.
- วาโร เฟิงส์สวัสดิ์. (2553). *สถิติประยุกต์สำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ศุภศิริ โสมาเกตุ. (2554). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนและความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการเรียนโดยโครงการกับการเรียนรู้ตามคู่มือครู (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต)* มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สมจิตร ศรีหาวงษ์. (2553). *การพัฒนาความสามารถด้านการวาดภาพระบายสีด้วยการจัดกิจกรรมที่เน้นทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของแฮร์โรว์ (Harrow) กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะทัศนศิลป์*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต) มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2555). *การวัดผลการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 10. กทม: ประสานการพิมพ์.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2556). *การวัดผลการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 11. กทม: ประสานการพิมพ์.
- สมบัติ ท้ายเรือคำ. (2555). *สถิติขั้นสูงสำหรับการวิจัยทางการศึกษา*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สมาน งามสนธิ. (2555). *สื่อประสม*. นิตยสารสยามปริทัศน์. 4(4): 5.
- สมาน เอกพิมพ์. (2560). *การพัฒนาหลักสูตร : ทฤษฎีสู่ปฏิบัติการออกแบบและพัฒนา*. มหาสารคาม: ตักสิลาการพิมพ์.
- ส.วาสนา ประवालพฤษ์. (2554). *หลักการและเทคนิคการประเมินทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ส.วาสนา ประवालพฤษ์. (2556). *การวัดผลการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- ส.วาสนา ประवालพฤษ์. (2554). *หลักการและเทคนิคการประเมินทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: เดอะมาสเตอร์กรุ๊ป.
- สุชาติ ศิริสุขไพบูลย์. (2557). *การสอนทักษะปฏิบัติ (Workshop Teaching)*. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ อุตรดิตถ์และวิทยาศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- สุนันท์ ศลโกสม. (2559). *ประเมินผลการศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สุนันท์ สังข์อ่อน. (2556). *สื่อการสอนและนวัตกรรมทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

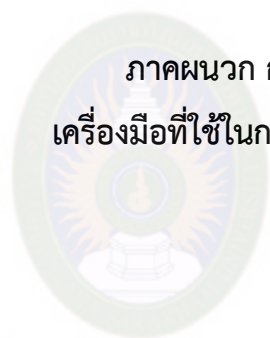
- สุนีย์ ลิ้มรสสุนันท์. (2554). *การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อวิชา คณิตศาสตร์ของนักเรียนที่เรียนโดยใช้การเรียนเป็นกลุ่มที่เน้นผลสัมฤทธิ์กับการเรียน ตามปกติ.* (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต) กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สุปรียา ศิริพัฒนกุลขจร. (2550). *การพัฒนารูปแบบห้องเรียนเสมือนจริงแบบจำลองสถานการณ์ ร่วมกับการฝึกปฏิบัติ เรื่อง การผลิตตรายกาโทรทัศน์.* (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุแพรวพรรณ ตันติผลาผล. (2556). *สื่อประสม.* ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สุวิทย์ มูลคำ. (2556). *กลยุทธ์การสอนคิดวิเคราะห์.* พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ภาคพิมพ์.
- สุวิทย์ มูลคำ. (2559). *21 วิธีจัดการเรียนรู้ : เพื่อพัฒนากระบวนการคิด เล่มที่ 3.* พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- สุวิมล ว่องวานิช. (2557). *การวิจัยประเมินความต้องการจำเป็น.* กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2561). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ ตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.* กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่ง ประเทศไทย.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2551). *สื่อประสม.* กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2559). *รายงานการประเมินผลการจัดการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศและเด็กที่มีความสามารถพิเศษ.* กรุงเทพฯ: สำนักนายกรัฐมนตรี.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2552). *เอกสารประกอบหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 แนวปฏิบัติการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้.* กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทยจำกัด.
- โสภณ นุ่มทอง. (2550). "การหาประสิทธิภาพของสื่อ," *วิทยาวิจารณ์.* 6(96) : 25-28.
- อัจฉรา ชิวพันธ์ และคณะ. (2556). *กิจกรรมการเขียนสร้างสรรค์ในชั้นประถมศึกษา.* กรุงเทพฯ: ไทย วัฒนาพานิช.
- อัมภาภรณ์ พัททองพรรณ. (2552). *เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ ทักษะปฏิบัติ และเจตคติ ต่อการเรียนสาระนาฏศิลป์ เรื่อง พื้นฐานนาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.* (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต) มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- อารีย์ วชิรวารการ. (2552). *การวัดและประเมินผลการเรียน.* กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2556). *พฤติกรรมการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา.* นครปฐม: คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม.

- อภิชาติ อนุกุลเวช. (2551). *การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนฝึกปฏิบัติทางเทคนิคบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต สำหรับนักเรียนอาชีวศึกษา*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษาดุสิตบัณฑิต) กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อภิรัตน์ ภูผาดาว. (2552). *ผลการพัฒนาแบบฝึกทักษะ เรื่อง การเล่นฟุตบอล กลุ่มสาระการเรียนรู้ สุขศึกษาและพลศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนหนองสอพิตยาคม สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษากาฬสินธุ์ เขต 1*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต) มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- Baker Normal Allison. (2012). *The Effects of Differing Speeds Of Video Tape Feedback on Levels of Perceptual Speeds on Psychomotor Performance*. (Dissertation Abstracts International 36: 602 – A).
- Good, Carter V. (1973). *Dictionary of Education*. New York: Mc Graw Hill Book, Co, Inc.
- Hopkins, D.C., & Antes., C. R. (1990). *Classroom measurement and evaluation*. Illinois: F.E. Peacock Publishers.
- John Shollenberger Barry. (2016). *The Effects of Two Methods of Video Self Analysis on Selected Pitching Variables*. (Dissertation Abstracts International. 34: 7933 –A).
- Malina. (2019). *Effects of varied information feedback practice conditions on throwing speed and Accuracy*. (Dissertation Abstracts International. 40:134-143).
- Maslow, Abraham H. (1970). *Motivation and personality*. New York: Harper and Row.
- Mehrens, William A. and Lehmann, Irvin J. (1984). *Standardized Tests in Education*. 2d ed. New York : Holt, Rinehart and Winston Inc.
- Polvino Geraldine joyce. (September 2011). *The Relative Effectiveness of Video Tape Analysis in Learning a Selected Sport Skill*. (Dissertation Abstracts International. 32 : 1322-A.)
- Thorndike, R.L. (1969). *Measurement and evaluation in psychology and education*. (3rd ed.). New York : John Wiley.
- Tucker, A.C. (1986). “Evaluating Beginning Text Books,” in *English Teaching*. p. 6. New York : Teacher College, Columbia University.

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก ก
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แผนการจัดการเรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 กีฬาฟุตบอล

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง การส่งลูกฟุตบอล

เวลา 2 ชั่วโมง

มาตรฐานการเรียนรู้

พ3.1 เข้าใจมีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกายการเล่นเกมและกีฬา

พ3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพของการกีฬา

ตัวชี้วัด

พ 3.1 ป.6/3 เล่นกีฬาไทย กีฬาสากลประเภทบุคคล และประเภททีมอย่างละ 1 ชนิด

พ 3.1 ป.6/4 ใช้ทักษะกลไก เพื่อปรับปรุงเพิ่มพูนความสามารถของตนและผู้อื่นในการเล่นกีฬา

พ 3.2 ป.6/3 เล่นกีฬาที่ตนเองชื่นชอบและสามารถประเมินทักษะการเล่นของตนเป็นประจำ

พ 3.2 ป.6/4 ปฏิบัติตามกฎ กติกา ตามชนิดกีฬาที่เล่น โดยคำนึงถึงความปลอดภัยของตนเองและผู้อื่น

สาระสำคัญ

การส่งลูกฟุตบอล เป็นทักษะเบื้องต้นของการฝึกฟุตบอลขั้นพื้นฐาน ที่จะทำให้ผู้เล่นเกิดทักษะในการส่งลูกฟุตบอลได้ถูกต้องและแม่นยำ

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนอธิบายทักษะการส่งลูกฟุตบอล การรับลูกฟุตบอลได้
2. นักเรียนปฏิบัติทักษะการส่งลูกฟุตบอล การรับลูกฟุตบอลได้
3. นักเรียนมีความมุ่งมั่นในการเรียน เป็นผู้นำผู้ตามที่ดี มีความรับผิดชอบ

สาระการเรียนรู้

ทักษะสำคัญในการเตะลูกฟุตบอล มี 4 รูปแบบ

- 3.1 การส่งลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า
- 3.2 การส่งลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน
- 3.3 การส่งลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก
- 3.4 การส่งลูกฟุตบอลด้วยหัวรองเท้า

กิจกรรมการเรียนรู้

1. ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ

1.1 แบ่งนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มละเท่า ๆ กัน เข้าแถวตอน หัวหน้ากลุ่มสำรวจรายชื่อ ความสะอาด เครื่องแต่งกาย และสุขภาพของทุกคนในกลุ่ม เพื่อเตรียมความพร้อมและความปลอดภัยในการร่วมกิจกรรม

1.2 นักเรียนทุกคนอบอุ่นร่างกาย โดยแต่ละกลุ่มผลัดเปลี่ยนกันเป็นผู้นำและผู้ตามในการอบอุ่นร่างกายตามที่เรียนผ่านมาแล้ว

1.3 ครูอธิบายสาระสำคัญและจุดประสงค์การเรียนรู้ในการส่งลูกฟุตบอลให้นักเรียนได้ทราบ

2. ขั้นสาธิต

2.1 ทดสอบก่อนเรียนวัดทักษะพื้นฐานการส่งลูกฟุตบอลของนักเรียน

2.2 นักเรียนดู วิดีทัศน์ เกี่ยวกับการส่งลูกฟุตบอล

2.3 ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับการส่งลูกฟุตบอล จากวิดีโอที่ดู

2.4 ครูอธิบายทักษะสำคัญในการส่งลูกฟุตบอล มี 4 รูปแบบ ดังนี้

- 2.4.1 การส่งลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า
- 2.4.2 การส่งลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน
- 2.4.3 การส่งลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก
- 2.4.4 การส่งลูกฟุตบอลด้วยหัวรองเท้า

2.5 ครูอธิบายและสาธิตการส่งลูกฟุตบอลให้นักเรียนดูเป็นตัวอย่าง

3. ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติ

3.1 นักเรียนแต่ละกลุ่มฝึกทักษะการส่งลูกฟุตบอล ตามวิธีการฝึกที่ครูสาธิตให้ดู

- 3.1.1 ฝึกทักษะการส่งลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า
- 3.1.2 ฝึกทักษะการส่งลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน
- 3.1.3 ฝึกทักษะการส่งลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก

3.1.4 ฝึกทักษะการส่งลูกฟุตบอลด้วยหัวรองเท้า

3.2 ครูคอยให้การดูแลช่วยเหลือแนะนำและปรับปรุงแก้ไข ในกรณีที่นักเรียนไม่สามารถปฏิบัติได้ถูกต้อง จนนักเรียนสามารถปฏิบัติได้ถูกต้อง

4. ขั้นให้เทคนิควิธีการ

4.1 แต่ละทีมแบ่งเป็น 2 กลุ่ม

4.2 แต่ละกลุ่มยืนหันหน้าเข้าหากัน ห่างกัน 5 เมตร

4.3 ส่ง – รับลูกไปมา ทีมไหนส่ง – รับได้รวดเร็วและครบทุกคนก่อนเพื่อเป็นทีมชนะ ครูกล่าวชมเชย

5. ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ

นักเรียนร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็นและสรุปความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการส่งลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า การส่งลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน การส่งลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก และการส่งลูกฟุตบอลด้วยหัวรองเท้า โดยครูร่วมให้คำชี้แนะเพิ่มเติมพร้อมทั้งแนะนำให้นักเรียนฝึกทักษะการส่งลูกฟุตบอลมาก ๆ จะทำให้เกิดความชำนาญ

สื่อ/แหล่งการเรียนรู้

1. ใบกิจกรรมการส่งลูกฟุตบอล
2. วีดิทัศน์ การส่งลูกฟุตบอล
3. ลูกฟุตบอล 5 – 10 ลูก
4. นกหวีด

กระบวนการวัดและประเมินผล

1. เครื่องมือวัด

การทดสอบการส่งลูกฟุตบอลหลังเรียน

2. วิธีการวัด

ทดสอบการส่งลูกฟุตบอลหลังเรียน

3. เกณฑ์การวัดและประเมินผล

ผ่านเกณฑ์การทดสอบการส่งลูกฟุตบอลหลังเรียน ร้อยละ 80 ขึ้นไป

บันทึกการตรวจสอบ/นิเทศ/เสนอแนะ/รับรอง

ความเห็นของผู้อำนวยการ

.....
.....
.....
.....

ลงชื่อ

(.....)

ตำแหน่ง ผู้อำนวยการโรงเรียน

...../...../.....

บันทึกผลหลังสอน

1. ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

.....
.....
.....
.....

2. ปัญหาอุปสรรค

.....
.....
.....
.....

3. ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข

.....
.....
.....
.....

ลงชื่อ..... ผู้สอน

(.....)

...../...../.....

แบบสังเกตพฤติกรรมการร่วมกิจกรรมกลุ่ม

วิชาพลศึกษา

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

เรื่อง ภาวะส่งลูกฟุตบอล

ประกอบแผนการจัดการเรียนรู้ที่...6...

คำชี้แจง ครูสังเกตการร่วมกิจกรรมกลุ่มของนักเรียนแต่ละกลุ่ม และให้คะแนนลงในช่องที่ตรงกับพฤติกรรมของนักเรียนแต่ละกลุ่ม

เกณฑ์การประเมิน กลุ่มที่ผ่านการประเมินต้องได้คะแนนร้อยละ 80 (12 คะแนน) ขึ้นไป

เลขที่	ชื่อ - สกุล	ความร่วมมือนำกิจกรรม	ความรับผิดชอบ	การมีส่วนร่วม	ความสามัคคี	ความตั้งใจในการทำงาน	รวม	สรุปเกณฑ์การประเมิน	หมายเหตุ (กลุ่มที่)
		3	3	3	3	3			
1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

ครูผู้สอน

เกณฑ์การให้คะแนน

ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมอย่างสม่ำเสมอ	ให้ 3	คะแนน
ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมบ่อยครั้ง	ให้ 2	คะแนน
ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมบางครั้ง	ให้ 1	คะแนน

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ	
12 - 15	ดี
8 - 11	พอใช้
ต่ำกว่า 8	ปรับปรุง

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

เกณฑ์การให้คะแนนการปฏิบัติ

ประเด็นการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน			น้ำหนัก/ ความสำคัญ
	3	2	1	
ทักษะการส่งลูกฟุตบอล				
1. การส่งลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า	ท่าทางการปฏิบัติถูกต้องส่งลูกฟุตบอลได้ตรงเป้าหมาย การทรงตัวดี	ท่าทางการปฏิบัติบกพร่องเล็กน้อยส่งลูกฟุตบอลได้ตรงเป้าหมาย การทรงตัวดี	ท่าทางการปฏิบัติบกพร่องมากส่งลูกฟุตบอลไม่ตรงเป้าหมาย การทรงตัวไม่ดี	3
2. การส่งลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน	ท่าทางการปฏิบัติถูกต้องส่งลูกฟุตบอลได้ตรงเป้าหมาย การทรงตัวดี	ท่าทางการปฏิบัติบกพร่องเล็กน้อยส่งลูกฟุตบอลได้ตรงเป้าหมาย การทรงตัวดี	ท่าทางการปฏิบัติบกพร่องมากส่งลูกฟุตบอลไม่ตรงเป้าหมาย การทรงตัวไม่ดี	3
3. การส่งลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก	ท่าทางการปฏิบัติถูกต้องส่งลูกฟุตบอลได้ตรงเป้าหมาย การทรงตัวดี	ท่าทางการปฏิบัติบกพร่องเล็กน้อยส่งลูกฟุตบอลได้ตรงเป้าหมาย การทรงตัวดี	ท่าทางการปฏิบัติบกพร่องมากส่งลูกฟุตบอลไม่ตรงเป้าหมาย การทรงตัวไม่ดี	3
4. การส่งลูกฟุตบอลด้วยหัวรองเท้า	ท่าทางการปฏิบัติถูกต้องส่งลูกฟุตบอลได้ตรงเป้าหมาย การทรงตัวดี	ท่าทางการปฏิบัติบกพร่องเล็กน้อยส่งลูกฟุตบอลได้ตรงเป้าหมาย การทรงตัวดี	ท่าทางการปฏิบัติบกพร่องมากส่งลูกฟุตบอลไม่ตรงเป้าหมาย การทรงตัวไม่ดี	3
	รวม			12

เกณฑ์การประเมิน

ได้คะแนน 10 – 12 = ดี

5 – 9 = พอใช้

1 – 4 = ปรับปรุง

การผ่านเกณฑ์การประเมินนักเรียนต้องได้คะแนน 10 คะแนน ขึ้นไป

แบบสังเกตคุณลักษณะอันพึงประสงค์
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง การส่งลูกฟุตบอล

เลขที่	ชื่อ - สกุล	รายการสังเกต															รวม	
		มีวินัย			ใฝ่เรียนรู้			อยู่อย่างพอเพียง			มุ่งมั่นในการทำงาน			มีจิตสาธารณะ				
		3	2	1	3	2	1	3	2	1	3	2	1	3	2	1	15	
1																		
2																		
3																		
4																		
5																		
6																		
7																		
8																		
9	สรุป																	

ลงชื่อ

(.....)

...../...../.....

ระดับคุณภาพ

3 คะแนน หมายถึง ดี

2 คะแนน หมายถึง พอใช้

1 คะแนน หมายถึง ควรปรับปรุง

เกณฑ์การประเมิน

ร้อยละ 80 ขึ้นไป ระดับคะแนน 13 -15 คะแนน ดี

ร้อยละ 70 – 79 ระดับคะแนน 11 - 12 คะแนน พอใช้

ต่ำกว่าร้อยละ 70 ระดับคะแนน 0 – 10 คะแนน ควรปรับปรุง

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสังเกตคุณลักษณะอันพึงประสงค์
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง การส่งลูกฟุตบอล

1. มีวินัย

ได้ 3 คะแนน เมื่อไม่หยอกล้อหรือคุยเล่นกันในเวลาเรียน

ได้ 2 คะแนน เมื่อคุยกับเพื่อนบ้าง

ได้ 1 คะแนน เมื่อไม่ตั้งใจเรียน

2. ใฝ่เรียนรู้

ได้ 3 คะแนน เมื่อศึกษาเอกสารหนังสือเพิ่มเติมมาก่อนเรียน

ได้ 2 คะแนน เมื่อศึกษาหนังสือมาก่อนเรียน

ได้ 1 คะแนน เมื่อศึกษาในห้องเรียน

3. อยู่อย่างพอเพียง

ได้ 3 คะแนน เมื่อเข้าใจเลือกวัสดุที่ทำได้ง่ายและเหมาะสมกับความสามารถและความถนัด
ของตนเอง

ได้ 2 คะแนน เมื่อเข้าใจเลือกวัสดุที่ทำได้ง่าย

ได้ 1 คะแนน เมื่อเลือกวัสดุที่ทำได้

4. ความมุ่งมั่นในการทำงาน

ได้ 3 คะแนน เมื่อมีการจดบันทึกความรู้และตั้งใจฟัง

ได้ 2 คะแนน เมื่อตั้งใจฟัง

ได้ 1 คะแนน เมื่อตั้งใจฟังบ้าง

5. มีจิตสาธารณะ

ได้ 3 คะแนน เมื่อแนะนำช่วยเหลือเพื่อนในเรื่องของขั้นตอนการปั้น

ได้ 2 คะแนน เมื่อแนะนำเพื่อนในเรื่องของการปั้น

ได้ 1 คะแนน เมื่อให้เพื่อนช่วยทำงาน

ใบความรู้

การส่งลูกฟุตบอล

การส่งลูกฟุตบอล หมายถึง การที่ผู้เล่นเตะหรือเขี่ยลูกฟุตบอลส่งไปให้ผู้เล่นฝ่ายเดียวกันรับได้ด้วยส่วนต่าง ๆ ของร่างกายตามกติกา โดยเลือกวิธีการส่งที่ได้เปรียบคู่ต่อสู้ให้มากที่สุด ถูกต้อง แม่นยำและรวดเร็วที่สุด

การส่งลูกฟุตบอลมี 4 รูปแบบ ดังนี้

1. การส่งลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า
2. การส่งลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน
3. การส่งลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก
4. การส่งลูกฟุตบอลด้วยหัวรองเท้า

กิจกรรมที่ 1 การฝึกทักษะการส่งลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า

วิธีปฏิบัติ

1. จังหวะที่ 1 วางเท้าที่ไม่ได้เตะให้ไต่ระดับเดียวกับลูกฟุตบอลห่างจากลูกฟุตบอล ประมาณ 1 ฝ่ามือ ปลายเท้าชี้ไปในทิศทางที่ต้องการ
2. จังหวะที่ 2 เหวี่ยงเท้าที่จะเตะไปด้านหลัง แขนทั้งสองข้างเหวี่ยงเป็นธรรมชาติตามจังหวะเท้า
3. จังหวะที่ 3 ย่อเข่าที่ไม่ได้เตะลงเล็กน้อย โนม้ตัวไปข้างหน้าใช้หลังเท้าเตะตรงกึ่งกลางของลูกบอลไปตามทิศทางที่ต้องการเตะส่งลูกฟุตบอลให้แรงโดยใช้แรงส่งจากสะโพก
4. จังหวะที่ 4 เมื่อเตะลูกฟุตบอลไปแล้ว ให้ส่งเท้าไปตามทิศทางของลูกฟุตบอลที่ถูกเตะออกไป

กิจกรรมที่ 2 การฝึกทักษะการส่งลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน

วิธีปฏิบัติ

1. จังหวะที่ 1 วางเท้าที่ไม่ได้เตะให้ไต่ระดับเดียวกับลูกฟุตบอลห่างจากลูกฟุตบอลประมาณ 1 ฝ่ามือ ปลายเท้าชี้ไปในทิศทางที่ต้องการ
2. จังหวะที่ 2 แปะเท้าข้างที่จะใช้เตะให้ปลายเท้าหันออกจากตัว เป็นมุมฉากกับเท้าอีกข้างหนึ่ง เหวี่ยงเท้าที่จะเตะไปด้านหลัง แขนทั้งสองข้างเหวี่ยงเป็นธรรมชาติตามจังหวะเท้า
3. จังหวะที่ 3 ย่อเข่าที่ไม่ได้เตะลงเล็กน้อย โนม้ตัวไปข้างหน้าใช้ข้างเท้าด้านในเตะตรงกึ่งกลางของลูกบอลไปตามทิศทางที่ต้องการเตะส่งลูกฟุตบอลให้แรงโดยใช้แรงส่งจากสะโพก

4. จังหวะที่ 4 เมื่อเตะลูกฟุตบอลไปแล้ว ให้ส่งเท้าไปตามทิศทางของลูกฟุตบอลที่ถูกเตะออกไป

กิจกรรมที่ 3 การฝึกทักษะการส่งลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก

วิธีปฏิบัติ

1. จังหวะที่ 1 วางเท้าที่ไม่ได้เตะให้ระดับเดียวกับลูกฟุตบอลห่างจากลูกฟุตบอลประมาณ 1 ฝ่ามือ ปลายเท้าชี้ไปในทิศทางที่ต้องการ
2. จังหวะที่ 2 บิดเท้าข้างที่จะใช้เตะให้ปลายเท้าหันเข้าหาตัว เป็นมุมฉากกับเท้าอีกข้างหนึ่ง เหยียดเท้าที่จะเตะไปด้านหลัง แขนทั้งสองข้างเหยียดเป็นธรรมชาติตามจังหวะเท้า
3. จังหวะที่ 3 ย่อเข้าที่ไม่ได้เตะลงเล็กน้อย โน้มตัวไปข้างหน้าใช้ข้างเท้าด้านนอกเตะตรงกึ่งกลางของลูกบอลไปตามทิศทางที่ต้องการเตะส่งลูกฟุตบอลให้แรงโดยใช้แรงส่งจากสะโพก
4. จังหวะที่ 4 เมื่อเตะลูกฟุตบอลไปแล้ว ให้ส่งเท้าไปตามทิศทางของลูกฟุตบอลที่ถูกเตะออกไป

กิจกรรมที่ 4 การฝึกทักษะการส่งลูกฟุตบอลด้วยหัวรองเท้า

วิธีปฏิบัติ

1. จังหวะที่ 1 วางเท้าที่ไม่ได้เตะให้ระดับเดียวกับลูกฟุตบอลห่างจากลูกฟุตบอลประมาณ 1 ฝ่ามือ ปลายเท้าชี้ไปในทิศทางที่ต้องการ
2. จังหวะที่ 2 เหยียดเท้าที่จะเตะไปด้านหลัง แขนทั้งสองข้างเหยียดเป็นธรรมชาติตามจังหวะเท้า
3. จังหวะที่ 3 ย่อเข้าที่ไม่ได้เตะลงเล็กน้อย โน้มตัวไปข้างหน้าใช้หัวรองเท้าเตะตรงกึ่งกลางของลูกบอลไปตามทิศทางที่ต้องการเตะส่งลูกฟุตบอลให้แรงโดยใช้แรงส่งจากสะโพก
4. จังหวะที่ 4 เมื่อเตะลูกฟุตบอลไปแล้ว ให้ส่งเท้าไปตามทิศทางของลูกฟุตบอลที่ถูกเตะออกไป

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง ฟุตบอลเบื้องต้น
กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

คำชี้แจง ให้นักเรียนกาเครื่องหมาย x ทับตัวอักษรหน้าคำตอบที่ถูกต้อง

1. กีฬาฟุตบอลกำเนิดที่ประเทศใด
 - ก. ประเทศบราซิล
 - ข. ประเทศสเปน
 - ค. ประเทศอาเจนตินา
 - ง. ประเทศอังกฤษ
2. ใครเป็นผู้ริเริ่มการแข่งขันกีฬาฟุตบอลเป็นคนแรก
 - ก. โจ ฮัว ฮาเวลานส์
 - ข. มาฟูร์
 - ค. อังเคล มาเรีย
 - ง. ฮวน คาร์ลอส เซริอานี
3. กีฬาฟุตบอลถูกจัดการแข่งขันชิงแชมป์โลกอย่างเป็นทางการครั้งแรกเมื่อใด
 - ก. ค.ศ. 1987
 - ข. ค.ศ. 1988
 - ค. ค.ศ. 1989
 - ง. ค.ศ. 1999
4. ข้อใดเป็นขั้นตอนแรกของการอบอุ่นร่างกาย
 - ก. หมุนข้อเท้า
 - ข. กระโดดตบ
 - ค. วิ่งรอบสนาม
 - ง. การก้มแตะสลับปลายเท้า
5. ข้อใด ไม่ใช่ลักษณะของการอบอุ่นร่างกาย
 - ก. การวิ่ง
 - ข. การยิงประตู
 - ค. การก้มแตะสลับปลายเท้า
 - ง. การหมุนข้อเท้า

6. การอบอุ่นร่างกาย มีประโยชน์อย่างไร
- ทำให้ร่างกายแข็งแรง
 - ทำให้สนุกสนาน
 - ทำให้ร่างกายอ่อนคลาย
 - ทำให้กล้ามเนื้อพร้อมจะใช้งาน
7. การเดาะลูกฟุตบอลด้วยศรีษะ ใช้ส่วนใดสัมผัสลูกฟุตบอล
- ท้ายทอย
 - กลางศรีษะ
 - หน้าผาก
 - ไหล่
8. การเดาะลูกฟุตบอลในข้อใด เดาะได้ง่ายที่สุด
- การเดาะลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า
 - การเดาะลูกฟุตบอลด้วยศรีษะ
 - การเดาะลูกฟุตบอลด้วยเข่า
 - การเดาะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน
9. การเดาะลูกฟุตบอลด้วยหน้าขา ลูกฟุตบอลควรอยู่ในระดับใด
- หน้าอก
 - เหนือศรีษะ
 - แล้วแต่ความถนัด
 - ถูกทุกข้อ
10. ข้อใด คือ ลักษณะของการเลี้ยงลูกฟุตบอล
- การเลี้ยงลูกฟุตบอลไปข้างหน้า
 - การเลี้ยงลูกฟุตบอลถอยหลัง
 - การเลี้ยงลูกฟุตบอลไปข้างหน้าหรือถอยหลัง
 - การเลี้ยงลูกฟุตบอลวนรอบตัว
11. ข้อใด เป็นการเลี้ยงลูกฟุตบอลที่ดี
- การเลี้ยงลูกฟุตบอลให้ติดเท้า
 - การเลี้ยงลูกฟุตบอลให้ห่างเท้าไม่เกิน 1 – 2 ก้าว
 - การเลี้ยงลูกฟุตบอลให้ห่างเท้า 1 เมตร
 - การเลี้ยงลูกฟุตบอลให้ห่างเท้าไม่เกิน 1 เมตร

12. การเลี้ยงลูกฟุตบอลในข้อใดต้องฝึกให้ชำนาญ
- การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า
 - การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน
 - การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยฝ่าเท้าเดินไปข้างหน้า
 - การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยฝ่าเท้าถอยหลัง
13. ข้อใด คือ ประโยชน์ของการเลี้ยงลูกฟุตบอล
- สนุกสนาน
 - หลบหลีกคู่ต่อสู้ได้
 - สร้างความสัมพันธ์กับลูกฟุตบอล
 - สร้างความคล่องตัวในการเล่นฟุตบอล
14. ข้อใด คือ ความหมายของการส่งลูกฟุตบอล
- การเตะหรือการเขี่ยลูกฟุตบอล
 - การขว้างลูกฟุตบอล
 - การปาลูกฟุตบอล
 - การยิงลูกฟุตบอล
15. การส่งลูกฟุตบอลในข้อใดแม่นยำที่สุด
- การส่งลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน
 - การส่งลูกฟุตบอล ด้วยข้างเท้าด้านนอก
 - การส่งลูกฟุตบอลด้วยหัวรองเท้า
 - การส่งลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า
16. การเตะส่งลูกฟุตบอล ควรเตะส่วนใดของลูกฟุตบอล
- ส่วนบนของลูกฟุตบอล
 - ส่วนกึ่งกลางของลูกฟุตบอล
 - ส่วนล่างของลูกฟุตบอล
 - ส่วนข้างของลูกฟุตบอล
17. การส่งลูกฟุตบอลลอยในข้อใดเพื่อนร่วมทีมรับได้ง่ายที่สุด
- การส่งด้วยลูกโด้ง
 - การส่งด้วยลูกกระดิ่งหน้าอก
 - การส่งด้วยลูกกระดิ่งเข่า
 - การส่งด้วยลูกเรียดพื้นสนาม

18. ลูกฟุตบอลลอยโด่งสูงระดับแอว ควรหยุดลูกฟุตบอลด้วยทักษะในข้อใด
- ก. หยุดลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า
 - ข. หยุดลูกฟุตบอลด้วยหน้าขา
 - ค. หยุดลูกฟุตบอลด้วยฝ่าเท้า
 - ง. หยุดลูกฟุตบอลด้วยศรีษะ
19. การหยุดลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านในหันปลายเท้าไปในทิศทางใด
- ก. หันปลายเท้าตรงไปข้างหน้า
 - ข. หันหลายเท้าออกจากตัว
 - ค. หันหลายเท้าเข้าหาตัว
 - ง. หันปลายเท้าเข้าไปข้างหลัง
20. การหยุดลูกฟุตบอลในข้อใด บิดปลายเท้าเข้าหาตัว
- ก. การหยุดลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า
 - ข. การหยุดลูกฟุตบอลด้วยหน้าอก
 - ค. การหยุดลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก
 - ง. การหยุดลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน
21. การใช้ตามองลูกฟุตบอล เตะให้ตรงประตู คือ ความหมายในข้อใด
- ก. การยิงประตู
 - ข. การเลี้ยงลูกฟุตบอล
 - ค. การส่งลูกฟุตบอล
 - ง. การหยุดลูกฟุตบอล
22. การยิงประตูในข้อใดมีความรุนแรงที่สุด
- ก. การยิงประตูด้วยข้างเท้าด้านใน
 - ข. การยิงประตูด้วยหลังเท้า
 - ค. การยิงประตูด้วยหัวรองเท้า
 - ง. การยิงประตูด้วยข้างเท้าด้านนอก
23. การยิงประตู เท้าที่ไม่ได้แตะอยู่ในลักษณะใด
- ก. วางอยู่หน้าลูกฟุตบอล
 - ข. วางอยู่บนลูกฟุตบอล
 - ค. วางอยู่หลังลูกฟุตบอล
 - ง. วางอยู่ข้างลูกฟุตบอล

24. กีฬาฟุตบอล มีผู้เล่นทั้งหมดกี่คน
- ก. 7 คน
 - ข. 12 คน
 - ค. 18 คน
 - ง. 15 คน
25. การเล่นเกมฟุตบอลในชุดใด ผิดกติกาการแข่งขัน
- ก. การเตะคู่ต่อสู้
 - ข. การแย่งลูกฟุตบอลจากคู่ต่อสู้
 - ค. การจับมือคู่ต่อสู้
 - ง. การเตะลูกฟุตบอล
26. การเล่นเกมฟุตบอลในชุดใด ไม่ผิดกติกา
- ก. การขัดขาคู่ต่อสู้
 - ข. การเลี้ยงลูกฟุตบอลหลบคู่ต่อสู้
 - ค. การถ่มน้ำลายใส่คู่ต่อสู้
 - ง. การเบียดแย่งลูกฟุตบอล
27. ลูกฟุตบอล ทำด้วยวัสดุชนิดใด
- ก. หนัง
 - ข. ผ้า
 - ค. พลาสติก
 - ง. ยาง
28. การเริ่มเล่นลูกทุกครั้ง ต้องเล่นลูกภายในกี่วินาที
- ก. 3 วินาที
 - ข. 4 วินาที
 - ค. 5 วินาที
 - ง. 9 วินาที
29. สนามในข้อใด เหมาะกับการเล่นกีฬาฟุตบอลมากที่สุด
- ก. สนามหญ้า
 - ข. สนามปูนซีเมนต์
 - ค. สนามลูกรัง
 - ง. สนามดิน

30. ข้อใด เป็นประโยชน์สูงสุดของการเล่นกีฬาฟุตบอล

- ก. สนุกสนาน
- ข. ประกอบอาชีพ
- ค. ได้ออกกำลังกาย
- ง. สร้างความสามัคคี

เฉลย

ข้อ	คำตอบ	ข้อ	คำตอบ
1.	ข	16.	ข
2.	ง	17.	ง
3.	ค	18.	ข
4.	ก	19.	ข
5.	ข	20.	ค
6.	ง	21.	ก
7.	ค	22.	ข
8.	ง	23.	ง
9.	ก	24.	ข
10.	ค	25.	ก
11.	ข	26.	ข
12.	ง	27.	ก
13.	ข	28.	ข
14.	ก	29.	ข
15.	ก	30.	ค

**แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมฟุตบอลเบื้องต้น
ที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส**

คำชี้แจง ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องความพึงพอใจทางขวามือโดยเลือกเพียงช่องใด
ช่องหนึ่งของแต่ละข้อตรงตามระดับความพึงพอใจดังนี้

- 5 หมายถึง มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง มีความพึงพอใจระดับมาก
- 3 หมายถึง มีความพึงพอใจระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง มีความพึงพอใจระดับน้อย
- 1 หมายถึง มีความพึงพอใจระดับน้อยที่สุด

ข้อที่	รายการ	มาก	มาก	ปาน	น้อย	น้อย
		ที่สุด		กลาง	ที่สุด	
		5	4	3	2	1
	ด้านสาระการเรียนรู้					
1.	เนื้อหามีความเหมาะสมกับการฝึกทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล					
2.	เนื้อหาฝึกทักษะปฏิบัติกีฬาฟุตบอลเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก					
3.	เนื้อหาในแต่ละกิจกรรมมีความเหมาะสมกับเวลา					
4.	เนื้อหาในชุดกิจกรรมการฝึกทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้					
5.	หลังจากการฝึกทักษะโดยใช้ชุดกิจกรรมนี้แล้วนักเรียนชอบกีฬาฟุตบอล					
	ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้					
6.	กิจกรรมการฝึกทักษะที่ปฏิบัติจริงช่วยพัฒนาทักษะให้สูงขึ้น					
7.	มีกิจกรรมให้ฝึกอย่างเพียงพอกับความต้องการของนักเรียน					
8.	ครูเอาใจใส่ ให้คำแนะนำอย่างใกล้ชิดในการทำกิจกรรม					

ข้อที่	รายการ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อยที่สุด	น้อย
		5	4	3	2	1
9.	นักเรียนฝึกทักษะด้วยความตั้งใจและสนุกสนาน					
10.	กิจกรรมที่ใช้ฝึกทักษะปฏิบัติกีฬาฟุตบอลเหมาะกับระดับความสามารถของนักเรียน					
	ด้านสื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้					
11.	สื่อ วัสดุอุปกรณ์ ที่นำมาใช้ในชุดกิจกรรมทำให้นักเรียนเข้าใจในบทเรียน					
12.	การเรียนรู้ด้วยกิจกรรมทักษะปฏิบัติฟุตบอลทำให้นักเรียนเรียนรู้และฝึกทักษะร่วมกันมากขึ้น					
13.	สื่อประสมและแหล่งการเรียนรู้เหมาะสมกับนักเรียน					
14.	สื่อประสมมีภาพประกอบชัดเจนเหมาะสมสอดคล้องกับกิจกรรมที่ฝึก					
15.	สื่อ วัสดุอุปกรณ์ในการเรียนมีอย่างเพียงพอ					
	ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้					
16.	กิจกรรมการวัดผลตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้					
17.	กิจกรรมการวัดผลวัดทักษะที่ต้องการวัดจริง ๆ					
18.	กิจกรรมการวัดผลช่วยพัฒนาทักษะของนักเรียน					
19.	คะแนนที่ได้ตรงกับระดับความสามารถของนักเรียน					
20.	นักเรียนภาคภูมิใจในความสามารถของตนเอง					

ภาคผนวก ข
แบบประเมินคุณภาพเครื่องมือ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวีส์
ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)
แผนการจัดการเรียนรู้ที่

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมาย / ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านระดับความคิดเห็น

5 คะแนน = มีความเหมาะสมมากที่สุด

4 คะแนน = มีความเหมาะสมมาก

3 คะแนน = มีความเหมาะสมปานกลาง

2 คะแนน = มีความเหมาะสมน้อย

1 คะแนน = มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

รายการประเมิน		ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1.	ด้านสาระสำคัญ					
	1.1 มีความชัดเจนเข้าใจง่าย					
	1.2 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้					
	1.3 ครอบคลุมสาระการเรียนรู้					
2.	ด้านตัวชี้วัด					
	2.1 มีความชัดเจนเข้าใจง่าย					
	2.2 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้					
	2.3 ครอบคลุมสาระการเรียนรู้					
	2.4 ระบุพฤติกรรมที่ต้องการวัดอย่างชัดเจน					
3.	ด้านเนื้อหาสาระ					
	3.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์					
	3.2 เนื้อหาเข้าใจง่ายเหมาะสมกับผู้เรียน					
	3.3 มีความชัดเจน					
	3.4 น่าสนใจนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตจริงได้					
4.	ด้านกิจกรรมการเรียนรู้					
	4.1 สอดคล้องกับตัวชี้วัด					
	4.2 สอดคล้องกับเนื้อหาสาระ					
	4.3 เหมาะสมกับเวลาที่ใช้สอน					

รายการประเมิน		ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
	4.4 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้					
	4.5 กิจกรรมการเรียนรู้เน้นผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติ					
	4.6 เหมาะสมกับเวลา					
5.	ด้านสื่อการเรียนรู้					
	5.1 สอดคล้องกับเนื้อหาสาระ					
	5.2 มีความชัดเจนหลากหลาย					
	5.3 สื่อมีความน่าสนใจ					
	5.4 เหมาะกับกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้					
6.	ด้านวัดผลประเมินผล					
	6.1 เป็นการประเมินตามสภาพจริง					
	6.2 มีการประเมินผลงานที่นักเรียนสร้างขึ้น					
	6.3 นักเรียนปฏิบัติทักษะการทำงานได้จริง					
	6.4 สอดคล้องกับตัวชี้วัด					
	6.5 มีวิธีการวัดประเมินผลที่หลากหลาย					
	รวม					
	เฉลี่ย					

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

**แบบประเมินทักษะปฏิบัติฟุตบอลเบื้องต้น กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)**

ชื่อผู้ประเมิน.....ตำแหน่ง.....

สถานที่ทำงาน.....

คำชี้แจง

ขอความอนุเคราะห์ท่านโปรดพิจารณาว่ารายการประเมินแต่ละข้อต่อไปนี้มีสอดคล้องกับนิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ โดยใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง “คะแนนการพิจารณา” ของแบบประเมินตามที่ท่านเห็นสมควร โดยมีเกณฑ์การพิจารณา ดังนี้

- +1 หมายถึง เมื่อแน่ใจว่ารายการประเมินวัดได้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ
- 0 หมายถึง เมื่อไม่แน่ใจว่ารายการประเมินวัดได้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ
- 1 หมายถึง เมื่อแน่ใจว่ารายการประเมินวัดได้ไม่สอดคล้องกับนิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ

ข้อที่	แบบประเมิน	ระดับความคิดเห็น		
		+1	0	-1
1.	ประวัติ การเตรียมความพร้อม และการอบอุ่นร่างกายในกีฬาฟุตบอล			
2.	การสร้างความคุ้นเคยกับลูกฟุตบอล			
3.	การเตะลูกฟุตบอล			
4.	การเลี้ยงลูกฟุตบอล			
5.	การส่งลูกฟุตบอล			
6.	การหยุดลูกฟุตบอล			
7.	การยิงประตู			
8.	การเล่นเป็นทีม การปฏิบัติตามกฎ กติกาการแข่งขัน			

แบบประเมินคะแนนการพิจารณาความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
เรื่อง ฟุตซอลเบื้องต้น กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

คำชี้แจง ขอความอนุเคราะห์ท่านโปรดพิจารณาข้อคำถามต่อไปนี้ที่มีคะแนนการพิจารณาว่า สอดคล้องกับแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง “คะแนนการพิจารณา”

+1 หมายถึง เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

0 หมายถึง เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

-1 หมายถึง เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

จุดประสงค์ การเรียนรู้	แบบทดสอบข้อที่	คะแนนการพิจารณา			หมายเหตุ
		+1	0	-1	
1. นักเรียนอธิบาย ความพร้อม และ การอบอุ่นร่างกาย กีฬาฟุตซอลได้ 2. นักเรียนปฏิบัติ ทักษะความพร้อม และการอบอุ่น ร่างกายกีฬาฟุต ซอลได้	1. ข้อใดเป็นขั้นตอนแรกของการ อบอุ่นร่างกาย ก. หมุนข้อเท้า ข. กระโดดตบ ค. วิ่งรอบสนาม ง. ประเทศอังกฤษ				
	2. ข้อใด ไม่ใช่ลักษณะของการอบอุ่น ร่างกายกีฬาฟุต ซอลได้ ก. การวิ่ง ข. การยิงประตู ค. การก้มแตะสลับปลายเท้า ง. ฮวน คาร์ลอส เซริอานี				
3. นักเรียนมีความ มุ่งมั่นในการเรียน เป็นผู้นำผู้ตามที่ดี มี ความรับผิดชอบ	3. การอบอุ่นร่างกาย มีประโยชน์ อย่างไร ก. ทำให้ร่างกายแข็งแรง ข. ทำให้กล้ามเนื้อพร้อมจะใช้งาน ค. ทำให้สนุกสนาน ง. ค.ศ. 1999				

จุดประสงค์ การเรียนรู้	แบบทดสอบข้อที่	คะแนนการพิจารณา			หมายเหตุ
		+1	0	-1	
1. นักเรียนอธิบาย การสร้าง ความคุ้นเคยกับลูก ฟุตบอลได้	4. ข้อใด ไม่ใช่การสร้างควมคุ้นเคย กับลูกฟุตบอล ก. การเล่นเกม ข. เท้าหนีบลูกฟุตบอลกระโดด ค. โยน – รับลูกฟุตบอล 2 คน ง. การก้มแตะสลับปลายเท้า				
2. นักเรียนปฏิบัติ ทักษะการสร้าง ความคุ้นเคยกับลูก ฟุตบอลได้	5. ข้อใด เป็นการสร้างความคุ้นเคยกับ ลูกฟุตบอล ก. รับ – ส่งลูกฟุตบอลรอบเวย ข. วิ่งรอบสนาม ค. การกระโดดโหม่งลูกฟุตบอล ง. การหมุนข้อเท้า				
3. นักเรียนมีความ มุ่งมั่นในการเรียน เป็นผู้นำผู้ตามที่ดี มี ความรับผิดชอบ	6. ข้อใด เป็นประโยชน์ของการสร้าง ความคุ้นเคยกับลูกฟุตบอล ก. การสร้างความสัมพันธ์ในทีม ข. สร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้เล่น กับโค้ช ค. การสร้างความสัมพันธ์ของ กล้ามเนื้อกับลูกฟุตบอล ง. ทำให้กล้ามเนื้อพร้อมจะใช้งาน				
1. นักเรียนอธิบาย การเตะลูกฟุต บอลได้	7. การเตะลูกฟุตบอลด้วยศรีษะ ใช้ ส่วนใดสัมผัสลูกฟุตบอล ก. ท้ายทอย ข. กลางศรีษะ ค. หน้าผาก ง. ไหล่				
2. นักเรียนปฏิบัติ ทักษะการเตะลูก ฟุตบอลได้					

จุดประสงค์ การเรียนรู้	แบบทดสอบข้อที่	คะแนนการพิจารณา			หมายเหตุ
		+1	0	-1	
3. นักเรียนมีความ มุ่งมั่นในการเรียน เป็นผู้นำผู้ตามที่ดี มี ความรับผิดชอบ	8. การเตะลูกฟุตบอลในข้อใด เตะ ได้ง่ายที่สุด ก. การเตะลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า ข. การเตะลูกฟุตบอลด้วยศรีษะ ค. การเตะลูกฟุตบอลด้วยเข่า ง. การเตะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้า ด้านใน				
	9. การเตะลูกฟุตบอลด้วยหน้าขา ลูก ฟุตบอลควรอยู่ในระดับใด ก. หน้าอก ข. เหนือศรีษะ ค. แล้วยแต่ความถนัด ง. ถูกทุกข้อ				
1. นักเรียนอธิบาย การเลี้ยงลูกฟุต บอลได้ 2. นักเรียนปฏิบัติ ทักษะการเลี้ยงลูก ฟุตบอลได้ 3. นักเรียนมีความ มุ่งมั่นในการเรียน เป็นผู้นำผู้ตามที่ดี มี ความรับผิดชอบ	10. ข้อใด คือ ลักษณะของการเลี้ยงลูก ฟุตบอล ก. การเลี้ยงลูกฟุตบอลไปข้างหน้า ข. การเลี้ยงลูกฟุตบอลถอยหลัง ค. การเลี้ยงลูกฟุตบอลไปข้างหน้า หรือถอยหลัง ง. การเลี้ยงลูกฟุตบอลวนรอบตัว				
	11. ข้อใด เป็นการเลี้ยงลูกฟุตบอลที่ดี ก. การเลี้ยงลูกฟุตบอลให้ติดเท้า ข. การเลี้ยงลูกฟุตบอลให้ห่างเท้าไม่ เกิน 1 – 2 ก้าว ค. การเลี้ยงลูกฟุตบอลให้ห่างเท้า 1 เมตร ง. การเลี้ยงลูกฟุตบอลให้ห่างเท้าไม่ เกิน 1 เมตร				

จุดประสงค์ การเรียนรู้	แบบทดสอบข้อที่	คะแนนการพิจารณา			หมายเหตุ
		+1	0	-1	
	12. การเลี้ยงลูกฟุตบอลในข้อใดต้อง ฝึกให้ชำนาญ ก. การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า ข. การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้า ด้านใน ค. การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยฝ่าเท้า เดินไปข้างหน้า ง. การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยฝ่าเท้า ถอยหลัง				
	13. ข้อใด คือ ประโยชน์ของการเลี้ยง ลูกฟุตบอล ก. สนุกสนาน ข. หลบหลีกคู่ต่อสู้ได้ ค. สร้างความสัมพันธ์กับลูกฟุตบอล ง. สร้างความคล่องตัวในการเล่นฟุต ซอล				
1. นักเรียนอธิบาย ทักษะการส่งลูกฟุต ซอล การรับลูกฟุต ซอลได้ 2. นักเรียนปฏิบัติ ทักษะการส่งลูกฟุต ซอล การรับลูกฟุต ซอลได้	14. ข้อใด คือ ความหมายของการส่ง ลูกฟุตบอล ก. การเตะหรือการเขี่ยลูกฟุตบอล ข. การขว้างลูกฟุตบอล ค. การปาลูกฟุตบอล ง. การยิงลูกฟุตบอล				

จุดประสงค์ การเรียนรู้	แบบทดสอบข้อที่	คะแนนการพิจารณา			หมายเหตุ
		+1	0	-1	
3. นักเรียนมีความ มุ่งมั่นในการเรียน เป็นผู้นำผู้ตามที่ดี มี ความรับผิดชอบ	15. การส่งลูกฟุตบอลในข้อใดแม่นยำ ที่สุด ก. การส่งลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้า ด้านใน ข. การส่งลูกฟุตบอล ด้วยข้างเท้า ด้านนอก ค. การส่งลูกฟุตบอลด้วยหัวรองเท้า ง. การส่งลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า				
	16. การเตะส่งลูกฟุตบอล ควรเตะส่วน ใดของลูกฟุตบอล ก. ส่วนบนของลูกฟุตบอล ข. ส่วนกึ่งกลางของลูกฟุตบอล ค. ส่วนล่างของลูกฟุตบอล ง. ส่วนข้างของลูกฟุตบอล				
	17. การส่งลูกฟุตบอลลอยในข้อใด เพื่อนร่วมทีมรับได้ง่ายที่สุด ก. การส่งด้วยลูกโค้ง ข. การส่งด้วยลูกระดับหน้าอก ค. การส่งด้วยลูกระดับเข่า ง. การส่งด้วยลูกเรียดพื้นสนาม				
1. นักเรียนอธิบาย ทักษะการหยุดลูก ฟุตบอลได้ 2. นักเรียนปฏิบัติ ทักษะการหยุดลูก ฟุตบอลได้	18. ลูกฟุตบอลลอยโค้งสูงระดับแอว ควรหยุดลูกฟุตบอลด้วยทักษะในข้อใด ก. หยุดลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า ข. หยุดลูกฟุตบอลด้วยหน้าขา ค. หยุดลูกฟุตบอลด้วยฝ่าเท้า ง. หยุดลูกฟุตบอลด้วยศรีษะ				

จุดประสงค์ การเรียนรู้	แบบทดสอบข้อที่	คะแนนการพิจารณา			หมายเหตุ
		+1	0	-1	
3. นักเรียนมีความ มุ่งมั่นในการเรียน เป็นผู้นำผู้ตามที่ดี มี ความรับผิดชอบ	19. การหยุดลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้า ด้านในหันปลายเท้าไปในทิศทางใด ก. หันปลายเท้าตรงไปข้างหน้า ข. หันหลายเท้าออกจากตัว ค. หันหลายเท้าเข้าหาตัว ง. หันปลายเท้าเข้าไปข้างหลัง				
	20. การหยุดลูกฟุตบอลในข้อใด บิด ปลายเท้าเข้าหาตัว ก. การหยุดลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า ข. การหยุดลูกฟุตบอลด้วยหน้าอก ค. การหยุดลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้า ด้านนอก ง. การหยุดลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้า ด้านใน				
1. นักเรียนอธิบาย ทักษะการยิงประตู ได้	21. การใช้ตามองลูกฟุตบอล เตะให้ ตรงประตู คือ ความหมายในข้อใด ก. การยิงประตู ข. การเลี้ยงลูกฟุตบอล ค. การส่งลูกฟุตบอล ง. การหยุดลูกฟุตบอล				
2. นักเรียนปฏิบัติ ทักษะการยิงประตู ได้					
3. นักเรียนมีความ มุ่งมั่นในการเรียน เป็นผู้นำผู้ตามที่ดี มี ความรับผิดชอบ	22. การยิงประตูในข้อใดมีความ รุนแรงที่สุด ก. การยิงประตูด้วยข้างเท้าด้านใน ข. การยิงประตูด้วยหลังเท้า ค. การยิงประตูด้วยหัวรองเท้า ง. การยิงประตูด้วยข้างเท้าด้าน นอก				

จุดประสงค์ การเรียนรู้	แบบทดสอบข้อที่	คะแนนการพิจารณา			หมายเหตุ
		+1	0	-1	
	23. การยิงประตู ทำที่ไม่ได้แต่อยู่ในลักษณะใด ก. วางอยู่หน้าลูกฟุตบอล ข. วางอยู่บนลูกฟุตบอล ค. วางอยู่หลังลูกฟุตบอล ง. วางอยู่ข้างลูกฟุตบอล				
1. นักเรียนอธิบายการเล่นเป็นทีม การปฏิบัติตามกฎ กติกาการแข่งขัน ได้	24. กีฬาฟุตบอล มีผู้เล่นทั้งหมดกี่คน ก. 7 คน ข. 12 คน ค. 18 คน ง. 15 คน				
2. นักเรียนปฏิบัติทักษะการเล่นเป็นทีม การปฏิบัติตามกฎ กติกาการแข่งขัน ได้	25. การเล่นฟุตบอลในชุดใด ผิดกติกาการแข่งขัน ก. การเตะคู่ต่อสู้ ข. การแย่งลูกฟุตบอลจากคู่ต่อสู้ ค. การจับมือคู่ต่อสู้ ง. การเตะลูกฟุตบอล				
3. นักเรียนมีความมุ่งมั่นในการเรียน เป็นผู้นำผู้ตามที่ดี มีความรับผิดชอบ	26. การเล่นฟุตบอลในชุดใด ไม่ผิดกติกา ก. การขัดขาคู่ต่อสู้ ข. การเลี้ยงลูกฟุตบอลหลบคู่ต่อสู้ ค. การถ่มน้ำลายใส่คู่ต่อสู้ ง. การเบียดแย่งลูกฟุตบอล				
	27. ลูกฟุตบอล ทำด้วยวัสดุชนิดใด ก. หนัง ข. ฝ้าย ค. พลาสติก ง. ยาง				

จุดประสงค์ การเรียนรู้	แบบทดสอบข้อที่	คะแนนการพิจารณา			หมายเหตุ
		+1	0	-1	
	28. การเริ่มเล่นลูกทุกครั้ง ต้องเล่นลูก ภายในกี่วินาที ก. 3 วินาที ข. 4 วินาที ค. 5 วินาที ง. 9 วินาที				
	29. สนามในข้อใด เหมาะกับการเล่น กีฬาฟุตบอลมากที่สุด ก. สนามหญ้า ข. สนามปูนซีเมนต์ ค. สนามลูกรัง ง. สนามดิน				
	30. ข้อใด เป็นประโยชน์สูงสุดของการ เล่นกีฬาฟุตบอล ก. สนุกสนาน ข. ประกอบอาชีพ ค. ได้ออกกำลังกาย ง. สร้างความสามัคคี				

**แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างคำถามกับความพึงพอใจต่อทักษะปฏิบัติ
การเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวิส ประกอบสื่อประสม
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**

ชื่อผู้ประเมิน.....ตำแหน่ง.....

สถานที่ทำงาน.....

คำชี้แจง

ขอความอนุเคราะห์ท่านโปรดพิจารณาว่ารายการประเมินแต่ละข้อต่อไปนี้มีความสอดคล้องกับนิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ โดยใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง “คะแนนการพิจารณา” ของแบบประเมินตามที่ท่านเห็นสมควร โดยมีเกณฑ์การพิจารณา ดังนี้

+1 หมายถึง เมื่อแน่ใจว่ารายการประเมินวัดได้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ

0 หมายถึง เมื่อไม่แน่ใจว่ารายการประเมินวัดได้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ

-1 หมายถึง เมื่อแน่ใจว่ารายการประเมินวัดได้ไม่สอดคล้องกับนิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ

คุณลักษณะความพึงพอใจ	รายการประเมิน	ผลการประเมิน			ข้อเสนอแนะผู้เชี่ยวชาญ
		+1	0	-1	
ความพึงพอใจ	ด้านสาระการเรียนรู้	+1	0	-1	
หมายถึง ความรู้สึกชอบหรือทัศนคติด้านบวกเป็นความรู้สึกดี ความรู้สึกชื่นชอบ ความรู้สึกประทับใจต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ โดยนักเรียนมีความรู้สึกชอบและพึงพอใจ	1. เนื้อหามีความเหมาะสมกับการฝึกทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล				
	2. เนื้อหาฝึกทักษะปฏิบัติกีฬาฟุตบอลเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก				
	3. เนื้อหาในแต่ละกิจกรรมมีความเหมาะสมกับเวลา				
	4. เนื้อหาในชุดกิจกรรมการฝึกทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้				
	5. หลังจากการฝึกทักษะโดยใช้ชุดกิจกรรมนี้แล้วนักเรียนชอบกีฬาฟุตบอล				

คุณลักษณะความพึงพอใจ		รายการประเมิน	ผลการประเมิน			ข้อเสนอแนะ ผู้เชี่ยวชาญ
			+1	0	-1	
ด้านสาระการ เรียนรู้ ด้าน กระบวนการ จัดการเรียนรู้ ด้าน สื่อการเรียนรู้และ แหล่งเรียนรู้ ด้าน การวัดผลและ ประเมินผลการ เรียนรู้						
		ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้				
	6.	กิจกรรมการฝึกทักษะที่ปฏิบัติจริง ช่วยพัฒนาทักษะให้สูงขึ้น				
	7.	มีกิจกรรมให้ฝึกอย่างเพียงพอกับ ความต้องการของนักเรียน				
	8.	ครูเอาใจใส่ ให้คำแนะนำอย่าง ใกล้ชิดในการทำกิจกรรม				
	9.	นักเรียนฝึกทักษะด้วยความตั้งใจ และสนุกสนาน				
	10.	กิจกรรมที่ใช้ฝึกทักษะปฏิบัติกีฬาฟุต ซอลเหมาะกับระดับความสามารถ ของนักเรียน				
		ด้านสื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้				
	11.	สื่อ วัสดุอุปกรณ์ ที่นำมาใช้ในชุด กิจกรรมทำให้นักเรียนเข้าใจใน บทเรียน				
	12.	การเรียนด้วยกิจกรรมทักษะปฏิบัติ ฟุตซอลทำให้นักเรียนเรียนรู้และฝึก ทักษะร่วมกันมากขึ้น				
	13.	สื่อประสมและแหล่งการเรียนรู้ เหมาะสมกับนักเรียน				
	14.	สื่อประสมมีภาพประกอบชัดเจน เหมาะสมสอดคล้องกับกิจกรรมที่ฝึก				
	15.	สื่อ วัสดุอุปกรณ์ในการเรียนมีอย่าง เพียงพอ				

คุณลักษณะความพึงพอใจ	รายการประเมิน	ผลการประเมิน			ข้อเสนอแนะ ผู้เชี่ยวชาญ
		+1	0	-1	
	ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้				
	16. กิจกรรมการวัดผลตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้				
	17. กิจกรรมการวัดผลวัดทักษะที่ต้องการวัดจริง ๆ				
	18. กิจกรรมการวัดผลช่วยพัฒนาทักษะของนักเรียน				
	19. คะแนนที่ได้ตรงกับระดับความสามารถของนักเรียน				
	20. นักเรียนภาคภูมิใจในความสามารถของตนเอง				

ภาคผนวก ค
ผลการประเมินคุณภาพเครื่องมือ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ตารางที่ ค. 1 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์

รายการประเมิน		\bar{X}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
1.	ด้านสาระสำคัญ			
	1.1 มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	5.00	0.00	มากที่สุด
	1.2 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
	1.3 ครอบคลุมสาระการเรียนรู้	4.80	0.45	มากที่สุด
2.	ด้านตัวชี้วัด	4.80	0.45	มากที่สุด
	2.1 มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	5.00	0.00	มากที่สุด
	2.2 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้			
	2.3 ครอบคลุมสาระการเรียนรู้	4.80	0.45	มากที่สุด
	2.4 ระบุพฤติกรรมที่ต้องการวัดอย่างชัดเจน	5.00	0.00	มากที่สุด
3.	ด้านเนื้อหาสาระ			
	3.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์	4.80	0.45	มากที่สุด
	3.2 เนื้อหาเข้าใจง่ายเหมาะสมกับผู้เรียน	4.80	0.40	มากที่สุด
	3.3 มีความชัดเจน	4.80	0.45	มากที่สุด
	3.4 น่าสนใจนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตจริงได้	5.00	0.00	มากที่สุด
4.	ด้านกิจกรรมการเรียนรู้			
	4.1 สอดคล้องกับตัวชี้วัด	5.00	0.00	มากที่สุด
	4.2 สอดคล้องกับเนื้อหาสาระ	5.00	0.00	มากที่สุด
	4.3 เหมาะสมกับเวลาที่ใช้สอน	4.80	0.45	มากที่สุด
	4.4 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
	4.5 กิจกรรมการเรียนรู้เน้นผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติ	4.80	0.45	มากที่สุด
	4.6 เหมาะสมกับเวลา	5.00	0.00	มากที่สุด
5.	ด้านสื่อการเรียนรู้			
	5.1 สอดคล้องกับเนื้อหาสาระ	5.00	0.00	มากที่สุด
	5.2 มีความชัดเจนหลากหลาย	4.80	0.45	มากที่สุด
				(ต่อ)

ตารางที่ ค. 1 (ต่อ)

รายการประเมิน		\bar{X}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
	5.3 สื่อมีความน่าสนใจ	4.80	0.40	มากที่สุด
	5.4 เหมาะกับกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
6.	ด้านวัดผลประเมินผล			
	6.1 เป็นการประเมินตามสภาพจริง	5.00	0.00	มากที่สุด
	6.2 มีการประเมินผลงานที่นักเรียนสร้างขึ้น	5.00	0.00	มากที่สุด
	6.3 นักเรียนปฏิบัติทักษะการทำงานได้จริง	4.80	0.45	มากที่สุด
	6.4 สอดคล้องกับตัวชี้วัด	5.00	0.00	มากที่สุด
	6.5 มีวิธีการวัดประเมินผลที่หลากหลาย	5.00	0.00	มากที่สุด
รวม		4.92	0.19	มากที่สุด

ตารางที่ ค.2 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อความสอดคล้องของแบบประเมินทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้น

ข้อที่	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					$\sum R$	IOC	ความสอดคล้อง
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
2.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
3.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
4.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
5.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
6.	+1	0	+1	+1	+1	+4	0.80	สอดคล้อง

ตารางที่ ค.3 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อความสอดคล้องของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ข้อที่	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ΣR	IOC	ความ สอดคล้อง
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
2.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
3.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
4.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
5.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
6.	+1	+1	+1	+1	0	+4	0.80	สอดคล้อง
7.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
8.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
9.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
10.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
11.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
12.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
13.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
14.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
15.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
16.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
17.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
18.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
19.	0	+1	+1	+1	+1	+4	0.80	สอดคล้อง
20.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
21.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
22.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
23.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
24.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
25.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง (ต่อ)

ตารางที่ ค.3 (ต่อ)

ข้อที่	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ΣR	IOC	ความ สอดคล้อง
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
26.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
27.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
28.	+1	+1	+1	0	+1	+4	0.80	สอดคล้อง
29.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
30.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ตารางที่ ค.4 ค่าความยาก (p) ค่าอำนาจจำแนก (B) และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ข้อที่	ค่าความยาก (p)	ค่าอำนาจจำแนก (B)	ข้อที่	ค่าความยาก (p)	ค่าอำนาจจำแนก (B)
1.	0.65	0.20	16.	0.55	0.46
2.	0.60	0.33	17.	0.50	0.60
3.	0.55	0.46	18.	0.60	0.33
4.	0.50	0.60	19.	0.65	0.20
5.	0.60	0.33	20.	0.55	0.46
6.	0.65	0.20	21.	0.45	0.75
7.	0.55	0.46	22.	0.60	0.33
8.	0.50	0.60	23.	0.60	0.33
9.	0.55	0.46	24.	0.65	0.20
10.	0.50	0.60	25.	0.50	0.60
11.	0.60	0.33	26.	0.60	0.33
12.	0.55	0.46	27.	0.50	0.60
13.	0.50	0.60	28.	0.70	0.33
14.	0.55	0.46	29.	0.55	0.46
15.	0.60	0.33	30.	0.55	0.46

ค่าความยาก (p) มีค่าระหว่าง 0.45 – 0.70

ค่าอำนาจจำแนก (B) มีค่าระหว่าง 0.20 – 0.75

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.88

ตารางที่ ค. 5 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อความสอดคล้องของแบบวัดความพึงพอใจสำหรับผู้เชี่ยวชาญ

ข้อที่	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ΣR	IOC	ความสอดคล้อง
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
2.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
3.	+1	0	+1	+1	+1	+4	0.80	สอดคล้อง
4.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
5.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
6.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
7.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
8.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
9.	+1	0	+1	+1	+1	+4	0.80	สอดคล้อง
10.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
11.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
12.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
13.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
14.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
15.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
16.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
17.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
18.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
19.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
20.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง

ภาคผนวก ง
คะแนนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ตารางที่ ง.1 คะแนนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวิส ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

คนที่	ก่อนเรียน	คะแนนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้										รวม	หลังเรียน
		แผนที่ 1	แผนที่ 2	แผนที่ 3	แผนที่ 4	แผนที่ 5	แผนที่ 6	แผนที่ 7	แผนที่ 8	แผนที่ 9	แผนที่ 10		
	(30)	ทักษะ ปฏิบัติ (20)	ทักษะ ปฏิบัติ (14)	ทักษะ ปฏิบัติ (3)	ทักษะ ปฏิบัติ (10)	ทักษะ ปฏิบัติ (12)	ทักษะ ปฏิบัติ (15)	ทักษะ ปฏิบัติ (6)	ทักษะ ปฏิบัติ (12)	ทักษะ ปฏิบัติ (3)	ทักษะ ปฏิบัติ (3)	(98)	(30)
1.	10	17	12	2	9	10	14	5	10	3	3	85	25
2.	12	16	13	3	10	10	12	5	11	3	2	85	26
3.	11	15	13	3	9	10	11	6	11	3	3	84	27
4.	10	18	12	3	10	10	12	5	10	2	3	85	25
5.	9	15	13	2	9	11	14	6	10	3	3	86	28
6.	11	15	14	3	10	10	9	5	9	2	3	80	28
7.	12	14	14	3	10	10	12	6	10	3	3	85	25
8.	13	16	10	3	9	10	14	5	10	2	2	81	27
9.	14	17	12	3	9	10	12	5	12	3	3	86	25
10.	9	16	11	3	9	10	9	6	11	3	2	80	26 (ต่อ)

ตารางที่ ง.1 (ต่อ)

คนที่	ก่อนเรียน	คะแนนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้										รวม	หลังเรียน
		แผนที่ 1	แผนที่ 2	แผนที่ 3	แผนที่ 4	แผนที่ 5	แผนที่ 6	แผนที่ 7	แผนที่ 8	แผนที่ 9	แผนที่ 10		
	(30)	ทักษะ ปฏิบัติ (20)	ทักษะ ปฏิบัติ (14)	ทักษะ ปฏิบัติ (3)	ทักษะ ปฏิบัติ (10)	ทักษะ ปฏิบัติ (12)	ทักษะ ปฏิบัติ (15)	ทักษะ ปฏิบัติ (6)	ทักษะ ปฏิบัติ (12)	ทักษะ ปฏิบัติ (3)	ทักษะ ปฏิบัติ (3)	(98)	(30)
11.	13	14	12	3	9	12	13	6	11	3	3	86	26
12.	14	13	11	2	10	10	12	6	10	2	3	79	25
13.	13	16	13	3	10	11	13	5	12	3	3	89	23
14.	7	17	11	3	10	12	12	5	11	2	3	86	24
15.	10	17	12	2	9	12	14	5	12	2	3	88	25
16.	11	18	13	3	9	11	14	5	11	3	3	90	24
17.	10	30	15	2	8	12	11	5	10	2	3	98	24
18.	12	19	12	2	9	12	13	5	9	3	3	87	25
19.	7	18	13	3	8	12	14	5	11	3	3	90	27
20.	12	17	12	3	8	11	14	6	9	3	3	86	27 (ต่อ)

ตารางที่ ง.1 (ต่อ)

คนที่	ก่อนเรียน	คะแนนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้										รวม	หลังเรียน
		แผนที่ 1	แผนที่ 2	แผนที่ 3	แผนที่ 4	แผนที่ 5	แผนที่ 6	แผนที่ 7	แผนที่ 8	แผนที่ 9	แผนที่ 10		
	(30)	ทักษะ ปฏิบัติ (20)	ทักษะ ปฏิบัติ (14)	ทักษะ ปฏิบัติ (3)	ทักษะ ปฏิบัติ (10)	ทักษะ ปฏิบัติ (12)	ทักษะ ปฏิบัติ (15)	ทักษะ ปฏิบัติ (6)	ทักษะ ปฏิบัติ (12)	ทักษะ ปฏิบัติ (3)	ทักษะ ปฏิบัติ (3)	(98)	(30)
21.	9	17	14	2	8	11	14	5	9	2	3	85	27
22.	11	18	12	3	9	9	14	5	10	3	3	86	25
23.	10	18	15	2	8	10	12	5	10	2	2	84	26
24.	11	18	13	3	8	10	13	6	12	3	3	89	25
25.	12	15	12	2	9	11	12	5	8	2	2	78	27
26.	8	17	13	2	8	9	13	6	10	2	2	82	26
27.	11	15	14	3	8	10	12	5	10	3	3	83	26
28.	8	16	14	2	9	10	15	5	12	3	2	88	27
29.	10	16	9	3	8	9	13	5	8	3	2	76	24
30.	9	14	12	2	9	9	14	6	10	3	2	81	28
31.	11	15	8	3	8	10	15	5	10	3	2	79	27 (ต่อ)

ตารางที่ ง.1 (ต่อ)

คนที่	ก่อนเรียน	คะแนนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้										รวม	หลังเรียน
		แผนที่ 1	แผนที่ 2	แผนที่ 3	แผนที่ 4	แผนที่ 5	แผนที่ 6	แผนที่ 7	แผนที่ 8	แผนที่ 9	แผนที่ 10		
	(30)	ทักษะ ปฏิบัติ (20)	ทักษะ ปฏิบัติ (14)	ทักษะ ปฏิบัติ (3)	ทักษะ ปฏิบัติ (10)	ทักษะ ปฏิบัติ (12)	ทักษะ ปฏิบัติ (15)	ทักษะ ปฏิบัติ (6)	ทักษะ ปฏิบัติ (12)	ทักษะ ปฏิบัติ (3)	ทักษะ ปฏิบัติ (3)	(98)	(30)
32.	7	15	12	3	8	9	13	4	9	2	2	77	24
33.	9	16	11	3	8	11	14	6	11	2	3	85	26
รวม	346	548	407	87	292	344	423	175	339	86	88	2789	850
\bar{X}	10.48	16.61	12.33	2.64	8.85	10.42	12.82	5.30	10.27	2.61	2.67	84.52	25.76
S.D.	1.92	2.81	1.53	0.49	0.76	0.97	1.45	0.53	1.10	0.50	0.48	4.45	1.32
%	34.95	83.03	88.10	87.88	88.48	86.87	85.45	88.38	85.61	86.87	88.89	86.24	85.86

ภาคผนวก จ

หนังสืออนุมัติ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ที่ อว ๐๖๑๙.๐๒/ว ๗๙๑๗

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

อ. เมือง จ. มหาสารคาม ๔๔๐๐๐

๙ ธันวาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน นายอภิรักษ์ ภูผาดาว

ด้วย นายศรธรรม จำเริญพัฒน์ รหัสประจำตัว ๖๒๘๒๑๐๕๒๐๑๓๑ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้น ตามแนวคิดของเตวีส์ประกอบสื่อประสม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ
- ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 - ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 - ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 - อื่น ๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุนมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ว่าที่ร้อยโท

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณัฐชัย จันทชุม)

คณบดีคณะครุศาสตร์ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน

โทรศัพท์ ๐๔๓-๗๑๒๒๓๓

ที่ อว ๐๖๑๙.๐๒/ว ๗๙๑๗

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ. เมือง จ. มหาสารคาม ๔๔๐๐๐

๙ ธันวาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน นายกิตติศักดิ์ ศรีทา

ด้วย นายศรธรรม จำเริญพัฒน์ รหัสประจำตัว ๖๒๘๒๑๐๕๒๐๑๓๑ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้น ตามแนวคิดของเตวีสต์ประกอบสื่อประสม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ
- ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 - ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 - ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 - อื่น ๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุนมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ว่าที่ร้อยโท

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณัฐชัย จันทชุม)
คณบดีคณะครุศาสตร์ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน

โทรศัพท์ ๐๔๓-๗๑๒๒๓๓

ที่ อว ๐๖๑๙.๐๒/ว ๗๙๑๗

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

อ. เมือง จ. มหาสารคาม ๔๔๐๐๐

๙ ธันวาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน นางหทัยกานต์ ศรีทา

ด้วย นายศรธรรม จำเริญพัฒน์ รหัสประจำตัว ๖๒๘๒๑๐๕๒๐๑๓๑ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้น ตามแนวคิดของเดวิสประกอบสื่อประสม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
- ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
- ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
- อื่น ๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ว่าที่ร้อยโท

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณัฐชัย จันทชุม)

คณบดีคณะครุศาสตร์ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน

โทรศัพท์ ๐๔๓-๗๑๒๒๓๓

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โทร. ๑๘๒

ที่ สสบ ว ๑๕๖/๒๕๖๓

วันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมาน เอกพิมพ์

ด้วย นายศรราม จำเริญวัฒน์ รหัสประจำตัว ๖๒๘๒๑๐๕๒๐๑๓๑ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้น ตามแนวคิดของเดวิสประกอบสื่อประสม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
- ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
- ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
- อื่น ๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ว่าที่ร้อยโท

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ญัฐชัย จันทชุม)

คณบดีคณะครุศาสตร์ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน

โทรศัพท์ ๐๔๓-๗๑๒๒๓๓

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โทร. ๑๘๒

ที่ สสบ ว ๑๔๕/๒๕๖๓

วันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพศาล วรคำ

ด้วย นายศรธรรม จำเริญพัฒน์ รหัสประจำตัว ๖๒๘๒๑๐๕๒๐๑๓๑ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้น ตามแนวคิดของเดวิสประกอบสื่อประสม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา

ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล

ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย

อื่น ๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ว่าที่ร้อยโท

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณัฐชัย จันทชุม)

คณบดีคณะครุศาสตร์ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน

โทรศัพท์ ๐๔๓-๗๑๒๒๓๓

ที่ อว ๐๖๑๙.๐๒/ว ๗๙๑๗

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ. เมือง จ. มหาสารคาม ๔๔๐๐๐

๙ ธันวาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขออนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าทดลองใช้เครื่องมือและเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย
เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลปียวรรณ

ด้วย นายศรธรรม จำเริญพัฒน์ รหัสประจำตัว ๖๒๘๒๑๐๕๒๐๑๓๑ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวีส์ประกอบสื่อประสม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงขออนุญาตให้ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ เพื่อนำข้อมูลไปทำการวิจัยให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ว่าที่ร้อยโท

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณัฐชัย จันทชุม)
คณบดีคณะครุศาสตร์ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
โทรศัพท์ ๐๔๓-๗๑๒๒๓๓

ที่ อว ๐๖๑๙.๐๒/ว ๗๙๑๗

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ. เมือง จ. มหาสารคาม ๔๔๐๐๐

๙ ธันวาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขออนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลทุ่งมน

ด้วย นายศรธรรม จำเริญพัฒน์ รหัสประจำตัว ๖๒๘๒๑๐๕๒๐๑๓๑ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวีส์ประกอบสื่อประสม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงขออนุญาตให้ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ เพื่อนำข้อมูลไปทำการวิจัยให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ว่าที่ร้อยโท

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณัฐชัย จันทชุม)

คณบดีคณะครุศาสตร์ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน

โทรศัพท์ ๐๔๓-๗๑๒๒๓๓

การเผยแพร่ผลงานวิจัย

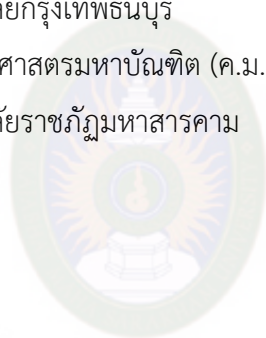
นายศรธรรม จำเริญพัฒน์. (2564). การพัฒนาทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของ เดวีส์ ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 . ใน การประชุมวิชาการ เสนอผลงานวิจัยบัณฑิตศึกษา ระดับชาติ ครั้งที่ 5 (The 5th RMU National Graduate Research Conference). มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - สกุล นายศรธรรม จำเริญพัฒน์
วัน เดือน ปี เกิด 21 เดือน พฤษภาคม 2536
ที่อยู่ปัจจุบัน โรงเรียนอนุบาลทุ่งมน 286/10 ถ.ทุ่งศรีเมือง ต.กาฬสินธุ์ อ.เมือง จ.กาฬสินธุ์ 46000
หมายเลขโทรศัพท์ 084-9553602
ประวัติการศึกษา
พ.ศ. 2557 ปริญญาบริหารธุรกิจบัณฑิต (บธ.บ.) สาขาวิชาการจัดการการกีฬา มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี
พ.ศ. 2564 ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาหลักสูตรและการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY